Alan Gibbons VAMPYR LEGION
First published in Great Britain în 2000
Aş a Dolphin paperback
By Orion Children’s Books
A division of the Orion Publishing Group Ltd
Orion House
5 Upper St Martin’s Lane
London W.C.2H 9EA
Reprinted 2001, 2002, 2003, 2004
Alan Gibbons
Legiunea vampirilor
Traducere Toma Ritner
Bucureşti: Corint Junior, 2006

„Nu luptăm nici pentru a învinge, nici pentru a pierde, ci pentru a păstra ceva în viaţă”.

T.S. Eliot

PROLOG

Atacul

Alan Gibbons este scriitor profesionist şi conferenţiar itinerant în şcoli, colegii şi la evenimente literare din Marea Britanie, inclusiv la principalele târguri de carte. Trăieşte în Liverpool cu soţia şi cei patru copii.

Umbra Minotaurului, primul volum din trilogia Legendeer, a fost nominalizată pentru Medalia Carnegie şi a câştigat premiul Blue Peter la categoria „Cartea pe care n-am putut s-o las din mână”. Nu pierde ultimul volum al trilogiei: Războinicii Corbului!

Au atacat cu o oră înainte de a se lumina.

În revărsatul zorilor sau în amurg, la răscrucea dintre zi şi noapte, atunci veneau întotdeauna, în momentele în care era cel mai probabil ca duşmanii lor să-şi neglijeze defensiva.

Aşa acţiona Legiunea.

Ochi-de-şoim i-a zărit primul. Era firesc, fiindcă acela era darul lui – să vadă. El era „băiatul care vedea”. Desigur, nu-i vedea la propriu, cel puţin nu în felul în care majoritatea oamenilor se gândesc la văz, la interacţiunea fizică dintre lumină, pupilă, retină şi nerv optic. Văzul lui

era reglat mult mai fin decât atât: era o însuşire spirituală. Şi misterioasă, pe deasupra – o parte vie din el însuşi, în continuă creştere, rămânând, şi după atâţia ani, nouă şi surprinzătoare. În dimineaţa aceea cenuşie de iarnă, viziunea i-a explodat în creier ca un glonţ dum-dum, şi umbrele Legiunii ce avansa i-au răbufnit în mintea pe jumătate trează, săltându-l în picioare cu forţa unui şoc electric.

— Mamă, Tom, căpitane Lawrence, a-nceput! S-au întors!

Imaginile invadatorilor îi supra-încărcau mintea: fâlfâitul negru al luptătorilor zburători ai Legiunii şi spectrele sure ale vârcolacilor. Sunetele pe care le auzea îi umpluseră toate clipele de veghe şi multe dintre clipele de somn. De obicei, veneau în grupuri mici: câte doi, câte trei, cel mult cinci sau şase.

Acum erau zeci şi zeci. Ochi-de-şoim tremura, gândindu-se ce îi putea aştepta.

Strigă din nou pentru a-i alerta pe ceilalţi:

— Sunt aici!

Adulţii începură să alerge prin odaie, răcnind, lovindu-se de mobilele improvizate, înhăţându-şi armele şi preluând responsabilitatea în felul acela specific adulţilor, totuşi fiindu-i recunoscători pentru darul văzului său. Ochi-de-şoim era un adolescent care putea să zărească la mulţi kilometri depărtare. El vedea toate drumurile, toate clădirile, toate fiinţele… şi multe, multe altele.

— Tom, Ann, ţineţi-vă bine, zise căpitanul Lawrence, încărcându-şi revolverul. S-ar putea să fie măcel. Indiferent însă dacă vom învinge sau vom fi învinşi, am de gând să trimit pe câţiva dintre ei în raiul vampirilor.

La râsetele amare ale camarazilor săi, păru că se gândeşte puţin şi îşi corectă spusele:

— Prea bine, atunci în iadul vampirilor.

Aventurierul înalt şi mustăcios fusese ofiţer de

Carieră, dar, de când cu apariţia Legiunii, devenise vânător de vampiri, trăind în afara legii şi a societăţii, pândind demonii metropolei. Viaţa lui nu fusese mereu

aşa. Visase cândva la carieră şi familie, totuşi visurile acelea pieriseră iute, la fel ca propria lui familie în floarea tinereţii. Acela era motivul cruciadei sale. Tornadă vampirilor se năpustise peste soţia şi cei trei copii ai lui. Nimeni nu era în siguranţă. Mai rău încă, atacurile se îndesiseră.

— O să fie-n regulă, scumpule, îi spuse Ann fiului ei, în vreme ce-şi potrivea o săgeată în arbaletă. Am mai apărat poziţia asta.

Era adevărat, o mai apăraseră, ba chiar de două ori într-o singură noapte. Însă, de data asta, avea să fie altfel. Vedenia îl avertizase pe Ochi-de-şoim. Nu mai rămăsese nimeni în avanposturi. Pe neaşteptate, linia defensivă din faţă se contopise cu cea din spate – grupuri mici de luptători, împinse îndărăt pe coridoarele labirintice ale clădirii, pregătite pentru ultima bătălie disperată. Ceata lor asediată suferise pierderi teribile. Pierderi… Ochi-de-şoim se gândi că nu va uita niciodată ce însemna cu adevărat cuvântul acela, nu-i va uita pe cei care căzuseră luptând.

Eroi.

— Sosesc, rosti Tom Beresford şi pufni de teamă, umflându-şi obrajii.

Cândva fusese şef de gară pe marea cale ferată din Vest – un bărbat slab ca un stâlp de telegraf, înarmat cu o arbaletă artizanală şi cu o ţeavă lungă de plumb. În ciuda rugăminţilor lui Ann, insistase ca femeia să păstreze pistolul. Ochi-de-şoim nu ştia exact de ce anume o făcuse, de ce era Tom dispus să pună viaţa ei mai presus decât a lui, dar nu era timp de întrebări. Văzându-l cum strânge ţeava de plumb în pumnul osos, băiatul se înfioră. Ştia că, dacă se va ajunge la luptă corp la corp, ei erau deja morţi. Inamicii lor erau puternici ca oţelul. Şi nu simţeau durerea.

— Ai noştri au deschis focul, zise căpitanul Lawrence. Îi auziţi?

Ochi-de-şoim ascultă pocnetele şi ţiuiturile gloanţelor. Puşcaşii ghemuiţi lângă ferestrele culisante din

vechiul conac nu puteau însă împiedica bufnetele familiare ale picioarelor cu gheare ce aterizau pe acoperiş. Păreau să fie o duzină. Prima rundă revenea Legiunii. De data asta, erau prea mulţi vampiri ca să poată fi ţinuţi în loc doar cu focuri de puşcă. Auziră apoi râcâieli turbate la uşile exterioare. Sosiseră vârcolacii, ale căror gheare străpungeau tăbliile de stejar ca nişte burghie cu vârfuri de diamant. Ambele grupuri ale comandoului duşman intraseră în luptă. Vârcolacii asaltau cei dintâi poziţiile de apărare. Ei reprezentau avangarda, cei născuţi sub lună plină, spintecătorii folosiţi pentru a izbi liniile inamice. După aceea venea rândul luptătorilor de elită, vampirii înşişi.

„Dacă va fi să cad aici”, gândi Ochi-de-şoim, „mi-aş dori să mă răpună vârcolacii. Va fi sălbatic şi sângeros, dar măcar se va termina în câteva secunde”. Cu vampirii ar fi fost altfel. Ei muşcau, îţi sugeau sângele. Dacă aveai noroc, mureai pe loc, dacă nu, te topeai încet de febră. Unii o numeau contaminare. Putea să dureze zile întregi până mureai, poate chiar săptămâni, dar, în cele din urmă, ajungeai să implori cerurile ca totul să se termine.

În urma contaminării deveneai mai turbat ca un şobolan din canale şi-ţi doreai cu disperare moartea. Ochi-de-şoim văzuse victimele infecţiei, fiinţe atât de răvăşite de durere, încât păreau spectre translucide pe catafalcurile lor. Cel mai cumplit era faptul că unele dintre ele se transformaseră în luptători ai morţilor vii, slujitori ai Legiunii.

— Distrugeţi-i! spuse Tom, adresându-se apărătorilor de dincolo de pereţi. Radeţi-i de pe faţa pământului! surâse nesigur, apoi adăugă: Pe când eram băiat şi citeam despre vampiri şi vârcolaci, nu m-am gândit niciodată că va trebui să-i înfrunt în carne şi oase. Pe atunci credeam că erau doar poveşti, ştiţi... un baubau. Nu m-am aşteptat nici măcar o clipă să-i văd în realitate. Şi în tot cazul nu în lumea asta.

— Nimeni nu se aştepta, încuviinţă căpitanul Lawrence. Dacă eu aş fi fost întrebat cum cred că va fi

sfârşitul lumii, n-aş fi pariat un sfanţ pe benzile desenate cu monştri, din revistele de groază.

Se întrerupse brusc, incapabil să mai acopere cu vocea sa ţipetele răscolitoare ale oamenilor care cerşeau îndurare, apoi zbieretele lor jalnice sub ghearele vârcolacilor. Focurile puşcaşilor nu se mai auzeau. Legiunea făcuse curăţenie la nivelurile de deasupra lor.

— Au intrat în casă, spuse căpitanul Lawrence. Să sperăm că liniile noastre de apărare vor rezista.

Ochi-de-şoim o privi pe mama lui care pornise hotărâtă spre uşă.

— Ar trebui să fiu acolo, sus, rosti ea. Nu vreau ca alţii să lupte în locul meu. Trebuie să-i înfrunt. Este destinul meu.

— Termină, Ann! O întrerupse scurt căpitanul Lawrence. Tu şi tânărul Robert sunteţi singurii rămaşi din spiţa lui Van Helsing. Supravieţuirea voastră este obiectivul nostru de căpetenie.

„Totuşi, de ce-i atât de importantă familia mea?” se întrebă Ochi-de-şoim. Oare ce se petrecuse cât timp locuise în internatul şcolii?

Lawrence opri protestele lui Ann, printr-un gest autoritar.

— Este ultimul meu cuvânt!

Şi aşa a rămas. Nu aveau de ales, decât să stea aici, ascunşi în beciul umed.

Ochi-de-şoim privi pereţii mohorâţi şi avu impresia că simţea fizic presiunea atacului Legiunii. Era întemniţat aici şi nădăjduia să trăiască, deşi se aştepta deopotrivă să moară, iar oroarea era închisă alături de el în locul acesta oribil.

Căpitanul Lawrence continua să-i reamintească lui Ann Van Helsing importanţa ei.

— Supravieţuirea voastră este principala noastră prioritate. Te rog să nu mă mai contrazici în această privinţă.

Ann încuviinţă din cap, şi Ochi-de-şoim o privi ca şi cum ar fi renăscut sub ochii lui. Ea era mai mult decât

mama lui. Era Ann Van Helsing, vânător de vampiri şi profetesă a Sorţii, cea care prevestise sosirea acestei catastrofe. Fără ca fiul ei s-o fi ştiut, Ann făcuse parte din Comitetul celor nouă şi abia în ultimele săptămâni, tânărul Robert, sau Ochi-de-şoim, cum îl porecliseră vânătorii de vampiri, începuse să priceapă, treptat, cine era de fapt mama lui şi cine fusese bunicul lui. Acum, după ştiinţa tuturor, Ann era unul dintre cei doi membri supravieţuitori ai Comitetului. Ceilalţi şapte, ucişi, zăceau la doi metri sub pământ sau dispăruseră şi se presupunea că muriseră.

— Vai de mine! făcu Tom, tresărind la auzul bufnetelor seci de deasupra. Ce-o fi acolo?

Coridoarele parterului răsunară de o salvă cumplită de focuri de puşcă.

— Hai, ţineţi-i în loc, îşi îndemnă căpitanul Lawrence camarazii. Mai ţineţi-i în loc doar o oră.

Opriţi-i până la răsăritul zorilor. Vă descurcaţi voi, pentru numai o oră, nu-i aşa?

În minutele acelea de agonie, când bătălia continua să fie indecisă, Ochi-de-şoim avu din nou acea viziune. Cineva îl privea. Întoarse capul la stânga, apoi la dreapta, parcă aşteptându-se să zărească o gaură în perete, înapoia căreia să fie lipit un ochi iscoditor.

— Ce este, Ochi-de-şoim? întrebă Tom. Altă vedenie?

Ochi-de-şoim încuviinţă încet.

— A fost cineva, o umbră. Cred că era… El.

Cineva neclar şi înceţoşat, ca un intrus nedorit

Într-o fotografie de nuntă, şters ulterior pentru a nu-i stingheri pe nuntaşi. Stătea la extremitatea unui parapet singuratic, în vârful unui castel învăluit în ceţuri. În jurul lui se înălţa o simfonie formată din urletele vârcolacilor şi croncăniturile sutelor de corbi negri şi lucioşi.

— Bârlogul Fiarei, murmură Ochi-de-şoim.

Văzu că toţi îl priveau şi roşi. Nimeni însă nu

Râse pe seama lui. Fusese o vreme când oamenii îi luau în derâdere vedeniile, dar se dovediseră foarte utile, salvatoare, de prea multe ori. Îşi câştigase încrederea întregului grup.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu, recunoscu Ochi-de-şoim, însă am avut senzaţia foarte ciudată că suntem priviţi.

Era adevărat – erau priviţi, dar nu de cineva din Legiune, nici de spectatori ascunşi. Ochii care îi urmăreau veneau dintr-un tărâm de tenebre mai adânci decât noaptea cea mai întunecată şi aparţineau celui care pusese la cale invazia demonilor.

Ochi-de-şoim şi tovarăşii săi jucau o partidă lipsită de speranţe. Ei erau hărăziţi să piardă, predestinaţi de către El.

— Încearcă să ţii astea pentru tine, băiete, îl sfătui căpitanul Lawrence. Dacă mai vorbeşti mult aşa, o să ne bagi spaimă-n oase tuturor.

Ochi-de-şoim aprobă tăcut, totuşi senzaţia nu-l părăsise. Avusese dreptate – era urmărit. Interesant se dovedea faptul că intuia că-l va întâlni într-o bună zi pe cel care-l privea. Era chiar mai mult decât o simplă intuiţie, era o certitudine.

— Focurile de armă se apropie, rosti Tom şi-şi pieptănă pe spate părul cânepiu şi rar cu degetele noduroase.

Ochi-de-şoim se trezi uitându-se la cealaltă mână a lui Tom. Tremura.

— Da, flăcăule, zise Tom, mi-e frică. Nu mă sfiesc s-o recunosc.

— Tuturor ne este frică, spuse Ann. Nu este niciunul dintre noi care să nu se teamă. Spaima nu-i o ruşine atunci când există într-adevăr ceva de care să te înspăimânţi.

Deasupra lor intervalele dintre focurile de armă se prelungeau tot mai mult şi toţi ştiau ce însemna asta. Legiunea se apropia. În curând putură distinge şuierăturile şi zăngăniturile săgeţilor trase de arbalete. Acum ele rămăseseră singurele arme împotriva colţilor şi ghearelor.

— Auziţi? întrebă Ann.

— Nu-i bine, făcu Tom, apropiindu-se de uşă şi examinând scrijeliturile lăsate de ghearele vârcolacilor. Nu-i bine deloc.

— Toată lumea la posturi, ordonă Lawrence, zărind tăbliile de lemn despicate. Ceva îmi spune că vom avea musafiri mai devreme decât ne aşteptam.

În coridoarele de deasupra răsunară răcnete şi tropote de picioare alergând. Următoarele zgomote pe care le auziră anunţau apropierea de beci. Nivelul lor. Vârcolacii erau la uşă. Teroarea înainta. În curând, avea să se năpustească peste ei ca un uragan. Căpitanul Lawrence ţinea revolverul cu ambele mâini. Tom strânse mai bine arbaleta şi vârî ţeava de plumb în vestă.

Ann scoase pistolul.

— O să-i ţinem în loc, spuse ea. Să vedeţi voi dacă nu…

Tom încercă să zâmbească, dar surâsul nu voia să se întindă pe chipul lui de culoarea cenuşii. Falca îi încremenise într-o grimasă strâmbă. Frica îl strângea de gât şi tremura într-atât de tare, încât abia mai putea să stea drept. Picioarele i se înmuiaseră de tot.

— Ce v-am spus? urlă căpitanul Lawrence, remarcând sentimentul de resemnare care-l înconjura. Toată lumea la posturi! Ce-i cu voi? Chiar doriţi cu tot dinadinsul să simţiţi lipitorile alea sugându-vă beregatele? Nu cred asta – vreţi să trăiţi, tot aşa cum vreau şi eu!

Fusese genul de discurs pe care-l ţinuse pe câmpurile de luptă din două campanii coloniale, însă inamicul nu fusese niciodată atât de crud, atât de nemilos şi atât de sălbatic, asemeni unei stihii a naturii. Niciodată cuvintele nu sunaseră atât de fals.

— Ţineţi-vă bine, continuă Lawrence, jucându-şi totuşi rolul. Vreţi să trăiţi şi să nu-ndrăzniţi să vă predaţi! Să nu cedaţi nici măcar pentru o clipă! Se repezi spre Tom, parcă avertizându-l că, dacă era vorba să sperie pe cineva, un vârcolac nu-nsemna nimic pe lângă căpitanul James Lawrence, şi-i zise: M-am făcut înţeles? Nimeni de-aici n-o să stea cu braţele-ncrucişate, aşteptând să moară! Nu cât mai există viaţă-n mine.

Ochi-de-şoim şi Ann suiră pe un butoi de lemn, care reprezenta calea de evadare, dacă totul dădea greş. Era

lipit de perete şi oferea acces la trapa unui tobogan pentru aprovizionare cu cărbuni. O femeie sau un copil ar fi fost în stare să se strecoare pe acolo, dar un bărbat matur nu avea absolut nicio şansă. Ann şi Ochi-de-şoim şovăiau în a folosi ruta aceea. Ar fi însemnat să-şi abandoneze camarazii.

— Asta-i, rosti Tom, răguşit, când coridoarele amuţiră. Defensiva noastră a căzut. (O lacrimă i se scurse din ochi. Fiul lui, Harry, fusese acolo.) Am mai rămas doar noi.

Urmă o pauză lungă.

— Haideţi, ticăloşi din Infern! mârâi Tom, ridicând arbaleta la umăr. Mi-aţi ucis băiatul, singurul meu fiu, şi de acum nu mai am pentru ce să trăiesc decât pentru răzbunare. Ce mai aşteptaţi? Veniţi odată!

Secundele trecură. Căpitanul Lawrence se foi de pe un picior pe celălalt, mutându-şi greutatea de pe stângul pe dreptul.

— S-a terminat? murmură el.

Ann privi spre Ochi-de-şoim, şi băiatul clătină din cap.

— Văd sânge.

— Pregătiţi-vă, comandă Ann.

Uşa fu spulberată cu un bubuit asurzitor, apoi vârcolacii se revărsară, mârâind, în beciul strâmt şi luminat de lumânări. Erau ca nişte maşini de ucis, cu umerii uriaşi, tocmai buni să funcţioneze ca berbeci de asalt, cu fălcile aidoma unor capcane pentru animalele pădurii, capabile să sfărâme ziduri. Îi urmau vampirii, şuierând şi zbierând ascuţit. Beciul răsună de strigăte de luptă infernale, iar vacarmul deveni de-a dreptul insuportabil în spaţiul acela strâmt.

Căpitanul Lawrence trase primul, doborând doi vârcolaci din două focuri rapide şi precise. Un al treilea încercă să-l atace din spate, dar Ann îl împuşcă, după care îl ucise iute cu ţepuşa şi ciocanul. Tom omorî un vampir cu arbaleta: impactul săgeţii îl roti pe strigoi în jurul axei sale şi un răget hidos îi ţâşni din adâncul gâtlejului. Legiunea

ataca însă în forţă şi trecea de-a dreptul peste vânători, străpungând liniile defensive cu viteza ei feroce. Căpitanul Lawrence căzu primul, răsturnat de năvala unui vârcolac.

Doi vampiri se alăturară vârcolacului.

Luaţi-l de pe el! Lua ţi-l! urlă Ochi-de-şoim în gând. Nu scoase însă niciun sunet. Nu putea să vadă decât picioarele căpitanului Lawrence zvâcnind cu disperare, în vreme ce încerca să-şi smulgă lipitorile de pe beregată.

— Rezistă, James! strigă Tom, înaintând şi trăgând cu arbaleta în pieptul vampirului celui mai apropiat.

Dar mai înainte de a putea să-şi potrivească altă săgeată, un vârcolac se desprinse din grupul strâns în jurul căpitanului Lawrence şi sări asupra lui. Totul se sfârşi într-o volbură de muşcături şi sfâşieri. Arbaleta şi ţeava de plumb zăngăniră pe podea.

Nu! ţipătul înăbuşit izbucni sfâşietor în lăuntrul lui Ochi-de-şoim.

— Mamă, trebuie să facem ceva!

Ea încuviinţă şi se repezi înainte, înhăţând ţeava şi trecând-o peste capul unui vampir, strângându-l de gât. Se luptă puţin cu lipitoarea, apoi vârî un baton de dinamită în palma căpitanului Lawrence.

Bărbatul schiţă un surâs chinuit şi îi făcu semn să plece.

— Nu mai staţi după mine. M-au muşcat, Ann. Sunt terminat. Ştergeţi-o de-aici!

Alt vampir îşi întredeschise buzele subţiri, aproape incolore, şi se încordă, pregătindu-se s-o atace pe Ann, adăugând-o astfel pe lista lungă de victime ale Legiunii. Femeia era însă cu ochii în patru şi trase în el de la distanţă mică, pentru ca după aceea să-l termine cu o ţepuşă.

— Haidem! strigă ea, împingându-l cu toată puterea pe Ochi-de-şoim către trapă, în vreme ce Legiunea se regrupa pentru asaltul final, cel care avea să-i aducă trofeul râvnit: Ann.

— Şi căpitanul Lawrence?

— Pentru el nu mai există cale de-ntoarcere, zise

Ann, dar va părăsi lumea asta aşa cum trebuie s-o facă soldaţii. Ştie ce are de făcut.

Când Ochi-de-şoim o urmă spre întunericul grădinii năpădite de buruieni, ultima imagine pe care o percepu fu căpitanul Lawrence aprinzând fitilul dinamitei. Alergară apoi printre tufişuri cu ghimpi ascuţiţi, împiedicându-se de rădăcinile de copaci dezgolite. Ann îşi blestemă fustele lungi.

Ochi-de-şoim continua să simtă ochii urmăritorului nevăzut aţintiţi asupra sa. Se gândea la el, când dinamita explodă în beci şi revărsă în grădină flăcări, fum şi cioburi ucigaşe. Tufişurile din spatele mamei şi fiului fură mitraliate cu o grindină de aşchii de sticlă şi sfărâmături. Ochi-de-şoim ar fi vrut să aducă un omagiu cu glas tare, să-şi ia un ultim rămas-bun de la Tom şi de la căpitanul Lawrence şi să-şi audă cuvintele răsunând peste oraşul adormit, însă acestea nu se desprinseră de pe buze.

În clipa următoare, ieşiră din hăţiş pe pavajul umezit de ceaţă. Se găseau pe o stradă slab luminată din vestul Londrei.

— Nu privi-n urmă, Robert, spuse Ann, ţinându-şi fustele ridicate. Aleargă fără să-ntorci capul.

Ochi-de-şoim se uită la faţa ei serioasă şi zâmbi amar. În momentul acela, simţi prezenţa urmăritorului nevăzut, mai puternică decât oricând.

El este acela. Toate astea sunt numai opera lui.

Ajunseră la colţul străzii. Dar, spre groaza lor, coşmarul nu luase sfârşit. Chiar în faţă un vârcolac se ghemuise, gata să se repeadă. Ochi-de-şoim fusese atât de preocupat de cel care-i urmărea de departe, încât nu-l observase.

— Mamă, murmură el când vârcolacul se apropie. Dacă nu vom scăpa, să ştii că te iubesc.

Cartea I

Cartea jacului

În câteva luni, toţi adolescenţii de pe planetă vor juca Legendeer. Fiecare individ se va confrunta cu propriul său Armaghedon. La un anumit moment, un adolescent

prăpădit omoară monştri, iar peste o clipă creaturile adevărate vor fi acolo, în dormitorul lui.

Umbra Minotaurului

Unu

La un univers depărtare, se afla un alt adolescent. Deşi Ochi-de-şoim n-o ştia încă, destinele lor erau împletite strâns ca fuioarele dintr-o frânghie, fragile, luate în parte, dar împreună extrem de puternice. Avea să treacă o vreme până ce potecile lor să se încrucişeze, însă când urmau s-o facă avea să fie într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Poate chiar dincolo de moarte.

Momentul acela se găsea însă în viitor, iar deocamdată pe Phoenix Graves îl preocupa mai mult prezentul. Era un băiat înalt, cu aspect atletic, păr negru şi chip palid. Părea mai în vârstă decât cei paisprezece ani ai săi, şi faţa lui exprima o seriozitate şi o tărie premature. Se maturizase înainte de vreme. În lumina după-amiezii târzii care pătrundea în bucătărie, el citea o revistă de jocuri pentru calculator, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de cele ce putea afla din paginile ei. Un titlu îi sărise în ochi: „Moartea unui designer de jocuri pentru calculatoare”.

La început, în revista Gamestation nu existase nimic care să-l alarmeze, ba dimpotrivă. Phoenix răsfoise secţiunile obişnuite – „Ultimele noutăţi”, „Echipamente”, „în culise” şi „Cheat-uri” – înainte de a trece la „Recenzii”. Dăduse paginile oarecum neliniştit, înainte de a deschide fasciculul din mijloc pe masa din bucătărie. Îi făcuse plăcere să citească mai ales una dintre recenzii:

Minotaurul mugeşte în adâncul labirintului. Meduza şuieră în adâncul unei grote îndepărtate. Pătrundeţi în Legendeer: Umbra Minotaurului, jocul de mare succes al acestei toamne, pe care-l notăm cu cinci stele. Acţiune non-stop în lumea mitologiei, pentru experţi şi novici deopotrivă. Nu aveţi nevoie de o groază de cunoştinţe de informatică pentru a vă bucura de jocul acesta, ci doar de nervi de oţel! Grafica 3D este excelentă şi convingătoare 5/veţi fi fascinaţi de realismul incredibil al decorurilor.

Phoenix surâse. El jucase jocul acela. Şi ce-l mai

jucase… Mai precis, el fusese prima persoană care jucase Legendeer. Tatăl lui participase la realizarea josului şi-l folosise pe Phoenix în calitate de cobai. Rândul următor al recenziei îi preschimbă umbra de zâmbet într-un râs triumfător:

Singura dezamăgire va fi că mult trâmbiţatul echipament pentru joc, revoluţionarul costum pentru realitatea paralelă care ar fi trebuit să ofere senzaţii şi palpitaţii unice, nu s-a materializat, spre nemulţumirea producătorului Magna.com. Costumul ar fi trebuit să ofere jucătorilor iluzia că se găsesc aievea în interiorul jocului. Fiţi însă liniştiţi: cu sau fără costum RI? Legendeer este unul dintre cele mai extraordinare şi înfricoşătoare jocuri pe care le veţi juca în mileniul acesta!

Phoenix zâmbi din nou. El ştia de ce costumul pentru realitatea paralelă nu se materializase.

Fiindcă am jucat şi-am câştigat.

Am intrat în joc şi i-am smuls inima.

Jocul este mort, trăiască jocul!

Aşteptase ştirea aceasta de multe săptămâni, foindu-se şi zvârcolindu-se în pat, reamintindu-şi cum jucase. Şi cum îl jucase jocul pe el! Se îndreptă către frigider şi luă o Coca-Cola, înainte de a continua să răsfoiască revista. Un sentiment de mulţumire de sine începuse să i se reverse prin vene. Dădu pagina şi în clipa aceea o zări – o singură coloană sobră în mijlocul jargonului amuzant din restul revistei.

NECROLOG CHRIS DARKE (1961-2000) Redacţia Gamestation anunţă cu tristeţe decesul prematur al lui Chris Darke, omul care a conceput unele dintre cele mai frumoase jocuri din toate timpurile, de la Time Commando la legendarul Death Racer V.

Înaintea tragicului eveniment, Chris tocmai fusese selectat pentru a duce pe noi culmi jocul Legendeer, deja încununat de succes.

Stilul inovator şi fără cusur al lui Chris, înclinat spre acţiune non-stop, a cucerit milioane de jucători. Tristeţea noastră la vestea morţii lui este sporită de circumstanţele

în care s-a petrecut. În mod tragic, Chris a avut parte de un sfârşit violent în propria sa locuinţă, ucis de făptaşi necunoscuţi.

Phoenix se încruntă şi reciti articolul, străduindu-se să culeagă cât mai multe informaţii din rândurile acelea succinte.

— Nu se poate! Doar am câştigat. Nu va reîncepe totul…

Porni aproape în fugă pe hol şi intră în studioul tatii. Avu nevoie de două minute ca să descopere

Cutia de carton în care se aflau costumele pentru realitatea paralelă. Acelea erau accesoriile menite să transforme jocurile pentru calculator, purtându-i fizic pe jucători în lumile create de designeri. Costumul pe care-l ridică era subţire ca mătasea şi semăna cu cele dintr-o bucată ale scafandrilor, însă era mult mai fin. Phoenix îl desfăcu şi ascultă şuieratul familiar al încheietorilor din arici. Aducea cu sâsâitul şarpelui în Paradis.

— Nu iar… Nu poate să-nceapă iarăşi…

Privi brăţara de punctaj care afişa scorul obţinut de jucător. Display-ul era gol. În cele din urmă, Phoenix cercetă masca de faţă care semăna cu o cagulă, ataşată în partea de sus a costumului. Chiar şi după atâta vreme îi dădea fiori. Părea un chip inuman, care se suprapunea perfect peste al jucătorului. Era inexpresiv ca moartea şi îl dezgusta gândul de a-l îmbrăca din nou.

Doar, nu mai trebuia s-o facă. Se terminase totul. Nu?

Pe când reîmpachetă costumul, auzi deodată uşa deschizându-se.

— Mamă? Tată?

Nu-i răspunse nimeni. Cineva era acolo, dar nu vorbea. Ceva din tăcerea aceea îl făcu să se încordeze.

Ieşi grăbit pe hol.

— Mamă?

O găsi în bucătărie, scotocind prin poşetă.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ea îşi trânti poşeta, exasperată.

— Aveam un mers al trenurilor spre Londra! Unde

naiba l-am pus?

— Londra? repetă Phoenix. Trebuie să pleci?

— Bunicul tău este grav bolnav. (Băiatul o privi întrebător, aşteptând mai multe informaţii.) Are cancer, Phoenix. Bunicul are cancer.

— Trebuie să fie operat sau altceva?

Glasul mamei tremură.

— Nu se mai poate face nimic, decât să-i aline durerile. Este în faza finală… O să moară…

Phoenix continua s-o privească, amuţit. Se gândea la bătrânul blând, care venise în Londra în anii 1960 pentru a-şi găsi de lucru şi deschisese o tavernă cu specific grecesc pornind de la zero.

— Îmi pare rău, mamă.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l privi în ochii căprui-închis.

— Am aflat abia acum o oră. Bunică-ta ni-a sunat pe telefonul mobil, la serviciu. A fost un şoc teribil. O să rămân câteva zile cu ei. În momentul ăsta au nevoie de toată susţinerea pe care le-o pot oferi. O să te descurci doar tu cu tata.

— Sigur că da, surâse Phoenix.

Necrologul din revistă îi rămăsese într-un colţişor al minţii, dar acum nu i se mai părea atât de important. În niciun caz n-o putea împovăra pe mama cu aşa ceva în asemenea momente.

— Mă duc să-mpachetez, îl anunţă ea, prinzându-şi cu o panglică mov coama de păr negru ca tăciunele. Vrei să faci puţină ordine pe-aici?

În momente de criză, mama se apuca să facă un pic de curat: era una dintre strategiile ei de abordare a situaţiilor dificile. Arătă revistele împrăştiate pe masă.

— Pentru început, du-ţi revistele în camera ta.

Când le strânse, Phoenix încercă cu disperare nevoia de a-i spune că era posibil ca problemele să nu se fi încheiat deocamdată. Că se putea ca jocul ucigaş să fi reînviat.

Băiatul curăţase masa şi spăla vasele, când tata dădu

buzna pe uşă.

— Mama s-a-ntors?

— Da, e sus. Împachetează.

— Ţi-a spus? (Phoenix încuviinţă din cap.) Numai asta ne mai lipsea. După... Glasul tatii se stinse, lăsând propoziţia neterminată, apoi urmă: Bine măcar că aia s-a terminat.

Phoenix îl urmări cu privirea. Şi dacă nu s-a terminat? Dacă va începe din nou?

Cu şase săptămâni în urmă – numai atât să fi trecut? –, el purtase costumul pentru realitatea paralelă despre care pomenise revista, îl simţise prinzându-l ca o a doua piele, înlănţuindu-l precum tentaculele unei plante monstruoase. El jucase jocul. Poate că revista avea dreptate. Poate că programatorii făcuseră din Legendeer un joc sigur, un divertisment banal.

Totuşi, acum câteva săptămâni fusese extrem de real. Îl transportase pe Phoenix într-o lume populată de demoni, monştri şi zei cruzi. Băiatul învăţase că pierderea jocului însemna pierderea vieţii.

— Phoenix! strigă tată din capul scării. O duc pe mama la gară, vrei tu să rămâi lângă telefon? Aştept să mă sune cei la care am susţinut interviul pentru o slujbă.

Phoenix îşi privi părinţii plecând grăbiţi şi flutură trist din braţ. Menţionarea interviului pentru slujbă

Îi readucea totul în minte. Când lucrase pentru misterioasa companie Magna.com, tatăl lui ajutase la realizarea lui Legendeer.

Iar când testase jocul, constatase că, de fapt, jocul îl juca pe el.

La fel ca şi Chris Darke.

* * *

Când maşina tatii reapăru pe aleea garajului, începuse să amurgească.

— Tată, ştii ceva? spuse Phoenix, care-l aştepta în pragul uşii din faţă.

— Te rog, nu acum, zise John Graves. Sunt obosit şi mi-e foame. M-au sunat pentru slujbă?

Tata nu se gândea la demoni, ci la ipotecă pentru casă. Phoenix făcu o grimasă. Slujba... Ar fi trebuit să înceapă cu ea. Să-l bucure cu vestea cea bună.

— Da, te-au angajat. O să-ţi trimită contractul prin poştă.

Bărbatul afişă un surâs stins. În mod evident, veştile proaste primite de soţia lui anulaseră satisfacţia succesului în privinţa slujbei.

— Dacă vrei, pot să-ţi fac o omletă, propuse Phoenix, dornic să-i recâştige bunăvoinţa. Îţi place cu şuncă şi ciuperci?

— Fiule, mi-ai salva viaţa. Ar fi grozav! Mă duc să fac un duş rapid, până termini tu.

Phoenix ascultă sfârâitul uleiului în tigaie şi sunetul apei curgând în baie. Nu-i plăcea să fie silit să aştepte, dar ştia că ar fi fost înţelept din partea lui

Să nu pomenească de necrolog, cel puţin până după ce mânca tata.

— Mama este distrusă, comentă tata, intrând în bucătărie în halat de baie şi ştergându-şi smocul de păr roşcovan. Îşi adoră tatăl şi sunt o familie foarte unită. Atârnă prosopul pe calorifer şi continuă: Se pare că pentru o vreme va trebui să ne descurcăm pe cont propriu.

— Vrei cafea? întrebă Phoenix.

— N-ar strica.

Băiatul se apropie de masă şi începu să frece un nes.

— Tată, trebuie să-ţi arăt ceva.

John Graves recunoscu imediat tonul vocii.

— Sper că n-ai probleme la şcoală. –...

— Nu, la şcoală nu-s probleme. Aşteaptă puţin!

Reveni cu revistă şi o aşeză pe masă în faţa tatii.

Deschisă la pagina cu recenziile jocurilor.

— Ce trebuie să citesc?

— Asta! Şi îi arătă necrologul lui Chris Darke.

Tata clătină din cap.

— Şi eu ce...?

— Citeşte, insistă Phoenix. Citeşte cu atenţie. Acolo! Legendeer... Este exact ce ni s-a întâmplat şi nouă.

— Nu se poate, zise tata. L-am oprit… indiferent cine sau ce ne-a târât în jocul acela teribil.

Oricât s-ar fi străduit însă, nu putea nega ce se afla în faţa lui, tipărit cu litere groase.

— Nu cred, continuă el. Doar nu a început din nou!

Dar era adevărat. Începuse.

Din nou.

Doi

Supermarketul era ticsit în seara următoare. Era singurul din Brownleigh şi se părea că toată lumea din târguşor se adunase acolo.

— Nu-i de mirare că mama se-ntoarce distrusă de la cumpărături, comentă tata. Este ca o întrecere din filmul acela, Beri Hur. Jur că unele dintre cărucioarele astea au seceri ataşate de roţi. ia să vedem dacă noi, bărbaţii, ne putem descurca acceptabil pe-aici.

Phoenix îi simţea adevărata stare din spatele veseliei silite. Tata încerca să-şi abată gândurile de la joc.

— Să-ţi spun ce-ai uitat, rosti băiatul, consultând lista de cumpărături pe care o întocmiseră împreună. Laptele! Este cu două raioane în urmă.

Se număra printre adolescenţii care consumau câte trei castronaşe de cereale pe zi, aşa încât laptele era un aliment important. Tata începu să manevreze căruciorul, dar Phoenix îl opri:

— Lasă că mă duc numai eu. Câte cutii să iau?

— Două, răspunse tata, însă numai de doi litri. Cele mari de câte trei litri nu încap în frigiderul nostru.

Phoenix încuviinţă din cap şi porni. Când intră în raionul alăturat, numai se opri pentru o clipă. Acolo, chiar în faţa lui, se afla mama lui Steve Adams. Întâlnirea aceea neaşteptată îi readuse în minte principalii participanţi din jocul în care

Intrase. El, tata, Laura… şi Adams. Phoenix se întoarse încetişor şi dădu să bată în retragere, când femeia îl remarcă.

— O clipă… Tu eşti, nu-i aşa? Tu eşti Graves. Te rog, stai niţel!

Phoenix nu-şi dorea altceva decât s-o şteargă cât mai repede.

— Ştiu că tu şi Steven nu v-aţi înţeles prea bine, lotuşi, dacă ştii ceva, absolut orice, despre el, trebuie să-mi spui!

Băiatul îi văzu pe ceilalţi cumpărători întorcându-se şi holbându-se la ei.

— Te rog, un detaliu infim pe care poate c-ai uitat să-l spui poliţiei. Au trecut săptămâni… Nu mai suport să nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el.

Phoenix ar fi vrut să-i spună tot ce ştia, dar cum s-o facă? Şi cum să-i explice unei mame că fiul ei fusese transportat într-o lume care dansa după cum îi cânta Răul… şi că fusese în culmea fericirii! îşi amintea ultima clipă în care îl văzuse pe Adams. Clipa în care băiatul alesese să rămână în joc, în loc să se întoarcă acasă.

— Îmi pare rău, doamnă Adams, însă nu l-am văzut.

Răspunsul lui, în mod atât de evident o minciună, provocă o schimbare în doamnă Adams. Ochii ei se mijiră, şi Phoenix îi percepu suspiciunea.

— Ştii ceva, nu-i aşa?

Phoenix şi-l aminti pe Adams retrăgându-se în beznă, revenind la EL

— Nu, doamnă Adams. Vă spun sincer că nu ştiu ce i s-a întâmplat.

— Te rog, insistă femeia. O pot vedea pe faţa ta. (Deschise poşeta.) Vrei bani? Te pot plăti. Cât vrei?

— Doamnă Adams, vă rog să-ncetaţi.

Ea avansa spre el cu geanta deschisă. Deodată, se auzi alt glas:

— Margaret!

Doamnă Adams se întoarse şi, văzându-şi soţul, izbucni imediat în lacrimi şi-şi îngropă faţa în umărul lui.

— El ştie ceva, Brian, suspină femeia. Sunt sigură că ştie, dar nu vrea să spună. Cum poate fi atât de crud?

Domnul Adams o mângâie uşor pe spate şi-i făcu semn lui Phoenix să se îndepărteze. Simţind cum îi tremură picioarele, băiatul se întoarse la tatăl său.

— Unde-i laptele? (Phoenix îşi privi buimac mâinile goale.) Ce s-a-ntâmplat?

— M-am întâlnit cu doamnă Adams şi m-a luat la întrebări de m-am zăpăcit.

— Sper că nu i-ai spus nimic, nu?

— Bineînţeles că nu, ce i-aş fi putut spune?

— Cumpărăturile pot să mai aştepte o zi, oftă tata. O să mă-ntorc eu, singur, mâine după-amiază.

Phoenix aprobă recunoscător şi porniră către ieşire.

* * *

Nu-şi putea alunga din minte necrologul şi jocul. În seara următoare, după ce tata plecase la supermarket, Phoenix se strecură în studio şi căută

Exemplarul tatii din Legendeer. Nu-I ascunsese şi nici nu-l încuiase, fiindcă, în sine, jocul era inofensiv.

Deşi avea îndoieli, Phoenix îl încărcă în calculator, dar nu găsi nimic care să-i trezească bănuieli. Labirintul în care dăduse o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Minotaurul, caverna în care o decapitase pe Gorgona Meduza nu erau decât simple imagini pe ecran. Foarte intense şi înspăimântătoare, însă lipsite de realitate.

„Şi acum adevăratul test”, îşi spuse el. Încet, cu erija pe care ai acorda-o unui lucru foarte preţios, sau foarte periculos, se îmbrăcă în costumul RP şi-l cuplă la calculator. Costumul era paşaportul pentru teroare. Phoenix îşi amintea felul în care fusese transportat în joc, portalul sclipitor de lumină şi numerele pâlpâitoare. De data asta, nu se petrecu nimic.

Absolut nimic.

Poarta este închisă. Nu ai unde să te duci.

Simţindu-se uşurat, scoase costumul, îl împături şi-l puse înapoi în cutie.

— Am câştigat runda întâi, spuse Phoenix cu glas tare. Dar ce va fi în runda a doua?

Dacă ar fi revenit în studio peste numai cinci minute, ar fi căpătat răspunsul. Calculatorul era deschis. Pornise singur. Mai mult încă, pe ecran se derulau în jos cifre, într-un vălmăşag familiar: codul încriptat din altă lume, o

spirală de cifre 3, 6 şi 9. Era demonul din interiorul calculatorului, care spunea:

Aşadar, vrei să joci?

În cazul acesta, eu, Gamemaster, voi fi încântat să mă conformez-Ir

A trecut ceva timp, Legendeer, cel puţin în ceea ce te priveşte. Pentru un tânăr de paisprezece veri, săptămânile trec lent. Însă pentru unul ca mine, care am fost aici înaintea piramidelor şi care voi rămâne mult timp după ce soarele se va stinge, săptămânile sau lunile nu înseamnă decât un fir de colb în deşertul timpului.

Duci dorul încleştării luptelor, fiorului terorii? Sau teamă este cea care te alungă? Teama de mine. Teama de ceea ce pot face eu.

Continui să-mi simţi prezenţa, nu-i aşa? De fiecare dată când o flacără pâlpâie, de fiecare dată când vântul oftează, de fiecare dată când stingi lumina, mă simţi îndărătul tău. De fiecare dată când calculatorul zumzăie, îmi percepi prezenţa.

Sunt eu, Gamemaster.

Ai dreptate să te temi. Aproape că ai distrus prima rundă a jocului, dar dacă-ţi imaginezi că m-ai învins, mai gândeşte-te o dată.

În lungul meu marş către renaştere şi libertate, am suferit destule înfrângeri.

Cu toate acestea, ultimele mele plamiri sunt mult avansate.

Iar acum sosesc, chiar dacă nu eşti pregătit.

Trei

În seara următoare, când trecu pragul şi intră în siudio, Phoenix simţi ceva. I-ar fi fost greu să descrie ce anume percepuse – un fior, o furnicătură, poate o atingere? Fusese unul dintre momentele acelea în care zidurile solide ale realităţii zilnice se prăbuşesc, dezvăluind umbrele dinapoia lor. El nu avea însă timp să stăruie asupra senzaţiei tulburătoare. Telefonul sună insistent.

— Gata, gata, am venit!

Acoperi microfonul şi strigă prin hol spre living:

— Laura, poţi să-mi aduci ceva de băut?

O auzi pe fată ridicându-se de pe scaun şi, pentru o clipă, se minună de contrastul care exista în casă. Pe de o parte, rutinele banale şi previzibile, putând localiza pe oricine, pur şi simplu după felul cum scârţâia podeaua. Iar pe de altă parte, neliniştea care rodea casa pe dinăuntru – posibilitatea ca poarta către teroare să se deschidă în mod brusc.

— Alo? Mama! Mă bucur că te-aud! Ce face bunicul?

— Nu prea bine. Nu se plânge prea mult, dar nu-i merge deloc bine. Oboseşte foarte repede şi a slăbit… Este groaznic să-l văd aşa. A fost dintotdeauna un bărbat puternic, invincibil… sau cel puţin aşa l-am considerat eu.

— Când te-ntorci?

— De asta v-am telefonat. Tata-i acasă?

— Nu, răspunse Phoenix, are o şedinţă la serviciu.

H.L. – h

O auzi pe mama făcând o pauză scurtă.

— Ah, da, slujba cea nouă… Uitasem complet de ea. Nici măcar nu l-am felicitat. N-am avut timp să mă gândesc la altceva decât la bunicul tău. Probabil că mă crezi foarte egoistă.

— Nu, nici vorbă. Ai vreun mesaj pentru tata?

— Aş vrea ca voi doi să veniţi aici în weekend. Bunicului i-ar face mare plăcere.

— Sigur că da, încuviinţă Phoenix. O să-i spun.

— Nu te supără să vii, nu?

— Nu, mamă, nici vorbă.

— Papa a întrebat de tine. Te aminteşte în acelaşi timp cu Andreas.

Urmă un moment de tăcere.

— Chiar i-a rostit bunicul numele?

— Da. A făcut-o a doua oară în câteva săptămâni. Probabil că boala este de vină. Se spune că apropierea morţii te face să-ţi retrăieşti trecutul.

Andreas… Era un nume care însemna foarte mult în familie. În cele din urmă, mama continuă:

— Voi aveţi ceva noutăţi?

Phoenix revăzu în minte evenimentele importante din ultimele două zile: necrologul şi întâlnirea cu doamnă Adams. Niciunul dintre ele nu era ceva ce ar fi dorit mama să audă în clipa aceea.

— Nu, ne descurcăm foarte bine. Tata a călcat până şi rufe, cămăşi şi altele.

— Asta chiar că mi-ar plăcea s-o văd.

Mama părea obosită şi golul din vocea ei înfioră dureros inima lui Phoenix.

— Bine, o să-nchid acum. Roagă-l pe tata să mă sune şi să-mi spună ce faceţi cu weekendul. Îmi promiţi că nu uiţi?

— Îţi promit.

Băiatul reveni în living, iuţind niţel pasul când i recu pe lângă uşa studioului. Putea simţi întunericul întinzându-se către el.

— Era mama ta? întrebă Laura, dându-i o cutie de 7-Up.

— Da. Mi s-a părut foarte abătută.

— Nu mă miră. I-ai spus ce s-a-ntâmplat?

Phoenix se uită la Laura, privindu-i codiţele an-Tileze în care îşi împletea părul şi pielea cafenie, cu reflexii vineţii în lumina neonului. Era înaltă şi Inimoasă şi atrăgea multe priviri din partea băieţilor i lo la liceul Brownleigh.

— Cum aş fi putut s-o fac? Are şi-aşa destule pe cap.

Fata aruncă un teanc din The Guardian pe măsuţa de cafea.

— Astea sunt! Ziarele din ultimele două săptămâni, dar niciunul nu pomeneşte despre Chris Darke.

— Tatăl tău n-are cumva ziare mai vechi de două săptămâni?

Laura clătină din cap.

— Este obsedat de rutine. Cu asta s-a ales de pe vremea când a lucrat în administraţia nigeriană. Păstrează ziarele exact două săptămâni, după care le duce la colectorul de hârtie. Am putea încerca la bibliotecă, însă numai în weekend. Ai noştri nu vor să ne ducem de la şcoală direct în oraş.

— Până sâmbătă nu putem face prea multe în privinţa asta, încuviinţă Phoenix şi aruncă un ochi peste ziare. A meritat totuşi să-ncercăm. Sperasem că vom avea noroc.

După aceea murmură o înjurătură printre dinţi.

— Ce mai este?

— Tocmai mi-am dat seama că în weekendul ăsta n-o să pot merge la bibliotecă. O să fiu la Londra. Ştii… bunicul meu… Nici vorbă să nu mă duc!

— Nu-i nimic, zâmbi Laura, o să mă ocup eu de cercetări. Sunt foarte capabilă.

Fu rândul lui să surâdă. Descoperise de ce era în stare faţa atunci când jucaseră Legendeer. Laura îndurase toate terorile lumii miturilor şi ieşise cu zâmbetul pe buze! Aşa ceva nu era doar destoinicie, era eroism.

— Ştiu că eşti, dar mi-ar fi plăcut să vin şi eu.

— O să mă descurc, zise ea, apoi schimbă subiectul. Auzi, cât de departe crezi c-a ajuns Chris Darke cu jocul?

— Flabar n-am. Nu prea avem indicii în privinţa asta. Totuşi…

— Da?

Phoenix îşi căută cuvintele.

— Uneori intuiţiile sunt mai puternice decât faptele reale. Am o presimţire că trebuie să fiu cu ochii-n patru. Se apropie ceva.

— Mă sperii!

Phoenix învârti între degete cutia de 7-Up.

— Mă sperii eu însumi. N-o să crezi, dar am îmbrăcat din nou costumul RR

— De ce?

— Cred c-am vrut să mă conving că jocul este inofensiv. Că nu va reîncepe aşa cum a fost atunci.

Laura se aplecă puţin înainte.

— Şi te-ai convins?

— Când l-am atins, scutură din cap băiatul, n-am făcut altceva decât să reînvii totul – labiiintui, grota otrăvită, teama… Gamemaster este tot acolo, Laura, îl pot simţi. Jocul nu s-a încheiat, în niciun caz.

Ea se înfioră involuntar.

— Ia uite cât s-a făcut ceasul! E timpul s-o şterg.

Phoenix rămase în prag, privind-o cum dispare

În pâcla serii. După aceea se simţi oarecum dezorientat şi trecu dintr-o cameră în alta, neputând să-şi găsească locul. Tata avea să revină acasă abia după câteva ore bune, iar locuinţa pustie îl tulbura. Se gândi să-şi facă temele, însă îi fu imposibil să se concentreze. Aprinse televizorul şi petrecu zece minute comutând de pe un canal pe altul, înainte de a renunţa. Intră de trei ori în bucătărie, ciuguli alune şi muşcă de două ori dinii-un măr, după care-l aruncă la gunoi. În cele din urmă, îşi dădu seama că un singur lucru l-ar fi putut linişti. Sui la etaj, intră în dormitorul părinţilor şi se apropie de noptiera din partea mamei. Deschise sertarul şi scoase jurnalul.

Jurnalul lui Andreas.

Îl duse la parter şi începu să citească.

Andreas fusese fratele geamăn al bunicului şi, iniţial, povestea lor fusese destul de banală: pur şi simplu doi băieţi care crescuseră în Grecia, la ţară. Urmaşe apoi adolescenţa. Bunicul făcuse toate lucrurile normale: intrase în încurcături, se încăierase cu alţi băieţi şi devenise interesat de fete. Andreas fusese diferit. Cu trecerea timpului, devenise tot mai retras şi suferise crize prelungi de boală. În unele zile, era

Paralizat de migrene înfiorătoare, care aproape că-l orbeau, astfel că zăcea întins în camere întunecoase. La paisprezece ani, apăruseră viziunile obsedante, care-l aduseseră în pragul nebuniei. În ciuda coşmarurilor şi a perioadelor lungi de boală, izbutise să ajungă profesor. Toţi speraseră că, odată ce Andreas va ajunge la maturitate, accesele lui stranii de comportament vor dispărea, dar nu se întâmplase aşa. Stările bizare deveniseră tot mai îndelungi şi mai intense. Phoenix deschise jurnalul.

Vreau să dorm, citi el pe o pagină, să închid ochii şi să nu-i mai deschid niciodată. Le văd acum tot timpul: numerele magice, demonii. Este mai presus de ce pot suporta.

— Numerele, rosti Phoenix cu glas tare. Asta-i

legătura.

Treptat, zilele în care Andreas părea posedat se înmulţiseră, în vreme ce zilele bune, în care el se putea comporta ca un om normal, se împuţinaseră, pentru ca să dispară aproape complet. În cele din urmă, se depăşise un prag. Andreas suferise o criză de nervi şi fusese internat într-un azil pentru alienaţi.

— Dar nu erai nebun, aşa-i? murmură Phoenix. Altfel înseamnă că şi eu sunt nebun. Şi eu am dureri de cap, la fel ca acelea de care ai suferit tu. Şi eu am trecut prin coşmarurile care te-au bântuit. Iar ce ai văzut tu, am văzut şi eu. În joc.

Parcurse după aceea o pagină însemnată, pe care o citise şi o recitise de nenumărate ori de când jucase pentru prima dată Legendeer.

Cu cât mă gândesc mai mult la lucrurile acestea – starea de boală, durerea că un cerc care-mi încinge nipul, febrilitatea stranie care m-a însoţit toată viaţa, în atât îmi dau seama că trebuie să aibă o legătură cu spectrele, cu fantomele. Atunci când ele se adună, atunci când ies din lumină tremurătoare şi-mi vorbesc, în înţeleg. Eu aparţin lumii lor şi am aparţinut il întotdeauna.

Pe toată durata vieţii mele, voi fi un străin în propriul meu trup. Am o misiune de îndeplinit. Pentru fiecare spectru care crede în viaţă şi dreptate şi mă avertizează asupra primejdiilor porţii, există multe altele i are clocotesc de dorinţa uciderii şi distrugerii. Ele bat în poartă.

Nu vor trece însă de mine. Eu sunt Legendeer. Sarcina mea este să ţin poarta închisă, să ţin afară i reaturile demonice. Deşi inima mi se frânge cu fiecare; i petrecută sub soare, nu voi renunţa niciodată la veghea mea. A-mi părăsi postul înseamnă a abandona lumea aceasta în ghearele ororilor.

— Cum poate totuşi să existe un joc pentru calculator care să reînvie trecutul familiei mele?! exclamă băiatul.

În casa tăcută nu existau răspunsuri, ci doar întrebări.

Care era conexiunea între un profesor chinuit din Grecia anilor ’60 şi un joc macabru pentru calculator, creat cu aproape patruzeci de ani mai târziu?

Ce ar fi zis Andreas dacă ar fi văzut Legendeer? Şi, mai important, cum putuse familia lui să-l abandoneze, internându-l într-un sanatoriu pentru

Boli mintale? Un om lucid şi sănătos fusese întemniţat în celula unei case de nebuni.

Phoenix se lăsă pe spate şi închise ochii. Îşi reaminti în amănunt călătoria lor la căsuţa din satul grecesc. Văzu pâlcurile de chiparoşi şi zidurile scunde de piatră ce înconjurau casa lui Andreas. Apoi văzu casă, portretele monştrilor şi numerele de pe pereţi.

Nu-i de mirare că te-au crezut nebun.

— Însă tu erai, de fapt, singurul întreg la minte, şopti băiatul.

Închise jurnalul, dar nu putu să alunge secretul din el. Acesta avea să dăinuie mereu – ştiinţa că în spaţiile terifiante dintre realităţile cotidiene existau şi alte lumi, paralele. Iar în lumile acelea, toate creaturile de coşmar care bântuiseră cândva minţile oamenilor plecau în căutarea prăzilor.

Noi suntem prăzile lor.

* * *

Tata ajunse acasă puţin înainte de ora 23. Trebuise să lucreze până târziu şi, în plus, serviciul se afla la o oră de mers cu maşina de Brownleigh, iar în orele de vârf drumul putea să dureze până la nouăzeci de minute. Îl găsi pe Phoenix adormit pe canapea. Păşind grijuliu ca să nu-şi deranjeze fiul, John Graves închise televizorul şi se aşeză pe un fotoliu. După două minute, zări pe braţul canapelei blocnotesul soios de lângă Phoenix.

— Ce citeai? murmură el.

Îşi aruncă ochii pe o pagină şi se opri, iar neliniştea îl cuprinse. Spre deosebire de soţia şi de

Im11L său, el nu ştia greacă, dar putea să citească pe bucăţica de hârtie pe care Phoenix o folosea drept semn de carte. Pe ea băiatul transcrisese un citat din jurnal:

Cel puţin ştiu că, indiferent cât m-ar bântui pe mine, nu există nicio cale prin care demonii să poată infesta lumea noastră minunată.

John Graves clătină încet din cap.

— Dacă am avea certitudinea asta... rosti el. Dacă ar fi adevărat...

Patru

În seara următoare cineva sună la uşă imediat după ora 19.

— Cine-i? întrebă Phoenix, privind la ceasul de perete. Sper că nu-s alţi comis-voiajori.

Avea noroc. Chipul zâmbitor care-l întâmpină pe trepte era al Laurei.

— Ia ghici pe ce am pus mâna? îi flutură ea pe sub nas o bucăţică de hârtie. Nimic altceva decât numărul de telefon al lui Chris Darke!

— Glumeşti?! Parcă ajunsesem la concluzia că n-o să putem merge la bibliotecă în timpul săptămânii.

— Nu m-am dus la bibliotecă, totuşi i-am pomenit de povestea asta tatii. Ridică mâna şi adăugă: Nu te speria, nu i-am zis nimic altceva. Tata şi-a amintit de episod. Are o memorie ca un burete şi întotdeauna dă răspunsurile corecte la concursurile de tip „Cine ştie câştigă”. Oricum, nu uitase cazul. Şi-a reamintit de asasinarea lui Darke şi unde s-a întâmplat, astfel încât am sunat la informaţii. Există trei Darke, însă numai unul este C. Darke.

Phoenix o conduse în casă.

— Asta-i, încheie fata. Sunăm?

— Aşa cred, mormăi Phoenix, examinând numărul de pe hârtia mototolită.

— Nu pari foarte entuziast.

— Păi, ce-o să zicem? întrebă el. „Doamnă Darke, ne puteţi confirma că soţul dumneavoastră

I lost ucis de demoni... ştiţi care, cei care trăiesc în locul pentru calculator pe care-l proiecta?”

— Tu decizi, spuse Laura. Tu eşti convins că se-ntâmplă ceva.

Băiatul luă numărul şi-l puse pe măsuţa din hol.

Instinctiv, privi spre calculatorul tatii – poarta (.11 re lumea miturilor lui Gamemaster. Laura îi urmări căutătura.

— Te ia cu fiori, nu? Amintindu-ţi ce s-a întâmplat ultima dată...

El îşi muşcă buza şi ridică receptorul. Gândul ia în lárdele de demoni care se adunau de cealaltă parte a ecranului îl împinse la acţiune.

— Tot nu ştiu ce să-i spun...

— N-am cum să te ajut, zise Laura. Nici mie nu mi-ar plăcea s-o fac.

Phoenix formă numărul de telefon. Când cineva

Îi i A spuse, gâtlejul i se uscă instantaneu şi complet.

— Doamna Darke? întrebă el, răguşit.

— Imediat, se auzi glasul unui băieţel de nouă, zece ani. Mamă, e pentru tine!

Phoenix şi Laura schimbară priviri, apoi se auzi vocea doamnei Darke:

— Alo?

— Doamnă Darke, nu mă cunoaşteţi, dar am «iţit despre ceea ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră... în revista Gamestation. (Şovăi, i; indindu-se cum să continue.) Mă întrebam dacă mi-aţi putea spune ceva despre jocul la care lucra?

Glasul femeii deveni bănuitor.

— Cine-i la telefon? L-aţi cunoscut pe soţul meu?

Wp „r

— Nu, nu l-am cunoscut, dar cred că avem nişte lucruri în comun. Ştiu despre Legendeer. Ştiţi cumva dacă el a terminat jocul?

Suspiciunea se transformă în frică. Vocea doamnei Darke era evident tulburată.

— Ce-i asta, o glumă macabră? Nu mi se pare deloc amuzant. Cine-i la telefon? (Phoenix privi spre Laura. Situaţia se înrăutăţea considerabil.) Dacă mai sunaţi vreodată, o să anunţ poliţia. Aţi înţeles?

— Da, rosti băiatul, am înţeles.

Închise telefonul.

— Aproape de dezastru, nu? făcu Laura, înţelegând

imediat cum stăteau lucrurile.

— Pe o scară de la unu la zece, zise Phoenix, succesul meu a fost zero. M-a crezut un nebun.

Încă nu se îndepărtaseră de telefon, când auziră o maşină pe aleea garajului.

— Asta-i tata, spuse Phoenix. Să nu-i pomeneşti nimic despre ce am făcut, că-l apucă pandaliile.

— Phoenix, am sosit!

— Bună, tată. Suntem aici.

— Ah, salut, Laura! N-am ştiut că ne vizitezi iarăşi.

— A fost o inspiraţie de moment, răspunse fata.

Schimburile de amabilităţi fură întrerupte peste

O clipă de ţârâitul ascuţit al telefonului. Tata ridică receptorul.

— Poftim? Un apel de la numărul acesta? Sunteţi sigură?

Se uită la Phoenix.

— Grozav, murmură băiatul. Probabil că doamna Darke are telefon cu afişarea numărului apelant şi acum ne-a telefonat.

— Ce v-a întrebat?! exclamă tata. Doamnă Darke, vă rog sincer să ne scuzaţi… Da, vă cred.

Csre teribil de neplăcut. Nu vă faceţi griji – vă asigur că nu se va mai repeta… Da, da, o să stau de voi bă cu el. Vă rog, încă o dată, să acceptaţi scuzele mele cele mai sincere.

Puse telefonul în furcă şi-l fulgeră cu privirea pe l hoenix.

— Ai înnebunit complet? Ai sunat-o pe văduva lui Chris Darke?

— Trebuia să aflu, tată. Trebuia să fiu sigur…

Tata deschise servieta şi-i arătă un dosar.

— Dacă te-ai fi sinchisit să întrebi, ai fi aflat că am investigat deja. Nu aveai niciun motiv s-o tulburi pe biata femeie.

— Ai investigat! îl privi Phoenix, neîncrezător. I u crezusem…

— Că nu mă interesa?

— Cam aşa ceva.

— Numai pentru că n-am vorbit prea mult despre asta nu-nseamnă că nu sunt îngrijorat.

Fu rândul băiatului să se enerveze.

— Mi-ai fi putut spune!

— Da, recunoscu tata, cu o undă de vinovăţie în glas, cred c-aş fi putut s-o fac, dar am avut multe pe cap. Slujba cea nouă, bunicul tău…

— Şi ce-ai descoperit?

— Haideţi în living să v-arăt.

* * *

Din articole decupate din ziare şi din revistele de jocuri pentru calculatoare, puseră cap la cap povestea lui Chris Darke. Acesta fusese angajat de Magna.com pentru a concepe jocul cel mai recent al companiei, o continuare la Legendeer.

„Ţi r.

— A fost foarte straniu să aflu despre Darke, rosti tata, încruntat, amintindu-şi de chinurile în care îl târâseră jocul. Parcă retrăiam ce mi se întâmplase mie. Deşi Darke n-o ştia, îmi călca pe urme. Atât doar că el nu avea habar cât era de periculos.

— Vampiri, comentă Laura, citind extrasele de presă.

— Poftim?

— Mă refeream la joc. De data aceasta nu se mai desfăşoară în mitologia greacă, ci este cu vampiri.

— Aha, am înţeles! Da, se pare că Gamemaster se ocupă de alt tip de mituri. Poate că din cauză că noi l-am învins, acea ultimă lume a devenit inutilă pentru planurile lui.

— Dar ai văzut cum este lumea cea nouă? întrebă Phoenix. Un univers paralel, populat de morţii-umblători care încearcă să pătrundă pe tărâmul celor vii.

Laura se înfioră.

— Nu ştiu cum să vă spun, însă mi se pare mai groaznică decât cea dinainte.

— Fiţi atenţi, anunţă tata. Darke avea deja un titlu provizoriu – Legendeer 2: Legiunea vampirilor.

— Ştiam eu că nu s-a terminat, mormăi Phoenix, examinând posac tăieturile din ziare.

— Noi suntem mai norocoşi decât Darke, zise tata. Noi am ieşit vii din joc. Bietul de el! Ce mod groaznic de a muri!

Laura şi Phoenix schimbară priviri.

— Tată, există şi ceva ce nu ne-ai spus?

Bărbatul se trase nervos de barba roşcovană.

— Poliţia l-a găsit mort pe podeaua camerei lui de lucru. Într-una dintre relatări se menţionează că, în

4 U 7

Momentul atacului, lucra la calculator. Citind printre landuri, aş zice că purta costumul pentru realitatea paralelă şi că l-au găsit conectat la calculator.

— Vreţi să spuneţi că a murit în timp ce era în joc/întrebă Laura.

— Nu, nu în joc. În cameră s-au găsit urme de fiu ăierare: o veioză spartă, nişte mobile răsturnate… I Mrice s-a luptat din răsputeri, dar nu pe când era în lumea jocului. Ucigaşul lui l-a urmat de acolo.

— Un demon? Cum a putut s-o facă?

— N-a fost un demon, răspunse tata. Dacă demonii ar putea trece din lumea lor în a noastră, atunci Gamemaster ar fi învins deja. N-a fost un demon, ci a fost cineva care-i slujeşte pe demoni.

Îi întinse lui Phoenix un articol decupat dintr-un ziar local, care menţiona două piste ce nu mai apăreau nicăieri altundeva. Una dintre ele se referea la un zvon ciudat, în legătură cu posibila implicare a unei secte despre care se păstrase tăcere în toată mass-media. Cealaltă menţiona că un adolescent fusese văzut părăsind casa.

— Ştiu că pare o prostie, zise Phoenix, totuşi I un tru o clipă chiar am crezut că s-ar putea să fi fost Adams.

— Asta-i curată paranoia, comentă Laura. Nici măcar Steve n-ar fi putut face una ca asta.

— Eşti sigură?

Trecu o vreme înainte ca vreunul dintre ei să vorbească din nou, iar când Phoenix întrerupse, în i ele din

urmă, tăcerea o făcu pentru a pronunţa un singur cuvânt:

— Vampiri.

7] r.

Cinci

Seara aceea de joi era ultima pe care Phoenix şi John Graves aveau s-o petreacă acasă, înainte de a porni spre Londra. Când răsăriră zorii zilei de vineri, o stranie licărire electronică umplu studioul. Atinse cutia de carton ce conţinea costumele RR dulapurile, rafturile şi draperiile. Calculatorul se autoiniţializă iarăşi, desfăşurându-şi monologul sinistru în tăcerea surdă şi moartă. Nu se auzea decât şuieratul vântului nordic de afară.

Bravo, Legendeer!

Aşadar, ştii despre Darke. A devenit prea iscoditor, şi cine ştie prea multe moare mai repede. Aşa este, Darke nu s-a mulţumit să dezvolte jocul, ci a vrut să-şi vâre nasul acolo unde nu era dorit. Aşa cum ai făcut şi tu cândva.

Însă Darke n-a avut norocul tău. A văzut, a fugit, a murit. A terminat jocul în noaptea în care a murit. A dispărut din cauza propriei sale insistenţe. Mă aflu la numai câteva săptămâni de victorie şi nu poţi să faci nimic pentru a mă opri.

Bucură-te de fericirea pe care ţi-o dă ignoranţa. Dormi cât mai poţi.

Şass

Întoarcerea din Londra decurse în tăcere. Nu iodată nu este uşor să vizitezi o rudă bolnavă, iar neiim lucrurile stătuseră mult mai rău. Bunica plânsese în majoritatea timpului şi se retrăsese la etaj pentru a-şi continua veghea solitară la căpătâiul bunicului. Mătuşa Sophia îi fulgerase pe toţi cu privirea, parcă sfidându-i să-l menţioneze pe celălalt hale al ei. Se părea că toţi petrecuseră întregul weekend în casa bunicilor, evitând un nume – Andreas. Mama gătise, se agitase de colo-colo şi preparase nenumărate cafele... orice ca să nu stea locului, tata îşi găsise un scaun într-un colţ al llvingului şi se adâncise într-o carte, iar Phoenix examinase fotografiile de familie, imaginându-şi-l pe Andreas, fratele geamăn al bunicului,

cel pe care nimeni nu-l menţiona niciodată. Totuşi, nici el nu-i pronunţase numele, ci se cufundase în gânduri, întrebându-se cum de îngăduise familia să întemniţeze printre nebuni o persoană pe care ar fi trebuit s-o înconjoare cu iubire. Acum, cu şoseaua derulându-se în urma lor, mama, tata şi Phoenix nu prea aveau chef de vorbă. Fiecare era, în felul lui, preocupat cu probleme de viaţă şi de moarte. În loc să vorbească între ei, îşi păstrau minţile ocupate cu Ilte lucruri. Tata se concentra asupra şofatului, mama se cufundase într-o antologie de poezii, iar Phoenix citea despre vampiri. Tocmai ajunsese la un

— Ţi r.

Capitol care părea să aibă de-a face mai mult cu armamentul decât cu miturile.

Arbaleta (citi el) este una dintre principalele arme ale vânătorilor de vampiri. Ea trimite o ţepuşă prin inima strigoiului de la depărtare şi cu forţă a 20 de bărbaţi. Utilizată în războaie şi ca sport în Europa medievală, arbaleta constă dintr-un pat de lemn pe care se montează perpendicular un arc de lemn, fier sau oţel. Proiectilele arbaletei se numesc săgeţi.

Ceva mai departe, un pasaj dintr-o povestire extrem de lugubră îl făcu să tresară. Era o reluare a vechii teme cu vampiri, dar cu o diferenţă fascinantă.

— Este bine să ştii un lucru, Fernando, rosti bătrânul preot. Vampirul nu se teme nici de sutană, nici de crucifix. Crucea de care se teme este arcul minune, construit în forma crucifixului. Nu-ţi irosi vremea aruncând în el cu agheasmă. Pentru a distruge creatura, trebuie să-i străpungi inima cu un vârf ascuţit, să-i sfârteci trupul blestemat sau să-l expui intensităţii orbitoare a luminii soarelui. Acestea sunt cele trei căi de victorie asupra Fiarei.

Phoenix transmise imediat informaţia respectivă părinţilor lui, aşteptându-se ca ei s-o primească cu aceeaşi fascinaţie ca el.

— Dar ce citeşti? întrebă mama. Doamne Dumnezeule, familia asta nu s-a săturat de demoni?!

În clipa în care cuvintele îi ieşiră de pe buze, atmosfera din maşină se modifică. Tata deveni mai

Îicul asupra şofatului, iar Phoenix îşi îngropa faţa în carte, furios pe sine fiindcă îl luase gura pe în» ¡linte.

— Ce s-a-ntâmplat? continuă mama şi glasul i. (umplu de groază. Ce-mi ascundeţi?

— Nimic, răspunse tata. Zău, absolut nimic.

— Nu vă purtaţi cu mine ca şi cum aş fi un upil, rosti mama. De când v-am telefonat, mi-am lut seama că s-a-ntâmplat ceva. Erai foarte laconic, Phoenix, şi nu-i deloc felul tău.

— Hai s-o lăsăm, mamă, făcu băiatul.

— N-o să lăsăm nimic, replică ea. Şi eu fac parte lin familie în aceeaşi măsură ca voi. Am trăit coşmarul acela la fel intens ca şi voi.

Phoenix îi aruncă o privire tatii în oglinda retrovizoare şi cei doi schimbară câte o încuviinţare imperceptibilă. Era timpul să dea cărţile pe faţă. La urina urmelor, mama le dezvăluise adevărul despre Andreas şi tot ea asistase, apoi, la aventurile lui Phoenix, urmărindu-le pe monitorul calculatorului, împreună împărtăşiseră primul capitol al terorii, împreună aveau să dea piept şi cu acest episod nou.

— Ar fi mai bine să discutăm, zise tata. O să ipresc la prima benzinărie.

* * *

În cele din urmă, Phoenix se gândi că era mai bine să-l lase doar pe tata să explice. Pe când părinţii lui discutau cu glas scăzut în faţa a doua i eşti cu ciocolată fierbinte, băiatul se plimbă prin complexul comercial anexat benzinăriei. Hoinări

Ţi r.

Fără ţintă câteva minute, privi şoseaua pe care goneau automobile, dădu ocol cabinelor telefonice şi bancomatelor, apoi se trezi la intrarea în magazin. După ce examină rafturile cu cărţi, trecu la secţiunea revistelor şi zări imediat numărul cel mai recent din Gamestation. Sigur că da – era ultima vineri din lună. El era abonat şi

probabil că revistă îl aşteptase tot weekendul pe covoraşul din hol, după ce fusese strecurată de poştaş prin fanta cutiei poştale din uşă. Îi era însă imposibil să reziste până acasă.

Dacă înăuntru există ceva, o menţiune despre Darke sau despre joc? Trebuia să afle cât mai repede. Punând revista pe tejghea, nu putu să nu se gândească la faptul că totul părea un soi de glumă macabră. Demonii, cea mai veche spaimă a omului, se aflau în spatele porţii. Şi ce anume avea să le îngăduie să intre? Nici mai mult, nici mai puţin decât cea mai modernă şi mai sofisticată realizare tehnologică a omenirii: calculatorul!

— Trei lire şi jumătate, îl anunţă casieriţa. Este despre jocuri pentru calculator, nu? Şi pe băiatul meu îl pasionează până peste cap.

„Asta-i şi necazul”, gândi Phoenix. „Pe toţi îi pasionează”. Retrăi în minte viziunea lui de coşmar, în câteva luni, poate chiar săptămâni, sute de mii de copii, poate chiar milioane aveau să stea în faţa unui joc pentru calculator, luptându-se cu demonii din el. Pentru ca după aceea demonii să se materializeze. Acela era sfârşitul jocului: milioane de demoni revărsându-se neîntrerupt prin milioane de display-uri de calculator.

O lume invadată.

Triumful unui coşmar.

De îndată ce ieşi din magazin, rupse ambalajul de plastic al revistei şi-l aruncă. Ultimele ştiri… Acolo nu era nimic. Inima începu să-i bată ceva mai lent.

Recenziile… Tot nimic. Fu nevoit să parcurgă de două ori pagina respectivă, pentru a fi sigur că nu-i Teşea, dar în privinţa aceasta nu există nicio îndoială. Legiunea vampirilor nu era încă de vânzare.

Mai avem timp.

Ajunsese la pagina 62, când dădu peste secţiunea care-i îngheţă sângele în vine. Era un supliment colorat, intitulat „Pe ţeavă”. Iar acolo se găsea vestea de care se temuse.

Cea mai recentă producţie Magna.com va fi gata

înainte de termenul preconizat. Legiunea vampirilor, mult aşteptata parte a doua din seria Legendeer, ar trebui să fie pusă în vânzare înainte de Crăciun.

În mod neaşteptat, moartea tragică şi misterioasă a i reatorului său, Chris Darke, a contribuit la interesul sporit în jurul lansării, oferindu-i jocului o notorietate i are poate aduce câştiguri uluitoare. După Umbra Minotaurului, ştim la ce ne putem aştepta din partea lui Magna.com: grafică 3D de excepţie şi aventuri care să ne înspăimânte.

Singura întrebare este: Va reuşi, în cele din urmă, Magna.com să lanseze şi revoluţionarul costum pentru lealitatea paralelă? Sursele noastre afirmă că Legiunea vampirilor ne va tăia cu adevărat răsuflarea!

Pentru o clipă, Phoenix simţi că nu mai putea să respire. Şosea!

El şosea. Afirmaţia lui Gamemaster, potrivit căreia în scurtă vreme demonii aveau să se reverse din ecranele tuturor calculatoarelor, era pe punctul de a se adeveri.

— De Crăciun, repetă el, fără să observe un cuplu de vârstnici care-l urmărea cu priviri amuzate.

Când Phoenix se repezi să le anunţe părinţilor lui vestea, cuplul schimbă surâsuri.

— Grozavi mai sunt şi puştii ăştia, comentă bătrâna. Trăiesc într-o lume imaginară, ştiută numai de ei.

— Da, încuviinţă soţul ei. Ai fi jurat că era ceva real.

Şapte

— Poftim?! rosti tata, parcă nevenindu-i să-şi i roadă urechilor, şi lăsă teancul de corespondenţă ¡le care tocmai îl ridicase de pe covoraşul din hol. (re-ai făcut?!

Conversaţia pe care o începuseră pe autostradă urmaşe susţinut după intrarea în casă.

— Am îmbrăcat costumul de RP răspunse Phoenix. Mă îngrijorase necrologul lui Darke.

Văzu cum expresia tatii se schimbă şi decise să evite o dispută.

— Cel puţin aşa mi se păruse şi de aceea am decis să verific eu însumi jocul.

Vorbise ca şi cum conectarea la Legendeer era lucrul

cel mai firesc din lume.

— Ai uitat ce s-a-ntâmplat ultima dată când ai purtat una dintre chestiile alea? izbucni mama. Stăteam şi priveam neajutorată, în timp ce tu… puteai să fii omorât. Phoenix, cum de-ai făcut aşa ceva?! Şi fără să ne spui!

În ciuda mustrărilor, Phoenix observă că tata fixa cu atenţie unul dintre plicurile din teancul pe care-l azvârlise pe măsuţa din hol.

— Ştiam că eram în siguranţă, replică băiatul. Hram cel puţin nouăzeci şi nouă la sută sigur. Ai zis-o chiar tu, tată: ultima dată l-am învins pe Gamemaster, am distrus ameninţarea.

Tata scosese plicul din teanc şi-l strecurase în buzunar. Acum tresări, auzindu-l pe Phoenix că i se adresează.

— Ţi r.

— Am transformat prima parte din Legendeer într-un joc obişnuit, urmă Phoenix, iritat de felul în care tata continua să frunzărească scrisorile. Nu s-a întâmplat nimic, deşi purtam costumul RR

— Nu, încuviinţă tata, totuşi s-ar fi putut întâmpla. Ţi-ai asumat un risc stupid.

Dar ştii că nu eram în pericol. Ce se-ntâmplă aici1 De ce eşti atât de tulburat? Phoenix zări ceva nou pe chipul tatii, o teamă oarbă, iraţională. Deodată, dezamăgirea se transformase în mânie.

De ce oarei

— Să nu te-aud cu scuze! se răsti tata. Ţi se interzice să mai porţi vreodată costumele alea infernale.

— Nu-l poţi învinui doar pe el, John, interveni mama. Crezusem că am căzut de acord să le distrugem. În felul acesta, nimeni nu va mai putea juca niciodată.

Tata îşi feri privirea.

— John, de ce nu le-ai distrus?

Urmă o tăcere prelungită.

— Eu ştiu de ce, vorbi Phoenix. N-ai fost sigur, nu-i aşa, tată? Ai crezut că poate nu s-a terminat totul, că s-ar putea să reînceapă. Asta-i, nu-i aşa? Ai crezut că s-ar putea

ca, într-o bună zi, să fie nevoie să revenim în lumea jocului.

Tata păru brusc îmbătrânit, cu obrazul zbârcit şi cenuşiu.

— Da, poate că aşa am crezut.

— Şi ai avut dreptate. Dacă nu vom intra în lumea lui, cum ne vom lupta cu Gamemaster?

— O să-i găsim pe colegii lui Darke, răspunse bărbatul. O să găsim producătorul jocului. O să le fi punem tot ce ştim. Îmi dau seama că nu eşti foarte încântat de eforturile mele, însă asta-i ceea ce am încercat să fac.

— Nu-i suficient! strigă Phoenix. Poţi să vorbeşti cu oricât de mulţi programatori şi designeri doreşti, fiindcă Gamemaster va găsi mereu pe altcineva care să lucreze pentru el mai departe. I Hrima dată, am crezut c-am învins, dar lucrurile n-au stat aşa. Trebuie să ne-ntoarcem în lumea lui şi să terminăm treaba. Lumea miturilor este reală, lată, la fel de reală ca asta. Ştii cum este, noaptea, rând ai impresia că cineva e-n spatele tău? Ei bine, nu-i simpla ta imaginaţie. Este adevărat. Imediat în spatele nostru se află o lume de coşmar, multe lumi de coşmar şi toate sunt la fel de reale ca lumea noastră. Acolo se va câştiga ori se va pierde bătălia.

Ducea însă o luptă deja pierdută, şi mama îi aplică lovitură fatală:

— Nu, Phoenix, tatăl tău are dreptate. Mai întâi va trebui să încercăm în mod oficial. Dacă nu putem opri producerea jocului, atunci vom încerca varianta ta.

— Sigur că da! pufni Phoenix, disperat. Şi până atunci vom fi irosit atât de mult timp, încât nimic nu-i va mai putea opri. Veţi putea trăi cu asta, împovărându-vă conştiinţa?

— Ascultă-mă cu atenţie, rosti tata, cu chipul încruntat. Indiferent ce se va-ntâmpla, nu vei atinge costumele RP Ai înţeles?

— Am înţeles, totuşi de ce te sperii? Nici măcar n-avem un exemplar din noul joc.

A – l r.

Urmă o clipă de tăcere aşa de stingheritoare, de

parcă Phoenix proferase o injurie în biserică.

— Eu am spus tot ce am avut de spus, reluă tata. Mă laşi să-mi urmez pistele pe care am pornit şi nu intri la mine în studio. Este limpede?

Phoenix încercă să argumenteze, dar în zadar. În faţa părinţilor care făceau front comun, era zdrobit.

— Da, tată, e limpede ca lumina zilei.

* * *

Când Phoenix se duse la culcare, la ora zece şi jumătate, tata se închise în studio, de unde se mai auziră numai ţăcăniturile furioase ale tastaturii. Phoenix şi-l imagină deschizând fişiere, expediind mesaje e-mail, verificând pistele din mai multe surse. Pe scurt, lucra frenetic, străduindu-se să se convingă că făcea ceva. Băiatul rămase în camera lui, necăjit pe părinţii săi care se amăgeau singuri; el ştia că nu vor avea succes, încercând să-l învingă din exterior pe Gamemaster. Acesta nu era un virus, un software pus pe rele, şi nicio inteligenţă artificială. El era lordul demonilor, iar calculatorul nu era decât o modalitate pentru a deschide poarta dintre lumea lui şi cea a oamenilor.

— Dacă n-o pot face cu voi, rosti Phoenix, va trebui s-o fac fără voi.

Rămase o vreme cu coatele pe genunchi şi cu faţa îngropată în palme. În cele din urmă, îşi îndreptă spinarea şi ajunse la o decizie:

— Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să-l urmăresc în bârlogul lui şi să-l distrug pe inventatorul jocului.

Dar cum? Lipsit de un exemplar al Legiunii vampirilor, era izolat, condamnat să stea şi să aştepte ca furtuna să se dezlănţuie deasupra sa. Când u îi irmi într-un târziu, băiatul se simţea sleit, epuizat ilc orele cât îşi storsese creierul căutând o soluţie. Indiferent ce idei ar fi avut, indiferent cum le-ar fi răsucit în minte, fără un exemplar al jocului, nu putea să existe o bătălie. Iar fără bătălie, nu putea să existe victorie.

Opt

La parter, în studioul său, John Graves lucra, în ciuda

orei înaintate din noapte. Nu însă aşa cum credea Phoenix. După ce încuiase uşa studioului, tata scosese scrisoarea din buzunar. Era un plic mic şi cafeniu, cu blistere. Îl ridică spre lumină şi inspecta ştampila poştei, iar după o clipă de reflecţie, îl rupse şi citi scrisoarea dinăuntru.

Stimate domnule Graves.

Îmi cer scuze fiindcă am fost atât de nepoliticoasă atunci când mi-aţi telefonat din nou. Sunt convinsă că-mi puteţi înţelege starea de spirit. După uciderea soţului meu, n-am ştiut cui să mă adresez şi în cine să am încredere. Credeţi că asta dorea ucigaşul?

Tata scoase discul micuţ din învelitoarea lui şi citi titlul scris cu litere gotice: Legiunea vampirilor.

Cred că ucigaşul a furat jocul original, cel la care lucra Chris, dar el făcuse o copie de rezervă şi o trimisese părinţilor lui să i-o păstreze. Fusese neliniştit de mai multă vreme şi începuse să-şi ia tot soiul de precauţii. Eu crezusem că erau manifestări de paranoia. Cât de amar m-am înşelat! La înmormântare, tatăl lui Chris mi-a înapoiat discul şi vi-l trimit. Trebuie să recunosc că nu înţeleg ce se întâmplă şi de ce jocul acesta a dus la moartea soţului meu, însă m-aţi convins

I îi dumneavoastră trebuie să deţineţi discul. Îmi pun

Îi mia încrederea în dumneavoastră, domnule Graves. \icau să-l aduceţi pe ucigaşul lui Chris în faţa justiţiei. I'niite că, după aceea, voi reuşi să dorm noaptea.

Cu sinceritate, A dumneavoastră, Ruth Darke.

Lată răsuci discul între degete. Constată că iienţia îi era atrasă mai întâi spre calculator, apoi i. ure costumele RP din cutia lor.

— Şi-acum? murmură el. Şi-acum?

* * *

Afară, în grădină, cineva se furişa cu precauţie, înalt de peste un metru optzeci, musculos şi atletic, necunoscutul fixa cu atenţie reşedinţa Graves. Mai exact, urmărea lumina care ardea în studio. Făcu nu pas înainte, încleştându-şi şi descleştându-şi Inconştient mâinile înmănuşate. Rămase privind luată noaptea, sub stelele

licăritoare, luna care pălea şi norii de furtună ce goneau pe boltă. Văzu t um lumina din studio se stinge şi înaintă încet spre i aşa. După aceea, tocmai când ajunsese lângă fereastră, lumina se aprinse iarăşi. Necunoscutul se n-trase înapoi în beznă, o umbră printre umbre.

Phoenix îşi auzi tatăl urcând la etaj pe la ora 4 dimineaţa. Cele întâmplate în ultimele luni îl

7 l r.l

Făcuseră pe băiat să aibă un somn extrem de superficial şi câteodată se trezea din oră în oră. Oare îl deşteptau gândurile ce-i goneau prin minte sau coşmarurile ce se iveau ori de câte ori capul îi atingea perna?

— Nu mai dorm de-acum, mormăi el şi-şi aprinse veioza de pe noptieră.

Se întinse către cartea cu vampiri şi o deschise la descrierea arbaletei. Când o reciti, simţi un curent de aer, o briză care părea să adie prin cameră, fără măcar să clintească perdeaua.

— Termină! îşi spuse. Pur şi simplu îţi imaginezi fel de fel de lucruri.

Totuşi, pe măsură ce citea capitolul acela, văzu parcă totul cu ochi noi. Începu să interpreteze textul în mod diferit, absorbind faptele ca pe o listă de instrucţiuni. Fiecare ilustraţie completa informaţiile, demontând şi remontând, pas cu pas, armă letală a vânătorului de vampiri.

— Aş putea s-o construiesc, rosti el, aţâţat. Sigur aş putea s-o construiesc. Pentru ca după numai o fracţiune de secundă surescitarea să-i dispară de pe chip: Dar în ce scop? Nu voi avea niciodată cum s-o folosesc. În niciun caz dacă nu am acces la joc.

Puse cartea cu faţa în jos pe pătură şi-şi lăsă obrajii în palme.

— Eşti acolo, rosti el, adresându-se umbrelor şi fisurilor de pe tavan, crâmpeielor de întuneric ce se strângeau în jurul lui. Te-am învins o dată, însă aceea n-a fost decât o hărţuială, aşa-i? Adevăratele bătălii de-abia

acum urmează.

Putea să perceapă în mod clar prezenţa. Era jos, l. i parter, în plăcile de circuite imprimate şi în memoria calculatorului, în vântul care suspina şi în Itipurile groteşti pe care noaptea le proiecta pe i ipetul camerei sale.

Işti până şi-n mintea mea.

Pentru ca apoi, pe neaşteptate, în minte să-i nu. Ira altceva.

Lată a băgat ceva în buzunar…

Phoenix tresări şi se sculă în capul oaselor.

— Aşa-i, asta a făcut.

Iar după asta, înţelese:

— O scrisoare!

Închise ochii şi încercă să-şi reamintească momentul respectiv. Un plic… un pacheţel mic şi i. Meniu. Deschise ochii larg.

Nu era cu putinţă!

Sau era?

Phoenix aşteptă până când ceasul lui arătă patru i-l reizeci şi trei de minute, apoi coborî din pat şi o porni furiş pe trepte. Momentul cel mai dificil fu, n dă când trebui să decupleze alarma antiefracţie. I) ieşi închisese uşa debaralei în care se găsea cutia. Ilarmei, de fiecare dată când apăsa tasta i se părea…1 ţăcănea şi mai zgomotos. Cu toate acestea, nimeni nu apăru pe scară. Scăpase neauzit. Mergând desculţ pe hol, Phoenix se opri la uşa studioului.

Încuietoarea! Ce fac cu încuietoareal

Dar mai înainte să fi avut timp să se gândească, kiiatul văzu întregul ansamblu al broaştei ca şi cum în fi fost o parte dintr-un puzzle de copii. Intră iute

În bucătărie şi scotoci până găsi ceea ce căuta, dup<1 care reveni înarmat cu un cuţit cu lamă subţire După două-trei minute interminabile, încuietoare; cedă. Fără măcar să se întrebe în ce fel dobândise calităţile unui spărgător, Phoenix deschise uşa şi intră. Odată ajuns în studio, examină masa pe care se afla calculatorul, apoi biroul, până şi teancurile haotice de hârtii ale tatii.

Nimic... După aceea ochii îi căzură pe servietă tatii. Apăsă pe butoanele încuietorilor şi constată că nu erau blocate.

Restul fu simplu: înlocui discul cu unul blanc, copie cuvintele Legiunea vampirilor pe etichetă într-o imitaţie de litere gotice pe cât izbuti de bună, încuie uşa şi reiniţializă alarma. La ora cinci, Phoenix se afla înapoi în camera lui. Cu discu ascuns în siguranţă sub o scândură slăbită din podea, dormi buştean.

De data aceasta, nu mai avu coşmaruri.

Nouă

Phoenix nu intenţiona să se pripească. Jocul putea fi o capcană.

Dar dacă este o capcană ce se poate declanşa în e îmi bele direcţii!

Sistematic, cu multă atenţie, parcurse Legiunea vampirilor fără să poarte costumul RE Acum, după r pusese mâna pe joc, se simţea alt om. Putea să intervină în propriul său destin. Nu se va mai repezi i îi capul înainte, aşa cum făcuse în Umbra Minotaurului. Viziona totul, întregul nivel I, din momentul în care vampirii coborau pe acoperişul i liliacului, după care urmau bătălia disperată din lirei, sacrificiul curajos al căpitanului Lawrence şi evadarea lui Ochi-de-şoim şi a lui Ann.

Nu făcu însă nimic altceva.

Se mulţumi să privească.

Privi mama şi fiul care ieşiseră în goană pe nadă, cutezând să spere că se aflau în siguranţă, pl niru ca apoi să se confrunte cu fiara născută sub luna plină, care-şi scutura coama argintie şi urlă ilustru. În cele din urmă, îi văzu încremenind – Ann şi Robert Van Helsing, vârcolacul, până şi mupul în sine, aşteptându-l pe el, Phoenix, să intre în scenă şi să repună totul în mişcare.

Nu-i era uşor. Fiecare fibră a fiinţei lui îşi dorea „1 fie acolo, să stea între cei doi fugari şi urmăritorul li – i nepământean. Phoenix învăţase însă felul în care

Gândea Gamemaster şi în care manipula timpul şi spaţiul. Lordul demonilor dorea interacţiune, conectarea la

lumea lui Phoenix care reprezenta trofeul râvnit de el. Iar Ann şi Ochi-de-şoim erau momeala. De aceea băiatul pândi momentul.

Nu trebuie să mă pripesc. Pot aştepta conexiunea.

Pe care o descoperise! Conexiunea era lumina lunii! Ce altceva ar fi putut să fie într-o poveste cu vampiri şi vârcolaci? Cei doi Van Helsing se grăbeau pe străzile Londrei eduardiene, cu umbrele negre şi distinct conturate de lună plină, albă şi rotundă.

— Iar luna noastră plină este peste două zile, murmură Phoenix. Atunci se vor alinia cele două lumi. Atunci vom scrie împreună nivelurile care au mai rămas – tu, vechiul meu inamic, şi cu mine.

Băiatul îşi continuă pregătirile în secret şi cu răbdare. Nu scăpă nici cea mai mică aluzie mamei, I tatii, ba nici măcar Laurei, partenera sa în ultima I aventură.

De data asta, voi merge singur.

Nu va fi nimeni pentru care să-mi fac griji. Nimeni pe care să trebuiască să-l protejez-Doar tu şi cu mine, Gamemaster.

Intervalul preţios dintre sosirea de la şcoală, în jurul orei trei şi jumătate, şi venirea mamei de la serviciu, la ora patru şi jumătate, deveni perioada lui de pregătire. Atunci pornea jocul şi examina detaliile, atunci urmărea fiecare gest al vampirilor şi al vârcolacilor, felul în care săreau şi atacau. Atunci se mişca prin studio, imitându-i şi inventând fente şi strategii personale.

Tot acolo şi atunci, în amurgul care sporea, I. Natul pregăti arma vânătorului de vampiri: arbalita o construi cu ochi de meşteşugar, cioplină, îmbinând şi şlefuind. Pregăti patul şi corzile, tră îmi lui şi pârghia, canelura şi săgeţile. Fiecare parte în creată cu grijă meticuloasă, punând-o deoparte Imediat, înainte ca mama să intre pe uşă. În munca Im nu exista grabă. Era măsurat şi calm. Îşi simţea în, unul la fel de greu şi solid că patul arbaletei. I llnma sarcină fu să pună un nume crucii ucigaşe. Iu cele din urmă, ştiu cum să-i spună.

O boteză „îngerul Morţii”.

Zece

Era noaptea cu lună plină.

Phoenix nu se simţise în toată viaţa lui atât d concentrat asupra unui singur eveniment. Concentrarea aceea nu se diminuă nici măcar pentru (clipă. Nici când mama menţionă în mod neaşteptat numele lui Andreas la micul dejun şi nici când Laura îl întrebă îngrijorată despre joc. El făcu faţă cu încredere întrebărilor, fără să le trezească nicio clipă bănuielile. Fără ca nimeni s-o ştie, el avea discul cu jocul, costumele RP şi voinţa de a lupta, Nimic nu-l abătea din cale. Mintea îi era focalizată asupra obiectelor ce aveau să intre în acţiune în seara aceea: costumul ca o a doua piele, discul care va deschide poarta dintre lumi şi îngerul Morţii care va cânta pentru el în luptă.

Sunt pregătit.

Simţi un fior de regret, când îşi luă rămas-bun de la Laura, la răspântia spre casa ei. Fata îl însoţise în acea primă călătorie şi fusese mereu curajoasă şi plină de resurse. La un moment dat, păruse că aparţine lumii miturilor aproape la fel de mult ca el, dar acum obligaţia era numai a lui Phoenix. Destinul îi făcea semn lui şi numai lui. Nu-şi putea îngădui sentimentalisme. Miza era prea mare. Gamemaster nu cunoştea mila, iar în trecut îi folosise împotriva lui Phoenix pe oamenii la care ţinea băiatul. Sosise momentul să pătrundă singur

În beznă. Ora trei şi jumătate. Avea la dispoziţie tot timpul să-şi adune lucrurile, să se pregătească şi apoi să pătrundă în joc. Când intră în casă, fu unduit însă că de un şoc.» – Tată?!

Panica îl sfâşie. Planurile i se destrămau în faţa i h I iilor.

— Salut!

1) codată, Phoenix deveni extrem de conştient ilr îngerul Morţii care atârna înapoia dulapului, de discul de sub podea, de cerul care se întuneca afară, i de iminenţa lunii pline.

— De ce te-ai întors aşa devreme?

— Te aşteptam. Azi am aflat ceva despre Chris I». Îike, care confirmă ceea ce bănuisem amândoi. (Secundele se scurgeau. Secunde care erau pirţioase.) Chestia aceea despre implicarea unei r, te... Am izbutit, în cele din urmă, să stau de vorbă cu reportera care a scris articolul pentru/ţarul local. A fost nevoie să fiu destul de insistent, dar în cele din urmă am determinat-o să-mi spună lotul. Bineînţeles, neoficial.

De ce nu trecea tata la subiect?

— Pe gâtul lui existau urme de muşcături: Chris Darke a fost muşcat, dar nu de un animal. A fost

I era de o sălbăticie incredibilă – spintecăturile. N Ifinci şi mortale îi ajungeau până la umăr. Trupul

Îi era complet golit de sânge.

Până atunci Phoenix abia îl ascultase, dorindu-şi din tot sufletul ca tata să iasă, pentru ca el să se poată pregăti, însă cele auzite îl zguduiră!

— O muşcătură de vampir?

Ţi r.

— Aşa se pare. Bineînţeles, poliţia a pus totul pe seama unui nebun. Cum şi-ar fi putut imagina altceva?

Băiatul se simţea complet derutat.

— Dar cum este posibil? Demonii nu pot veni din cealaltă lume în lumea noastră, fiindcă dacă ar putea, de acum totul s-ar fi terminat.

— Şi eu m-am întrebat lucrul acesta, încuviinţă tata, însă nu-ţi pot spune decât faptele simple: Chris Darke a fost găsit mort în casa lui, ucis de muşcătura unui vampir.

Phoenix îşi simţi pulsul iuţindu-se şi sângele bubuindu-i în tâmple.

— Trebuie să fii atent, fiule! Ucigaşul ar putea veni aici.

— De ce?

Tata păru cuprins de agitaţie. Nu intenţiona să-i spună că deţinea discul cu jocul.

Iar eu nu-ţi voi spune că nu-l mai au

— Nu ştiu, totuşi dacă apare cumva, pleacă imediat!

— Nu te teme, tată, aşa voi face.

În tot timpul cât vorbiră, John Graves fusese la fel de surescitat ca şi fiul său. Până la urmă, îşi privi ceasul de la mână.

— Te rog doar să fii atent, zise el. Acum trebuie să mă-ntorc la serviciu. Am o întâlnire la ora cinci. Dacă ies pe autostradă înainte de ora de vârf, ar trebui să pot ajunge la timp.

— De ce te-ai mai chinuit să vii acasă? De ce nu

Mi-ai dat pur şi simplu un telefon? J)

Trebuia să ţi-o spun direct, dădu tată din cap. Ai avut dreptate. Lucrurile nu s-au terminat, nici vorbă de aşa ceva. Ne vedem atunci diseară.

— Sigur că da, diseară.

Nu mă vei vedea însă diseară. Până atunci voi fi plecat.

În altă lume.

Phoenix îşi privi tatăl accelerând pe drum. Rămase o vreme la fereastră şi îngădui inimii lui să revină la ritmul normal. Sosise timpul. Nu mai I mitea să bată în retragere.

Unspr EZECE

Laura avea o stare teribil de proastă. Îşi uitase manualul de matematică şi fusese nevoită să alerge înapoi la şcoală, unde aproape că-l implorase pe domnul Owen, paznicul, să o lase să intre. Acum, după mai bine de o oră, auzi paşi în urma ei, după care un băiat îi strigă numele. Se întoarse.

— Phoenix? Crezusem c-ai plecat de mult acasă.

Zâmbetul îi dispăru în clipa în care privi îndărăt.

În spatele ei, drumul era pustiu.

— Phoenix?

Nu fusese o nălucire. Auzise paşi imediat înapoia ei, nişte paşi familiari. Phoenix se juca de v-aţi ascunselea, asta trebuia să fie. Se mai pitise de multe ori în felul acela.

— Phoenix, repetă fata, nu-i deloc amuzant. Ieşi afară!

Nervozitatea i se infiltră în glas. Era Phoenix? Nu avea obiceiul să împingă atât de departe o glumă. El nu semăna cu alţi băieţi şi, pur şi simplu, tachinările nu-i

stăteau în fire. Era un individ serios şi loial. Pe când privea drumul, mijind ochii la pâcla uşoară a serii, Laura auzi din nou paşii. Acum ştia că nu putea să fie Phoenix. El n-ar fi făcut aşa ceva. Nu i-ar fi dat târcoale, ca un animal de pradă care îşi ocoleşte victima.

— Cine-i acolo?

Încetase să mai fie o adolescentă sigură pe sine. Aici, pe stradă pustie, redevenise o fetiţă neliniştită

În Niitea ameninţării lipsite de nume care se furişa în jurul ei. Teama îi furnica pielea. Era paralizată şi Itftt de speriată, încât rămăsese nemişcată, prea îngrozită că să se întoarcă.

— De ce faci aşa ceva? Nu-i frumos.

Şi atunci se întâmplă. Ceva o atinse – un con-I.U. t abia perceput, totuşi îndeajuns pentru a o face

II. I se înece în propria ei teroare. Un ţipăt se luptă i i scape din gâtlej, apoi se înăbuşi şi muri. Nu

Putea să fugă şi nu putea să strige.

— Unde eşti?

Acelea îi fuseseră cuvintele, dar gândul din mintea ei fusese: Ce eşti?

„Adună-te, fato”, îşi spuse Laura, „ai mai fost «periată şi înainte. Şi de lucruri mai rele”. Totuşi, prezenţa nevăzută era puternică. Simţea o forţă I – i uţa, răzbunătoare, stăvilită cu greu. Ceva familiar, însă schimbat. Ceva cunoscut, totuşi străin.

„N-o să fii slabă”, se gândi. „O s-o iei la fugă. Acolo în faţă începe strada ta. O s-o iei la fugă şi-o s-alergi cât poţi de repede. Când ajungi cu numărătoarea la trei”.

Fugi! Înainte de a putea străbate măcar câţiva paşi, drumul îi fu blocat. De un tânăr.

Nu era însă un tânăr obişnuit, ci un adolescent, de cărui buze se lăbărţară într-un rânjet, ai cărui ochi fulgerau roşu-sângeriu în noaptea ce se apropia şi al cărui trup părea să oculteze albeaţa lăptoasă a lunii care răsărea.

Inima fetei îngheţă. Disperarea îi cuprinse toate celulele corpului.

— Tu!

Phoenix nu simţi teroarea Laurei. Nu-i auzi ţipătul înăbuşit, nici hârşâitul pantofilor în vreme ce era târâtă. El avea multe de făcut. Se grăbi în odaia lui şi-şi luă rucsacul de pe şifonier. Scotoci înăuntru. Acolo se aflau deja lucrurile pe care le cumpărase pentru misiunea aceasta: un ciocan, piroane din oţel folosite la ancorarea corturilor, gută groasă pentru pescuit oceanic şi câteva minilanterne de putere mare. Îşi încheie în jurul mijlocului o centură utilitară, cumpărată de la un magazin local pentru meşteşugari, şi-i umplu buzunăraşele. Înainte de a-şi trage tricoul lung peste centură, vârî la brâu ultimul element al arsenalului său: un toporaş pe care-l găsise aruncat prin garaj. Era încă bun, de parcă ar fi fost nou-nouţ. După aceea băiatul strânse iute rezultatele muncii lui din zilele anterioare: ţepuşele ascuţite, săgeţile şi îngerul Morţii. Abia când se întoarse pentru a ieşi, simţi frigul din odaie.

— Totuşi, afară nu a început nicio furtună…

Firele de păr i se zbârliră pe ceafă. Privi fix

Fereastra larg deschisă, după care se repezi la scândura slăbită sub care ascunsese discul. Jocul era tot acolo. Examină apoi camera, căutând urmele cotrobăielii unui intrus. Nimic nu fusese clintit de la locul lui. Totul era aşa cum ar fi trebuit să fie.

Totul… mai puţin fereastra.

— Haide, potoleşte-te! Totu-i aici.

Sentimentul datoriei îşi recapătă întâietatea. PUie rucsacul pe un umăr şi se grăbi spre studio. I iKind raniţa grea pe masa calculatorului, scoase mMumul RP din cutie. Afară licăreau ultimelel, de îni de lumină ale zilei, şi din soarele care «pusese nu se mai vedea decât o pată sângerie pe Itorl. Phoenix trase pe el costumul şi în clipa aceea la încercat de primele nelinişti mai presus de putciea sa de stăpânire. Senzaţia de lunecare a ttiiitciialului pe trup şi felul în care părea să prindă fţdficini în pielea sa, contopindu-se cu ea, făceau ca HMiiua să-i îngheţe sângele în vene.

Stili>ăneşte-te. Acum este momentul cel mai

mi/mrtant.

Se întinse către masca facială care completa mMumul. Se pregătea s-o ataşeze de acesta, când Mi u descoperirea.

Al doilea costum dispăruse!

Scotoci prin cutie, dar în zadar. De data aceasta nu se simţea doar speriat, ci era copleşit de o oroare lipsită de speranţe, care-i lichefia măruntaiele. Nu a putea... nu se putea să-l fi luat tata! Nervii lui Phoenix vibrară. Fereastra deschisă... absenţa 11. Nunului... Ce se-ntâmpla?

Apoi razele lunii pătrunseră prin geam, şi întunericul păru să se retragă plin de respect în faţa lunii pline.

N-am timp să mă gândesc la asta. Trebuie să iitţionez, înainte de a fi prea târziu.

Irăgându-şi bine masca pe faţă, fixă ultima lui heietoare şi cuplă costumul la calculator. Pe i ilud se încărca discul cu jocul, îşi puse rucsacul în

Spate şi aşteptă. Ecranul se aprinse şi primele imagini începură să pâlpâie. Totuşi, surprizele serii încă nu se încheiaseră. Când era vorba despre joc, totul exista în multipli de câte trei.

Mai întâi fereastra, după aceea costumul, acum... mesajul de pe display. Phoenix se clătină ca sub o lovitură de secure.

Un singur cuvânt repetat. O stupizenie populară care devenise un sinonim pentru pericol şi trădare.

Surpriză, surpriză.

— Adams!

Inamicul meu, Nemesis.

Instinctiv, Phoenix se întinse spre firul care conecta costumul la calculator. Ceva nu era deloc în regulă. Mai avea încă timp să se decupleze, să anuleze totul. Degetele i se strânseră în jurul cablului, apoi îl eliberară la fel de iute.

— Nu, n-o să mă retrag. Şi ce dac-o să m-aştepţi?

Când lumina aurie porni să spiraleze din calculator, scânteind cu nenumărate şiruri de cifre – 3, 6 şi 9 –, Phoenix încleştă pumnii. Îi strânse până ce unghiile

aproape că-i pătrunseră în carne prin materialul subţire al mănuşilor costumului.

— Mă voi lupta cu tine! strigă băiatul. Mă voi lupta cu voi toţi!

Pentru o clipă, întregul studio fu scăldat într-o lumină pulsatilă, după care, fără niciun zgomot, licărul pieri.

Phoenix dispăruse.

CARTEA A II-A

Cartea Viziunilor

Unu

Ochi-de-şoim îşi simţea inima bubuindu-i, iar pielea i se încreţea de frică. După aceea, furnicăturile pătrunseră în interiorul trupului, declanşând răpăitul panicat al inimii. Creatura se afla acolo, în faţa mamei şi a sa. De înălţimea unui om, dar deţinând infinit mai multă putere, arcuindu-şi spinarea dură ca oţelul, arătându-şi colţii de pe care se prelingeau sângele şi o salivă groasă şi vâscoasă.

Ucigaşul din noapte.

Vârcolacul.

— Unde ţi-e arbaleta?

— A luat-o Tom.

Mama avea chipul încordat, cu buzele strânse într-o linie subţire, aproape albă.

— Am revolverul, şuieră ea, însă au mai rămas doar două gloanţe.

Ochi-de-şoim ştia că două gloanţe nu vor fi îndeajuns. El văzuse suficienţi spintecători, ca să ştie că ei puteau încasa cinci, şase sau chiar mai multe gloanţe şi să-şi continue atacul aproape fără şovăială. Vârcolacul emana pericol. Era un gigant, un coşmar cenuşiu umblător.

— Treci înapoia mea, scumpule! Voi încerca să-l ţin pe loc, ca să-ţi acopăr retragerea.

— Nu, rosti Ochi-de-şoim. N-o să te părăsesc.

— Trebuie! N-are rost să murim amândoi pe strada aceasta.

— N-o să plec!

Vârcolacul se legăna de pe un picior pe celălalt, Im ochii lui roşii ca focul sfredeleau noaptea.

— Diavol împuţit, mârâi Ochi-de-şoim. Ce mai iigtiipţi?

Ceva foşni în tufişuri, şi băiatul îşi simţi răsuflarea npiindu-se în gât.

— O lipitoare, şopti mama, când făptura ieşi din Kiiitlina conacului.

Vampirul supravieţuise la limita dinamitei detonnate de căpitanul Lawrence. Un braţ cu gheare îi la. Iâse smuls complet şi se zărea articulaţia urnăiului: oasele albe, carnea sură, sângele întunecat. L; Ua hidoasă fusese sfârtecată de şrapnele şi cioburi i îi sticlă. Un ochi îi fusese transformat într-o oroare de sânge închegat, gros şi negru ca smoala, totuşi urmele lui ucigaşe de atac rămăseseră intacte: gheairk; ca briciul ale celeilalte mâini şi colţii sclipitori.

— Sfinte Dumnezeule! icni Ann, dezgustată de ip. Iriţia aceea.

Ochi-de-şoim o privi şi ştiu la ce gândea mama lu’. Exista o singură cale pentru că ambii să fie salvaţi de o moarte oribilă. Revolverul… În încărcător în îi erau două gloanţe.

Unul pentru mamă. Unul pentru fiu.

— Fă-o, îi spuse Ochi-de-şoim, cu glas ferm, dar lipsit de speranţă.

Lipitoarea şi spintecătorul se apropiau, iar Ann lipi ţeava revolverului de tâmpla fiului ei. Băiatul închise ochii.

— Nu!

Un glas puternic, deşi tineresc, răsună ca o… Iu hiuitură de bici prin văzduhul nopţii.

— Culcat!

Comanda nu le era familiară, însă cei doi Van Helsing înţeleseră ce li se cerea şi se azvârliră cât erau de lungi pe pământ. Ochi-de-şoim auzi paşii iuţi şi agili ai nou-venitului, care alerga pe stradă. Fură urmaţi imediat de alt sunet – cel al corpului puternic al vârcolacului căzând pe bolovanii ce pavau strada. Ochi-de-şoim zări o săgeată de arbaletă ieşind din pieptul monstrului. Inima spintecătorului fusese străpunsă.

Vampirul ciung se opri să-l examineze pe vârcolac, fără compătimire, ci părând doar curios. După aceea se uită la străin, şuierând şi mârâindu-şi furia. Când lipitoarea se pregăti să atace, Ann ridică revolverul şi trase ambele gloanţe. Vampirul îşi pipăi coastele şi privi sângele negru care şiroia printre degetele lui lungi şi înarmate cu gheare.

Apoi rânji lacom.

Fusese un gest de dispreţ, deoarece se încorda şi sări către Ann. Instinctiv femeia ridică un braţ înaintea feţei, dar atacul ucigaş nu mai ajunse la ea. Lipitoarea zăcea pe jos, cu o săgeată de arbaletă ieşindu-i dintr-o parte a trupului.

— Mamă! strigă Ochi-de-şoim. Văd altul. Cel care lipsea din beci. (Se întrebaseră deja despre lipsa căpeteniei clanului.) o căpetenie!

— Fugiţi! porunci necunoscutul. Plecaţi de-aici!

Cei doi Van Helsing şovăiră, şi el continuă:

— Spre deosebire de voi, sunt bine înarmat. Lăsaţi-mă să mă ocup eu. Fugiţi şi aşteptaţi-mă pe malul râului.

Ann îl privi pe adolescentul care dădea ordine i u o autoritate remarcabilă. Modul lui de a se purta) i de a vorbi, tunsoarea... toate păreau stranii, însă de unde apăruse el? Femeia crezuse că ştia toate contactele Comitetului din Europa. Şi câţi ani; ivea? Cincisprezece? Şaisprezece?

— Nu putem...

— Vă rog, să nu ne pierdem timpul cu discuţii. I >; iţi-i drumul. Vă voi urma în câteva minute.

Phoenix privi în lungul străzii pustii, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Ochi-de-şoim spusese ceva despre o căpetenie de clan, dar nu o zărea nicăieri. Rotind îngerul Morţii, băiatul împunse cu săgeata în iederile ce atârnau peste zidul grădinii, întrezări peretele năruit şi ars în locul unde explodase dinamita. Totul era neclintit. Nicăieri nu se vedea nicio mişcare. Avea năluciri.

Profitând de răgazul acela, Phoenix se apropie de vârcolac, îngenunche cu grijă şi smulse săgeata din leş. Era momentul să-şi recupereze armele. Ştergând sângele

pe blana fiarei, puse săgeata înapoi în tolba improvizată pe care o purta la brâu. Îşi examină încheietura mâinii şi văzu că scorul crescuse deja pe brăţara de punctaj.

Ca şi cum ar fi fost un joc.

Pentru o clipă băiatul se minună de propria lui stăpânire de sine. Era un sentiment pe care-l încercase şi în prima sa aventură. Nu de neajutorare sau deprimare, ci o combinaţie contradictorie de teroare şi euforie. Îşi azvârlise propria lui lume ca pe un veşmânt vechi, prea strâmt, prea uzat, prea familiar.

Sunt născut pentru aşa ceva.

Totuşi, regulile jocului se schimbaseră de la acea primă incursiune a sa într-o lume a miturilor. Gamemaster se dispensase de majoritatea semnelot distinctive ale jocului. Există desigur scorul, dar se putea încrede în el? N-ar fi putut să fie pur şi simplu uită amăgire a lui Gamemaster? Lordul demonilor renunţase la toate detaliile caracteristice unui joc, Iar Phoenix era pregătit. Continuă să-şi recupereze… igeţile pentru etapa a doua. De acum înainte, strategia lui avea să fie eficienţa nemiloasă.

— Şi-acum cea pe care-o s-o trimit în tine, domnule vampir!

Când îngenunche şi trase de a doua săgeată, <h lui băiatului cercetară nervos strada. Săgeata era luai greu de clintit.

— Hai odată!

Se întâmplă însă cu totul altceva. Ochiul teafăr. Îl vampirului se deschise, oprindu-i lui Phoenix i cuvintele în gâtlej. Cu un şuierat ce sună ca sfârâitul apei pe o plită încinsă, lipitoarea ţâşni, i ulicându-se ca fulgerul şi smulgându-i arbaleta din mână.

Înseamnă că săgeata nu i-a străpuns inima. De ce n-am verificat?

Folosindu-şi mâna stângă pentru a se apăra de vampir, Phoenix pipăi cu dreapta în căutarea curii, totuşi un singur braţ nu avea să fie niciodată suficient pentru a opri atacul frenetic al demonului. Un fior de teamă îl străbătu pe băiat, i iliearele vampirului spintecară aerul

spre el, în vreme ce-l fixa cu ochii roşii ca sângele. Se repezi i îi un vârtej de gheare şi o cascadă de colţi. I'hoenix se crezuse gata pentru orice, însă nimic nu I ar fi putut pregăti pentru aşa ceva. Văzu cum Inizele incolore se traseră îndărăt, dezvelind colţii ucigaşi.

N n

— Nu!

Se zbătu şi se agită, luptându-se să-şi păstreze viaţa, dar punctajul cobora rapid. Deşi lipsită de un braţ, creatura era prea puternică pentru el. Phoenix simţea cum forţele îi secătuiesc, însă cu un ultim efort, izbuti să-şi smulgă securea de la centură şi să izbească în pieptul vampirului. Îi simţi trupul clătinându-se, tăişul şlefuit al toporiştii reteză prin os şi cartilaj, totuşi strânsoarea monstrului nu se reduse nici măcar cu a zecea parte. Pe Phoenix îl părăseau speranţele.

Csss!

Chipul descompus al vampirului se găsea atât de aproape, încât băiatul fu izbit de duhoarea cleioasă a morţii. Miasma dulceagă a putrefacţiei era aproape copleşitoare.

— Termină atunci o dată pentru totdeauna! răcni el, simţind cum securea ricoşează inofensiv din pieptul colcăind de viermi al atacatorului său.

Dar în loc să-l ucidă, lipitoarea îşi slăbi strânsoarea şi se retrase un pas.

De ce?

Două exclamaţii îi oferiră răspunsul.

— Surpriză, surpriză!

Phoenix încremeni. Adams! apoi o văzu pe fată.

— Laura!

Adams o ţinea de păr, trăgându-i cu brutalitate capul pe spate.

— De aceea ai luat costumul RP Ca s-o transporţi pe Laura în infernul ăsta şi s-o foloseşti împotriva mea. (Un nor îi întunecă fruntea.) Totuşi, nu era necesar să-l fi luat din studio. Nu era defel nevoie să intri în casă. Fabrica lui Gamemaster le produce în serie, pregătindu-se de lansarea

jocului. De ce să-l fi luat de sub nasul meu? De ce să fi lăsat mesajul acela?

Pentru ca după aceea să priceapă.

— Voiai să te lauzi, aşa-i? Asta este – doreai să mă striveşti, să m-anunţi c-ai câştigat.

Îşi cercetă brăţara de punctaj. Scorul scăzuse, însă se afla deasupra nivelului de supravieţuire.

— Ei bine, n-ai reuşit. Eu n-o să renunţ niciodată.

Adams simulă un căscat.

— Nu mă surprinde faptul că ai găsit drumul prin poartă, spuse el. Stăpânul meu se aştepta la asta. Ba chiar suntem încântaţi.

Îşi răsuci degetele prin părul Laurei, făcând-o pe fată să ţipe.

— Las-o-n pace! îl avertiză Phoenix. Dacă vrei să te lupţi cu cineva, fă-o cu mine. Te-am învins şi înainte şi-o voi face din nou.

Încerca să pară încrezător în sine, dar inima parcă îi căzuse într-un puţ. Adams părea transformat. Lui l hoenix nu-i venea să-şi creadă ochilor cât de mult se schimbase fostul lui coleg. Trăsăturile feţei continuau să fie ale băiatului de paisprezece ani care-i fusese rival în şcoală, dar trupul îi era mai înalt şi mai puternic clădit, iar chipul îi încremenise într-o mască de sălbăticie. Purta un soi de tunică ce ducea cu gândul la epoci străvechi. Toate hainele îi erau negre, iar jacheta îi era bătută cu ţinte de fier.

— Cât a trecut de la ultima noastră întâlnire? întrebă Adams.

— Şase săptămâni.

— Şase săptămâni scurte, suspină celălalt. Nici prin cap nu-ţi poate trece câte am văzut şi câte am făcut.

Phoenix îl examină suspicios.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? zise Adams. Ia spune atunci, cum crezi c-am ajuns aşa?

Hohoti de râs, şi în clipa aceea Phoenix zări colţii.

— Eşti unul dintre ei! strigă băiatul şi-şi simţi pielea acoperindu-se de o sudoare rece şi lipicioasă.

— Un vampir, bineînţeles că asta sunt pentru

scopurile acestui joc. Şi nu un vampir obişnuit, ci căpetenia clanului meu.

— Ai păţit ceva, Laura? întrebă Phoenix, ignorându-i lăudăroşeniile.

— Haide! făcu Adams, slăbind doar uşor strânsoarea asupra fetei. N-ai de gând să-i răspunzi?

Ea îl sfredeli cu o privire în care se amestecau teroarea şi dispreţul, după care strigă:

— Fugi, Phoenix! Salvează-te!

— Ştii ceva, mârâi Adams, nu cred că micuţul tău tovarăş de joacă va mai fugi pe undeva.

Vampirul ciung se deplasase îndărătul băiatului, tăindu-i retragerea. Era însă inutil, fiindcă Phoenix nu intenţiona să fugă.

— Ce doreşti, Adams?

— Tu ce crezi? Azi, în cea dintâi zi a reînceperii ostilităţilor, nu voi accepta nimic mai puţin decât predarea necondiţionată. Un prim pas spre ascensiunea stăpânului meu.

— Crezi că voi rămâne cu braţele încrucişate, în timp ce voi vă infiltraţi jocul în toate casele? Crezi că voi ceda şi voi abandona lumea pe mâinile

Demonilor? Nu mă cunoşti prea bine, aşa-i, Adams? Poţi să te duci dracului!

Adams clănţăni mărunt din colţi şi-şi flutură ghearele.

— Îmi pare rău, rosti el cu umor negru, dar dintr-un punct de vedere am făcut-o deja.

Chicoti de propria sa glumă, apoi o sili pe Laura să îngenuncheze, pişcându-i pielea cu ghearele. Şcolarul agresiv se transformase în ceva ce aducea doar pe departe cu un om.

— Cum te-aş putea convinge, Phoenix? Poate c-ar trebui s-o dau pe dulcea Laura prietenului nostru, drept hrană.

Vampirul ciung păru interesat; îşi înălţă capul şi se apropie de fată.

— Las-o-n pace! se răsti Phoenix.

Adams ţâţâi.

— Nu te afli într-o poziţie din care să-mi ordoni.

Glasul i se schimbase şi sună ca uruitul unui

Tunet gros. Şi asta era ceva nou – răutatea reală înlocuise aroganţa de odinioară.

— Nu cred deloc asta, Phoenix. Eu mi-am ales i alea şi mentorul, lăsând de mult în urmă Krownleigh şi ciondănelile noastre de pe maidane. Vei constata că am suferit o transformare completă şi că-mi ador noua personalitate. Cred c-a sosit Momea să te târăşti în genunchi înaintea mea. În îi luă ăsta pot face ca sfârşitul să-ţi fie blând.

Îşi flutură ghearele ascuţite ca nişte lame.

— O singură lovitură, şi-i retez beregată de la o ureche la cealaltă. Acum ce mai ai de spus în l. tvoarea ta?

— N-o atinge…

— Şi mai ce? rosti Adams, tărăgănat. Vai, cât de previzibil eşti! Cum sună discursul în continuare? Dacă o atingi măcar cu un deget, nu voi cunoaşte odihnă până nu te voi face să plăteşti. Ai văzut prea multe filme, Phoenix. Este cazul să le dai uitării, fiindcă asta-i lumea reală. Eroii pozitivi nu trebuie să învingă. În lumea veche ar fi trebuit să mă confrunt cu urmările acţiunilor mele, însă aici…

Desfăcu larg braţele.

— Aici pot să fac orice doresc, fără să mă tem de represalii. Ascultă ce-ţi spun: pot face orice doresc. Nu mă crezi? Priveşte atunci!

Mâna lui cu gheare atinse obrazul Laurei, apoi coborî lent pe gâtul fetei. O picătură de sânge se prelinse din prima crestătură pe care i-o făcu pe piele. Vampirul ciung se apropie, îmbătat de miros. Era însetat. Dorea să sugă sângele.

— Vezi cum o priveşte, Phoenix? îi vezi pofta sălbatică şi neînfrânată? Crezi că ar trebui să-l las să guste niţel? Doar atât cât s-o transforme într-una de-a noastră?

— Dă-i drumul!

Nu cuvintele lui Phoenix fură însă cele care-l opriră în loc pe Adams, ci o săgeată de arbaletă care-i străpunse

mâna cu gheare. Săgeata îl proiectă pe Adams înapoi, ţintuindu-i mâna de perete.

— Laura, fugi!

Fata nu trebui să fie îndemnată de două ori. Smucindu-se, se eliberă şi alergă către Phoenix, strigând o avertizare.

— În spatele tău! ţipă ea.

C. A1

Ochii băiatului fuseseră atraşi de Adams, care se zbătea pironit de săgeată, şi uitase de vampirul ciung. Văzând-o pe Ann Van Helsing mânuind îngerul Morţii, răcni după ajutor:

— Trage!

— Nu mai am săgeţi! strigă Ann. Tocmai am tras-o pe cea pe care o lăsasei în arbaletă.

Phoenix strânse mânerul toporiştii care-i lunecă în palmă.

Putere, nu mă părăsi tocmai acum!

Roti securea şi izbi cu toată puterea în faţa vampirului, zburându-i ultimul ochi şi crăpându-i ţeasta. Osul trosni şi dinăuntru se revărsă o materie gelatinoasă, iar sângele negru ţâşni prin gura demonică. Phoenix îşi recăpătase voinţa de a învinge. Vârând securea la brâu, scoase ciocanul şi împlântă pironul de cort în inima lipitorii. Simţi pielea şi osul pocnind şi auzi gâlgâitul oribil din beregată. Bătu cu ciocanul, cu putere, asigurându-se că elimină orice posibilitate de a greşi. Retrăgându-se un pas, se minună de propria sa cruzime. Rămăsese gâfâind deasupra vampirului mort, când I aura ţipă iarăşi:

— Phoenix, atenţie!

Adams îşi smulsese mâna din perete şi extrăgea încet săgeata, un urlet de durere răbufnindu-i din plămâni. Phoenix traversă în goană drumul şi luă îngerul Morţii de la Ann. În câteva secunde, liuărcă şi trase o săgeată care izbi umărul lui Adams, dublându-i chinurile.

— Retrageţi-vă, porunci băiatul, îndepărtându-i-l în Laura şi pe cei doi Van Helsing de locul acela.

Tk] i r1 r J r-Trei

— Ce v-a făcut să vă-ntoarceţi? gâfâi Phoenix, privind iute în spate, în căutarea lui Adams.

— Am văzut lipitorile, explică Ochi-de-şoim. Căpetenia şi pe cel din Legiune.

— Le-ai văzut? Cum?

Ann surâse cu superioritate.

— Când spune că i-a văzut nu se referă la văzul cu ochii, ci cu mintea. Încă din pruncie, Robert deţine un al doilea văz. Se juca în ţarcul lui, când s-a ridicat brusc şi a zis: Tataia. Peste câteva clipe am auzit ciocănitul familiar al tatii la uşă. Odată, pe când avea şase-şapte ani, a izbucnit în lacrimi pe neaşteptate şi a spus că văzuse un cal bătrân care se prăbuşise şi murise pe drum. Pe moment am crezut că fusese vorba doar despre imaginaţia lui, însă peste două zile am aflat că episodul se petrecuse cu adevărat la câteva mile depărtare – ceva ce i-ar fi fost imposibil să cunoască în alt mod.

— Văd aşa cum vede o pasăre, preciză liniştit Ochi-de-şoim. Este ca şi cum aş fi acolo sus, planând pe curenţii de aer.

— De aceea a fost poreclit „Ochi-de-şoim", zise Ann.

— Atât doar că nu văd clar detaliile, continuă fiul ei. Nu sunt imagini, ci doar umbre ale lucrurilor, aşa că trebuie să le interpretez corect. Este ceva la care mă pricep tot mai bine, pe măsură ce cresc în vârstă.

Phoenix se simţi străbătut de un fior ca o nelinişte profundă, ştiind prea bine că nu trebuia

Să-şi ignore instinctul. &

— Bine, rosti el, fără să fie convins. Atunci, dacă eşti pe atât de bun pe cât susţii, ce se află la capătul străzii ăsteia?

— Văzul meu nu funcţionează în felul acesta, răspunse Ochi-de-şoim. Nu eu îmi aleg viziunile, ci ele mă aleg pe mine.

Phoenix îl cântări din priviri, apoi spuse:

— Trebuie să ieşim de pe străzi. Cred că n-am reuşit decât să-l întârziem pe Adams.

Ann încuviinţă din cap.

— Urmaţi-mă! Vom lua omnibuzul până în cartierul Limehouse. Acolo există un loc unde putem îi găzduiţi şi unde nu ni se va da de urmă. Odăile sunt modeste, dar proprietăreasa se numără printre prietenele Comitetului. Acolo vom fi în siguranţă.

Phoenix cercetă pentru ultima dată strada. Părea improbabil că ar putea exista un loc unde să ţie în siguranţă.

* * *

Călătoria cu omnibuzul se dovedi inconfortabilă, atât din cauza scaunelor tari şi necapitonate, i fit şi datorită privirilor pe care le atrăgeau. Jocul le 11 insformase hainele, dar nu putuse face mare lucru în privinţa culorii pielii Laurei sau a codiţelor ei annleze, împletite cu mărgele. Phoenix privi cu atent ic străzile acelei Londre nefamiliare – un oraş aflat Li răspântia dintre secolul al XIX-lea şi al XX-lea. Automobilele cu motoare cu gazolină, taxiurile şi. Iurobuzele se întreceau cu trăsurile şi şaretele trase de cai, luptându-se pentru fiecare centimetru din nada supraaglomerată.

Fri – Jj f

— Ai plecat fără mine, şopti Laura şi în glasul ei se simţi o notă evidentă de reproş. Ţi-am greşit cu ceva?

Phoenix aruncă o privire spre cei doi Van Helsing.

— Asta nu înseamnă că nu mă-ncred în tine, rosti el, şi o ştii prea bine. Pur şi simplu, n-am vrut să-mi asum riscul de-a fi folosită împotriva mea.

— Vrei să zici aşa cum m-a folosit Adams?

— Mi-a luat-o înainte cu un pas, nu? surâse şters Phoenix.

— Nu mai este Adams pe care-l cunoşteam noi. Ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu. A fost dintotdeauna nesuferit, totuşi nu se comportase niciodată în felul ăsta. Ba chiar îl crezusem un fel de bufon. De fapt, nu cred c-am fost vreodată cu adevărat speriat de el. Acum însă…

Îşi reaminti colţii arcuiţi şi ghearele sclipitoare. Se părea că toate trăsăturile umane ale lui Adams

dispăruseră, păstrându-se doar sâmburele de răutate.

— …nu ştiu.

Fură întrerupţi de strigătul atât de jovial al conductorului:

— Strada Inkerman! Pasagerii pentru strada Inkerman!

O ceată de băieţi zdrenţăroşi se rostogoli pe scara de la etajul omnibuzului, râzând şi lovindu-se unul pe celălalt cu şepcile. Doi muncitori vârstnici mormăiră, ţâţâiră şi-şi târşâiră bocancii cu ţinte. Ann se aplecă în faţă şi-l atinse pe Phoenix pe umăr.

— Aici coborâm.

* * *

Strada Inkerman nr. 9 nu era azilul de noapte la care se aşteptase Phoenix, ci o pensiune curată şi bine întreţinută, chiar dacă mobilierul era sărăcăcios. Proprietăreasa, doamna Cave, o îmbrăţişă pe Ann şi o sărută pe obraz.

— Scumpa mea, o întâmpină ea cu căldură, cât de mult mă bucur să te văd!

— Vrei să zici în viaţă? zise Ann.

— Şi tu, dragul meu Robert, continuă doamna Cave, ai devenit un tânăr chipeş şi bine-crescut!

Îi ciufuli părul blond şi-i conduse într-o bucătărie mare, unde stătu cu spatele la maşina de gătit neagră, cu plita de plumb. Ann se aşeză pe un scaun lângă ea.

— Mai ai şi alţi chiriaşi în seara aceasta?

— Nu, suntem singuri aici.

— Perfect.

— M-am temut pentru tine, Ann, rosti doamna l ave, mai ales după ce am auzit veştile teribile despre sărmanul domn Bloch.

Ann zări privirea întrebătoare a lui Phoenix.

— Bloch a fost al şaptelea membru al Corniţei ului, care a murit, explică ea. Ştiţi ce anume este (Comitetul?

— Cred că pot să ghicesc, încuviinţă băiatul.

— Comitetul a coordonat eforturile de rezistenţă împotriva acestei urgii a vampirilor, urmă Ann. Iniţial am

înregistrat câteva succese, dar în ultimele luni am suferit o înfrângere după alta. Cuiburile de lipitori sunt tot mai multe, iar luptătorii care să le distrugă tot mai puţini. A fost teribil, domnule…

— Mă numesc Phoenix Graves, iar ea este I.fură Osibona. Putem să ne tutuim.

Îi i „7J P

— Ei bine, Phoenix, zise femeia, şovăind puţin să-i rostească prenumele ciudat, totul a început cu tatăl meu, întemeietorul Comitetului.

— Profesorul Van Helsing a fost primul om care a avertizat lumea despre urgia vampirilor, o întrerupse doamna Cave. Un om extraordinar!

— El a fost atras într-o ambuscadă şi ucis în Europa Centrală. A murit în bârlogul lui Dracula.

— Dracula?

— Lordul vampirilor şi strămoşul oştirii răului. După moartea tatii, totul a părut să se năruie. Unul după altul, liderii societăţii noastre au căzut şi, în acelaşi timp, legiunea demonilor şi-a sporit puterile. Mă tem că ne-aţi găsit într-o situaţie de criză. Ajunge însă, am povestit destule despre noi… cum de v-aţi alăturat voi cauzei?

Phoenix îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Promiteţi că mă veţi asculta până la sfârşit, întrebă el, chiar dacă spusele mele vor părea neverosimile faţă de tot ce ştiţi că-i adevărat?

După ce termină de istorisit, Ann Van Helsing se uită spre fiul ei.

— Robert?

Ochi-de-şoim închise ochii şi pentru câteva clipe lăsă impresia că adormise. Când îi privi din nou, părea ameţit.

— Cred că spune adevărul, aprobă el. Chiar şi în clipa aceasta suntem priviţi. Este ca şi cum am fi închişi undeva, aproape controlaţi de altcineva.

Viziunea lui era perfect adevărată. În altă lume, John şi Christina Graves priveau îngrijoraţi incursiunea fiului lor pe monitorul din studio. De jur-împrejur, lumea încremenise în stop-cadru. Acum exista un singur timp – al

calculatorului.

— Calculatorul – spuse Phoenix –, el reprezintă poarta dintre lumea mea şi a voastră.

Ann se sculă şi porni să se plimbe prin bucătăria pardosită cu gresie.

— Nici acesta nu ar fi lucrul cel mai greu de acceptat, zise ea. Încă din copilărie mi-am însoţit tatăl prin felurite cripte şi castele. Am văzut spectre, stafii şi creaturi ale nopţii ce-şi modifică înfăţişarea. Am văzut infernul în toate manifestările sale. Pentru a crede în existenţa altor lumi nu este necesar decât un pas mic. Nu pot totuşi să accept i;-i noi, cei de aici – îi indică pe Ochi-de-şoim şi pe doamna Cave – ca şi toţi camarazii noştri, nu Mintem decât nişte pioni neştiutori în jocul unui necunoscut lord al demonilor. Vrei să spui că totul, întreaga noastră lume nu este decât un simplu joc şi i îi suntem marionetele unui monstru?

— Păi, chiar, ce suntem noi? protestă doamna l ave. Şiruri de păpuşi mecanice care aşteaptă să fie întoarse cu arcul? Ne insulţi!

— Nu, clătină Phoenix din cap, n-am spus aşa leva. Inspiră adânc şi continuă: Uitaţi cum stă treaba, sunt sigur că până şi aici, într-o lume a tunurilor, oamenii îşi pot alege propriul lor drum. Ei\îl>ot lupta cu Gamemaster, aşa cum procedaţi voi, fiindcă altfel totul ar fi definitiv pierdut. Privi direct în i ei doi Van Helsing: El se află permanent în iiinliră, manipulându-vă, pentru că ţelul lui este să i mi ulucă toate lumile – a voastră, a mea şi toate iilrlalte care există şi pe care încă nu le-am

Ta fi n r-Descoperit. Iar dacă vreţi să ştiţi cu adevărat de ce aţi pierdut atât de mulţi camarazi, explicaţia este că El v-a depăşit întruna în viclenii. Credeţi-mă, am mai văzut asta întâmplându-se. Printre voi pot există oameni care, conştient sau nu, acţionează de partea lui Gamemaster. Aşa obţine El controlul. Nu-i vorba numai despre grozăvii, deşi ororile sunt cât se poate de reale. El poate să controleze minţile, să răsucească gândurile, să-i manipuleze pe oameni ca pe nişte marionete. Lumea voastră joacă deja după cum cântă el, dar eu nu voi

îngădui ca lumea mea să păţească la fel.

Ann tresări, parcă retrăgându-se puţin înaintea revelaţiei.

— Trădători?! Tata şi toţi prietenii mei au fost vânduţi de către trădători?

— Nu-i adevărat! strigă indignată doamna Cave, ridicându-se pe jumătate din scaun. Nu pot accepta aşa ceva! Este de neînchipuit. Se răsuci acuzator spre Phoenix: De unde ştii că poţi avea încredere în el, Ann? Ce ştii despre el? În societatea noastră n-au existat trădători. Este o insultă la adresa celor care au renunţat la toate pentru a o sluji. Cine ar fi putut cunoaşte atâtea ca să distrugă organizaţia? Doar Comitetul celor nouă! Cu excepţia ta însăşi, Ann, şi a încă unuia, toţi sunt morţi.

Doamna Cave se încordă ca pentru o ultimă dezaprobare.

— Dai vina pe Ann sau pe cei morţi? întrebă ea. Nu, domnule, aici nu există trădători. Poate însă că dumneata ai fost trimis de lordul demonilor…

Patru

La ora trei dimineaţa, luminile continuau să ardă în pensiunea doamnei Cave. Deşi flacăra lămpilor

I u gaz fusese redusă la minim, pentru a îngădui oarecare odihnă ochilor obosiţi, nimeni nu se gândea să urce la etaj pentru a se culca. Motivul veghii Im neliniştite îl constituia avertismentul neaşteptat

Îi luă Ochi-de-şoim:

— Răul este treaz în noaptea asta.

După ce amurgul începuse să se întindă şi uml iele cuceriseră străduţele de afară, Ochi-de-şoim fusese invadat de o presimţire înfricoşătoare. Răul ei.1 treaz şi ţinea ochii deschişi. Le urmărea fiecare mişcare, aşteptând să-i lovească.

— Ce-a fost asta? întrebă Laura într-una dintre numeroasele pauze lungi de conversaţie.

Toţi ochii se întoarseră în direcţia fetei. I – N-am auzit nimic, zise Phoenix.

— Nici eu n-am văzut nimic, întări, sigur pe el, i Vlii-

de-şoim.

Laura îşi reluă locul, ştiind că observaţiile ei nu iveau aceeaşi greutate precum cele ale lui Robert Vin Helsing.

Îmi cer scuze, rosti ea. Cred că sunt cu nervii în piuneze. Poate că totuşi nu vor ataca.

— O vor face, spuse Ann. Am încredere în lliiuiţiile fiului meu.

I) codată, Laura sări în picioare, răsturnându-şi.11 mul, şi toţi tresăriră speriaţi.

TJ r

— Din nou! rosti ea, cu ochii holbaţi. N-a fost o nălucire. Am auzit clar ceva! Voi de ce nu puteţi auzi?

Phoenix ciuli urechile şi distinse un soi de hârşâit în bezna de afară.

— Laura are dreptate.

Doamna Cave se încruntă.

— Ei bine, eu n-aud nimic, rosti ea, cu un ton apăsat.

— A fost ceva, o contrazise Phoenix. O să…

Nimeni nu apucă să afle ce dorise să spună în

Continuare. În clipa următoare, uşile din faţă şi din spate ale locuinţei aflate la numărul 9 pe strada Inkerman fură sparte simultan, iar aşchiile de lemn şi feroneria zburară în toate părţile. Bubuiturile uşilor sfărâmate fură însoţite de un cor discordant de ţipete asurzitoare şi de mârâituri ce-ţi îngheţau sângele în vine.

— Înarmaţi-vă! strigă Ann.

Doamna Cave asigurase un arsenal bogat, ale cărui componente ucigătoare fuseseră pregătite şi aşteptau să intre în funcţiune. În doar câteva secunde, toţi erau înarmaţi cu arbalete. Pe masă se aflau, de asemenea, ţepuşe, ciocane şi două pistoale. Oamenii îşi ocupară iute locurile, urmând un plan aproximativ pe care-l schiţaseră anterior.

Ann şi Ochi-de-şoim stăteau de o parte şi de cealaltă a uşii care se deschidea în hol. Laura şi doamna Cave îngenuncheaseră îndărătul mesei răsturnate, folosind-o ca pe o baricadă improvizată pentru a apăra ieşirea din spate. Phoenix optase să nu se alăture niciuneia dintre poziţii,

rezervându-şi dreptul de a acţiona potrivit impulsului de moment.

Rămase în mijlocul odăii, privind către hol, şi de acolo văzu primul vampir. Craniul albicios cu frunte maltă al creaturii era mai degrabă pleşuv, iar ochii le zăreau lucind ca nişte tăciuni, roşii, întunecaţi, printre numeroasele pliuri de piele ale chipului talidit. Buzele subţiri şi incolore erau zgârcite, dezvelind nişte colţi subţiri ca stiletul şi ascuţiţi că I >1 iciul. În timp ce se apropia, băiatul îi trase în piept I l ima săgeată şi ştiu că-l omorâse înainte ca făptura demonică să fi atins podeaua. Cu toate acestea, o singură victimă nu avea să oprească asaltul vampuilor. Legiunea era indiferentă faţă de pierderile pe care le suferea, fiind interesată numai de victoria stăpânului ei.

— Vin alţii pe-aici! strigă Laura.

Intraseră prin fereastra spălătoriei de vase şi se îndreptau ca un roi către prada lor. Erau trei. Laura îl doborî pe cel din frunte, dar ţipă disperată când încercă să reîncarce. Pericolul se ivise dintr-o direcţie neaşteptată. Doamna Cave îi prinsese Im aţele la spate şi o împingea spre vampiri.

— Luaţi-o! zbieră bătrâna.

— Ai înnebunit? exclamă Laura. Ce faci?!

O lipitoare se apropie, descriind din braţ mişcări lingi, de cosire.

— Capul jos! strigă Phoenix şi trase o săgeată i ure bufni în pieptul vampirului.

1 aura lovi cu cotul în stomacul doamnei Cave, în i un icnet de durere, se eliberă din strânsoarea în mai şi traversă în fugă odaia. Phoenix, care roancărcase iute arbaleta, ucise ultimul vampir, apoi IC întoarse către doamna Cave.

ky i» 1 Ţi r

— Eşti una dintre ei, rosti băiatul.

Doamna Cave se mulţumi să râdă, sfidător şi superior.

— Slujesc o cauză mai măreaţă.

Acelea fură ultimele ei cuvinte. Ann Van Helsing se întoarse şi-i trase o săgeată în inimă.

— Era un vampir?

Phoenix scutură din cap. Se aplecă şi trase în jos gulerul înalt şi scrobit al femeii, dezvelind un semn aidoma unui tatuaj. Reprezenta un liliac.

— Era unul dintre trădătorii despre care v-am spus. Acesta este simbolul lui Gamemaster. (Se uită la Ochi-de-şoim.) Atacul s-a sfârşit?

Ochi-de-şoim făcu un gest de negare.

— Văd mişcare pe stradă. Abia a început. Apoi ochii i se lărgiră şi strigă: Sunt chiar sub noi. Fugiţi din mijlocul camerei!

Nici nu terminase de vorbit, şi podeaua erupse, iar bucăţile de gresie zburară în toate direcţiile. Un vârcolac ţâşni din beciul aflat sub podea. Ann şi Ochi-de-şoim îl săgetară în spate şi în gât. Creatura urlă de durere, însă nu muri, ci se răsuci şi fălcile feroce clămpăniră către ei.

— Ia-o! făcu Phoenix. Ia-o pe ea. Este de-a voastră.

Cu piciorul, împinse corpul doamnei Cave spre vârcolac. Când acesta porni să sfâşie cadavrul, Ann îi trase trei gloanţe în faţă, iar Phoenix se năpusti cu toporişca. Monstrul urlă şi mugi de durere. Îşi rotea umerii masivi, scuturând ceea ce mai rămăsese din doamna Cave ca pe o păpuşă din cârpe. Dispăru

1 1

Într-un vârtej de blană cenuşiu-argintie şi fălci pocnitoare, târând leşul.

— Ce facem acum? întrebă Laura.

— Nu putem rămâne aici, răspunse Phoenix. În casa asta am fi prinşi ca într-o cursă. Trebuie să ieşim.

— Pe unde o luăm? Se întoarse Ann la fiul ei.

— Prin spate, răspunse Ochi-de-şoim.

— Eşti sigur? Se încruntă Phoenix. Păi, adineauri monştrii ăştia s-au apropiat de noi fără să-i simţi. Ce s-a întâmplat cu faimosul tău văz?

Ochi-de-şoim se răsuci cu spatele la ei şi în ochi îi licăriră lacrimi.

— Nu ştiu... Le-am prezis venirea, totuşi atacul ina luat prin surprindere. Îmi pare rău.

— „Rău”? repetă Phoenix. A fost cât pe-aici să murim toţi. Şi de ce n-ai ştiut despre doamna Cave?

Robert Van Helsing plecă fruntea.

— Termină! strigă Ann. De ce procedezi în felul acesta? Nu este de niciun folos.

— Are dreptate, o susţinu Laura. De ce te porţi aşa oribil?

Phoenix făcu o grimasă. Dacă vreuna dintre ele îi fi avut măcar o fărâmă din suspiciunile ce-i i iiseau mintea, s-ar fi purtat exact în acelaşi fel.

— Pare curios modul în care „văzul” acesta a dat i îi şi tocmai când au apărut lipitorile, nu credeţi?

Ann se întoarse brusc.

— Ieşim pe uşa din spate. Cu sau fără tine, l hoenix... Să fiu sinceră, nu-mi pasă.

Până la urmă, părăsiră pensiunea împreună, l! I.ibindu-se prin străduţa înfundată din spatele ei.

Şi ieşiră pe strada Sevastopol, care se ramifica spre stânga din stradă Inkerman.

— Încotro? întrebă Laura.

Phoenix ridică braţul, cerând linişte.

— Nu cred că s-a terminat.

Într-adevăr, doi vampiri se desprinseră şuierând de pe un zid şi o doborâră pe Ann prin simpla lor greutate, izbind-o cu faţa de pavaj.

— Ochi-de-şoim, strigă Phoenix, fereşte-te! Nu pot să trag!

Vampirii o prinseseră pe Ann, care era complet neajutorată. Unul dintre ei se lupta s-o răstignească pe spate, iar celălalt se aplecă înainte, căutându-i beregata cu fălcile larg deschise. Ochi-de-şoim rămăsese însă parcă ţintuit locului.

— Mişcă!

Robert Van Helsing era încremenit de oroare, privind încleştarea dinaintea lui. Phoenix nu avu de ales decât să-l îmbrâncească în lături şi ucise primul vampir dintr-o

singură săgeată.

— Phoenix!

Laura îi întinse arbaleta ei, şi băiatul apăsă pe trăgaci. Auzi bufnetul înfundat al săgeţii, dar nu reuşi să doboare lipitoarea. Vampirul sări în sus, şi Phoenix îl văzu repezindu-se către el mânat de ură şi durere. Ar fi vrut să-l ucidă, să-l desfiinţeze, să-l anihileze, dar era dezarmat. Vampirul îl lovi dureros în piept, răsucindu-l în jurul propriei sale axe. Phoenix se roti şi căzu sub forţa impactului. Când atinse solul, îngerul Morţii îi zbură din mână. Demonul îl prinse de gulerul jachetei şi-l smuci în picioare, după care băiatul simţi trupul vampirului

Cutremurându-se. Laura înhăţase arma lui Ann şi trăsese două gloanţe în el, totuşi creatura nu-i dădea drumul. Phoenix îi zări colţii sclipind şi închise ochii. Brăţara de punctaj îi pulsa pe încheietura mâinii şi înţelese că scorul lui se afla în cădere liberă. În clipa aceea, vampirul tresări pentru ultima dată şi se prăbuşi, în cele din urmă, la pământ.

Phoenix se întoarse pentru a-i mulţumi celui care-i sărise în ajutor.

— Ochi-de-şoim!

Robert Van Helsing trăsese săgeata decisivă.

Cinci

Nu izbutiră să închidă ochii până în zori, dar când se culcară o făcură în odăi spaţioase, cu lumina zilei oprită de draperii groase din catifea. Cel puţin acum erau în siguranţă, deoarece vampirii care bântuiau noaptea trebuiau să caute umbrele odată cu răsăritul, altfel erau transformaţi în cenuşă de razele soarelui. Phoenix se întinse pe cearşafurile albe, scrobite, şi zâmbi, încântat la gândul că va dormi într-un pat confortabil. După atacul de pe strada Inkerman, Ann renunţase la ideea de a se ascunde în alt adăpost secret. În mod evident, toate mişcările lor erau cunoscute de către duşmani şi de aceea optase să-i ducă în casa mare a lui Ramsay Foxton, un prieten al răposatului ei tată. El şi Ann erau ultimii doi supravieţuitori din Comitetul celor nouă, iar casa lui

Foxton devenise cartierul lor general. Gândul la Comitet şterse zâmbetul de pe faţa lui Phoenix.

Şapte morţi...

Se încruntă. Aproape întreaga conducere a mişcării fusese eliminată. Rezistenţa împotriva Legiunii atârna de un singur fir de păr. Phoenix ştia că doamna Cave nu acţionase de una singură, şi Gamemaster avea neîndoios mulţi alţi pioni care lucrau pentru el. Însă cine erau ei? Phoenix se lăsă pe spate şi îngădui imaginilor care-l tulburaseră să i se rotească prin minte. Apăreau aici Adams, cei doi Van Helsing, părinţii lui şi, în cele din urmă, un

Bărbat pe care el nu-l întâlnise niciodată, dar care era posibil să aibă cea mai mare influenţă asupra destinului său... Andreas.

* * *

Peste vreo şase ore, Phoenix fu deşteptat de o bătaie în uşă.

— Da?

— În sufrageria de la parter vă aşteaptă o masă caldă, domnişorule, rosti un glas de femeie. Dată când oră înaintată, ezit în a-i spune „mic dejun”.

— De ce... cât este ceasul?

— Cu puţin înainte de amiază.

— Mulţumesc.

Phoenix se spălă, îmbrăcă pantalonii de flanelă. Şi, jacheta cu pliuri şi centură care-i fuseseră pregătite şi coborî grăbit scara, admirând opulenţa interiorului. Prânzul fusese pregătit într-o încăpere mare, cu draperii din damasc. Alături de masa lungă de stejar lustruit, se vedeau fotolii, un bufet şi un pian. Familia Van Helsing figura în mod covârşitor în fotografiile ce acopereau toate suprafeţele libere.

— Tinere domn Graves, rosti un bărbat cu păr i arunt şi barba argintie, care stătea într-un scaun i u rotile, nu te-am putut saluta azi-noapte... sau i red c-ar fi mai potrivit să spun azi-dimineaţă? Sper ui Nă că servitorii mei s-au ocupat aşa cum se cuvine de persoana dumitale.

Phoenix îi zări acum şi pe cei care îi primiseră în i aşa, atunci când sosiseră.

— Da, mulţumesc.

Peste cinci minute li se alăturară Laura şi cei doi Van Helsing. În timp ce ei patru mâncau pâine prăjită, şuncă, ouă şi cartofi prăjiţi, Foxton sorbea ceai cu lămâie.

— Ann mi-a spus că ai o poveste interesantă, domnule Graves.

— Spuneţi-mi Phoenix.

— Phoenix, crezi că ameninţarea vampirismului nu se limitează la lumea aceasta?

— Puterea care ne ameninţă este mai presus de vampiri, răspunse Phoenix, schimbând priviri cu Laura. Duşmanul nostru are drept aliaţi toate coşmarurile ce au bântuit vreodată mintea omului.

— Iar dumneata crezi că doamna Cave n-a fost decât vârful aisbergului? întrebă un bărbat corpolent, care ascultase din celălalt capăt al odăii. Crezi că în societatea noastră s-au strecurat trădători?

— Dumnealui este Bradshaw, îl prezentă Foxton. Fără eforturile lui, niciunul dintre noi n-am mai fi azi aici.

— Ştiu că Gamemaster este de mult timp cu un pas înaintea voastră, zise Phoenix, privind de la Bradshaw la Foxton.

Cel din urmă îşi mângâie barba.

— Ţinând seama de dimensiunile pierderilor noastre, pare plauzibil. Întrebarea este, Phoenix, dacă dumneata i-ai putea identifica pe trădătorii din sânul nostru?

— Domnule Foxton, este abia a doua zi pe care o petrec în lumea dumneavoastră. Voi avea nevoie de timp pentru a-i înţelege modul de funcţionare şi

De aceea v-aş fi chiar recunoscător dacă mi-aţi spune tot ce ştiţi despre vampiri.

Foxton se uită la Ann.

— Phoenix, ai în faţa ta pe cei mai de seamă experţi ai ţării noastre în problema vampirilor. Eu am fost prieten cu profesorul Van Helsing. Cunoşti ceva despre reputaţia profesorului?

— Doar că s-a luptat cu vampirii.

— El a fost vânătorul de vampiri. Acum cinci ani, în Transilvania, în urma unei întâlniri cu creaturile infernului, mi-am pierdut folosinţa ambelor picioare şi în acelaşi timp tovărăşia celui mai de seamă om pe care l-am cunoscut. Ce doreşti să ştii?

— Totul.

— Din cele ce ai spus deja, pot să înţeleg că şi în lumea dumitale există istorii cu vampiri?

Phoenix încuviinţă tăcut.

— Mantii negre... usturoi... crucifixuri?

— Da, cam aşa ceva.

— Atunci alungă-ţi din minte tot ce ai auzit. I oreşti să ştii despre adevăratul vampir? El nu poartă mantie neagră. Nu se teme nici de usturoi, nici de apă curgătoare, nici de crucifixuri, nici de preoţi. Iar dacă îl vei privi într-o oglindă, îi vei vedea t liipul. De asemenea, nu este personajul tragic pe i are au dorit să ni-l impună unele ficţiuni populare. Nu are conştiinţă şi nu jeleşte după iubiri străvechi. În el nu există nici cea mai măruntă trăsătură de omenie sau de înţelegere. Inima îi este rece ca piatra şi complet lipsită de orice sentimente. Este huma unui prădător. Ticăie ca un ceasornic şi, când

Ţi r-Ţi-a bătut ceasul, te ucide fără şovăială sau milă. Îşi omoară prada sfârtecându-i beregata, muşcând-o şi transmiţându-i astfel o boală ce provoacă o moarte lentă şi agonizantă. Lucrul cel mai rău dintre toate este că-şi poate transforma nefericita victimă într-o creatură de teapa sa.

Laura se înfioră.

— Mitul vampirului este comun tuturor culturilor. Babilonienii, grecii antici şi romanii, locuitorii Africii şi Europei Centrale – toţi au vampirii lor. Indonezienii îl au pe Puntianak, indienii pe Vampir, iar irlandezii pe Dearg-dul sau „Lipitoarea sângelui roşu”. Dragul meu Phoenix, este o oroare universală. Lordul tuturor vampirilor este Dracula şi, din bârlogul său aflat în Transilvania, răul începe să se întindă peste tot globul. El a reunit aceste creaturi ale nopţii într-o singură forţă: Legiunea vampirilor. Aşadar,

vampirul cu care ne confruntăm nu este personajul singuratic, solitar şi chinuit, despre care este posibil să fi citit într-un roman de inspiraţie gotică, ci face parte dintr-o armată vastă şi este un infanterist lipsit de gândire al Legiunii morţilor vii, care sporeşte pe zi ce trece. Şi de parcă asta n-ar fi fost îndeajuns, Dracula se foloseşte de un regiment de vârcolaci, care sunt practic nişte berbeci de asediu. Creaturile acestea născute sub semnul lunii pline pot pătrunde printr-un zid de cărămidă, dărâmându-l într-o clipită. Fălcile lor sunt precum nişte capcane vânătoreşti. Aceştia sunt duşmanii noştri, tinere prieten. Ei sunt la fel de letali şi implacabili că Destinul, iar în clipa de faţă noi pierdem războiul împotriva lor.

— Nu trebuie să fii atât de pesimist, Ramsay, îl întrerupse Ann. Au mai existat situaţii similare. Poate că va dura ani de zile, dar noi vom învinge. Trebuie!

— Da, draga mea, încuviinţă Foxton, prinzându-i mâna. Ai dreptate.

Phoenix ascultă cu fascinaţie, în vreme ce Foxton continuă, explicând istoria vampirilor şi a generaţiilor lor de oponenţi. În cele din urmă, după mai bine de treizeci de minute, băiatul rosti:

— Vă mulţumesc, domnule Foxton. Acum mi-am format o idee despre felul în care duşmanul meu operează în lumea aceasta, însă, credeţi-mă, va trebui să daţi uitării ideea despre o bătălie îndelungată. Nu avem timp pentru aşa ceva. Pentru binele lumii dumneavoastră şi al lumii mele va trebui să-i distrugem… şi s-o facem fără întârziere. (Simţea în acelaşi timp dificultatea şi povara uriaşă a acestei sarcini.) Dacă este, aşa cum aţi spus, o armată, atunci va trebui să-i doborâm generalul. Va trebui să retezăm capul Legiunii acesteia.

Se gândi la invizibilul lord al demonilor care stătea în culise şi urmă:

— Până şi distrugerea lui Dracula nu-i decât primul pas. Legiunea nu înseamnă nimic în comparaţie cu răul care o conduce.

ŞASE

În după-amiaza aceleiaşi zile, Bradshaw dădu buzna agitat în salon.

— Noutăţi/întrebă Foxton.

— Da, şi încă importante. Le-am descoperit cuibul! Un antrepozit de pe strada Royal India, în vecinătatea docurilor.

În clipa în care anunţă vestea aceea, ceva se schimbă în reşedinţa Foxton. Aerul de descurajare şi pesimism dispăru. Nu mai exista atmosferă de fortăreaţă asediată.

— Trebuie să acţionăm rapid, zise Foxton, consultându-şi ceasul. Ne-au mai rămas numai două ore de lumină. Lăsaţi cu mine o forţă minimă şi luaţi toţi oamenii pe care-i puteţi mobiliza. Trebuie să-i distrugeţi pe toţi vampirii dimpreună cu tot neamul lor.

— Nu vom da greş, spuse Bradshaw. Dispunem de darul văzului tânărului Robert, care ne va călăuzi.

Phoenix îl privi tăcut, fără să-i împărtăşească încrederea.

Vânătorii de vampiri umplură un automobil şi o furgonetă de livrare, pe a cărei caroserie era scris Plăcintăria Bell. Până ajunseră la antrepozit şi-şi ocupară poziţiile, dispuneau de ceva mai puţin de o oră pentru misiunea lor oribilă.

— Spune-ne, începu Bradshaw, privindu-l pe Ochi-de-şoim, informaţiile noastre au fost corecte? câţi vezi?

Băiatul scutură din cap.

— Aţi fost induşi în eroare. Nu văd nimic. Clădirea este goală.

Câţiva vânători de vampiri pufniră dezgustaţi şi-şi trântiră armele de pământ.

— Eşti sigur? insistă Bradshaw. Absolut sigur?

— Clădirea este goală, repetă răspicat Robert Van Helsing.

— La naiba! Cel care ne-a dat informaţia asta nu s-a înşelat niciodată până acum. Kelly, Hewitt, haideţi cu mine! Mergem să aruncăm o privire.

— Vă deranjează dacă vă însoţesc şi eu? se interesă Phoenix.

Bradshaw îl inspectă din cap până în picioare, apoi aprobă:

— Poţi să vii, dacă vrei, dar nu va fi mare lucru de văzut. Domnişorul Robert a avut întotdeauna perfectă dreptate.

„Tu n-ai fost pe strada Inkerman", îi răspunse Phoenix în gând, armându-şi arbaleta.

— N-o să ai nevoie de ea, chicoti Kelly.

Phoenix îi întoarse privirea, fără să zâmbească.

Laura se alătură grupului când se îndreptă spre uşă, iar ceilalţi vânători de vampiri îşi continuară veghea nemulţumită de afară.

— Sunteţi gata? întrebă Bradshaw, cu accentul său tărăgănat, specific provinciei Yorkshire. Atunci, să-i dăm drumul!

Kelly îşi ridică barosul pentru a sfărâma zăvorul, însă Bradshaw îl opri şi întinse mâna către clanţă.

— Nu poţi să ştii niciodată…

Într-adevăr, uşa era descuiată, şi faptul acesta nu făcu decât să sporească suspiciunile lui Phoenix. În clipa când trecură pragul, nările le fură asaltate de

O miasmă puternică.

— Aşa este, zise Bradshaw, ducându-şi batista la nas, lipitorile au fost pe-aici. Aş recunoaşte dintr-o mie duhoarea asta de putreziciune.

— Îmi vine să vărs, icni Laura.

— Este într-adevăr intensă, încuviinţă Bradshaw şi porni primul pe scara de lemn care cobora spre podeaua antrepozitului, aflată mai jos. Se poate ca vampirii să fi plecat de foarte puţin timp.

— Eşti sigur că au plecat? întrebă Phoenix, cu fiecare fibră a trupului încordată la gândul posibilităţii de trădare. Mie nu-mi place chestia asta.

Bradshaw era pe punctul de a-i răspunde, când răsună un zbieret teribil.

— O lipitoare! ţipă Laura.

Phoenix era singurul cu arma pregătită şi reacţionă cel dintâi, ţintuind demonul de perete cu o săgeată.

Flutură îngerul Morţii pe sub nasul lui Kelly.

— Mai crezi că n-am nevoie de ea?

— Hewitt, porunci imediat Bradshaw, suie înapoi pe scară şi anunţă-i pe cei de-afară.

Bărbatul nu suise nici jumătate din trepte, când un al doilea vampir apăru, gonind peste perete şi suind pe suprafaţa verticală ca şi cum ar fi alergat pe pământ. Mai înainte ca Hewitt să ajungă la uşă, vampirul o încuie şi o blocă, folosind un ivăr. Alt perete explodă după aceea violent, împroşcându-i pe toţi cu praf, tencuială şi fragmente de cărămidă.

— Vârcolac!

Creatura nopţii se încorda şi se aruncă spre scară, pe care o zgudui cu forţa saltului său. Hewitt fu azvârlit de pe structură care se dezintegra.

— Înapoi! răcni Bradshaw. Încărcaţi armele!

Kelly încerca să-l tragă pe Hewitt din calea

Vârcolacului, dar bărbatul se rănise în cădere şi striga de durere. Deodată, întreaga clădire răsună de zbierete şi urlete neomeneşti, iar vampirii şi vârcolacii se revărsară prin toate uşile şi răsăriră prin chepengurile acoperite cu grilaje. Corul înspăimântător fu urmat de gâlgâit de sânge. Vârcolacul făcuse prima lui victimă. Îl surprinsese pe Kelly în timp ce se străduia să-şi ajute prietenul şi-i sfâşiase beregata.

— Ce s-a-ntâmplat cu văzul lui Ochi-de-şoim? strigă Bradshaw, disperat, urmărind cum creaturile se adunau în penumbră. A spus despre clădire că-i goală. N-a amintit nimic despre spintecători sau lipitori.

— Sau despre căpetenii, se auzi un glas dureros de familiar pentru Phoenix.

Era Adams, care înainta ţanţoş şi arogant.

— Surpriză, surpriză! rosti el. Cuibuşorul nostru, aflat – vai!

— Atât de departe de casă, nu-i chiar atât de gol.

Phoenix şi Laura ridicară privirile. Ferestrele fuseseră bătute în scânduri pentru a opri lumina soarelui.

— Este o capcană, rosti Phoenix. Asta a fost din capul

locului.

Phoenix, Bradshaw şi Laura se retraseră, trăgându-l după ei pe Hewitt, care-şi pierduse cunoştinţa.

Erau copleşiţi numeric şi fuseseră păcăliţi. În tăcerea încordată, îi puteau auzi pe cei de afară bătând în uşa zăvorâtă.

— Chiar dacă ar sparge-o, uşa se află la zece metri înălţime de podea, rosti Bradshaw, încruntat.

— Ce facem? gemu Laura.

— Foarte simplu, răspunse Adams. Trei dintre voi mor, iar Phoenix devine unul dintre noi. Ai înţeles acum? Ne vei deschide poarta dintre lumi.

— Cum pot face asta?

— Crede-mă, rânji Adams, o să găseşti tu o cale. Se întoarse scurt pe călcâie şi lătră un singurluvânt:

— Atacaţi!

Şapte

— Acoperiţi-mă! strigă Bradshaw, scoţându-şi revolverul şi întorcându-se pentru a ţinti către ferestrele de deasupra lor.

Phoenix şi Laura traseră cu arbaletele în mulţimea de demoni şi reîncărcară. În aceeaşi clipă, Bradshaw sparse un geam.

— Nu intraţi pe uşă! răcni el spre vânătorii ele afară. Nu mai există scară!

Avertismentul lui sosi aproape la timp. Vânătorii de vampiri tocmai spărseseră uşa şi lansaseră o salvă de săgeţi în demoni.

— Luaţi funiile din furgonetă, ordonă Bradshaw, împuşcând un vârcolac care se apropiase prea mult.

Phoenix îl ucise apoi cu o săgeată în inimă. Alte săgeţi se revărsau dinspre vânătorii de vampiri de sus, rărind rândurile demonilor. Pe cât de iute se iviseră, ororile nopţii se topiră în inimă întunecată a antrepozitului.

Phoenix oftă prelung şi-şi simţi tot trupul cutremurându-se.

— Puteam s-o-ncurcăm rău de tot, rosti el.

Între timp, li se alăturară şi ceilalţi. Printre ei.

l) chi-de-şoim era palid şi tremura.

— Am fost cât se poate de sigur, murmură băiatul.

Ann îl cuprinse cu braţul. Părea la fel de zguduită ca şi fiul ei.

— Acum n-avem timp de reproşuri, spuse bradshaw. Trebuie să-i terminăm pe monştrii nopţii.

Din beznă se auzeau suspine slabe.

— Sunt aici, jos, observă Phoenix, şi se lăsă pe vine, aplecându-se deasupra unui grilaj.

Chipurile lui Ann, Laura şi Ochi-de-şoim erau albe ca varul, iar ochii li se transformaseră în punctuleţe albastre de teroare.

— Indiferent cât de des aş face asta, şopti femeia, nu mă pot obişnui.

— Ştiu, încuviinţă Bradshaw, dar nu te lăsa păcălită de aparenţe. Nici eu n-o fac.

Phoenix îl urmă pe scara de fier care cobora în beciul de dedesubt. Ar fi preferat să se fi aflat în oricare alt loc din lume, mai puţin în antrepozitul acesta umed, rece şi infestat.

— E ceva? întrebă el, cercetând semiîntunericul.

— Nimic, răspunse Bradshaw, doar duhoarea cea groaznică.

Veniră şi ceilalţi, apoi apărură vârcolacii – două siluete uriaşe şi cenuşii, irupând din beznă. Între săgeţile trase de Phoenix şi Bradshaw trecu doar o fracţiune de secundă şi ambele îşi loviră ţintele. Urletele nebune de durere răsunară în ecouri prin beciul întunecat. După aceea… tăcere.

— Felinare! ceru Ann.

Când lumina galbenă, pâlpâitoare străpunse obscuritatea, proiectând pe pereţi umbre vaste şi sumbre, Ochi-de-şoim văzu lăzi.

— Probabil că acolo dorm lipitorile, spuse el.

Bradshaw aprobă şi-şi trecu pe spate arbaleta

Prinsă cu un şnur de piele. Săltă capacul unei lăzi.

— Exact aşa cum crezusem, rosti el. Sunt goale. S-au

sculat toţi.

— Afară a răsărit luna, anunţă Ochi-de-şoim.

Nu terminase bine de vorbit, şi trei vampiri se

Iviră din umbre, scuipând şi mârâind. Lumina felinarelor aruncă umbre sinistre pe plafon şi pereţi, când demonii ţâşniră din ascunzătorile lor, şuierând şi spintecând aerul cu ghearele.

— Trageţi! porunci Ann, preluând conducerea. Nu rataţi nicio săgeată.

Trei proiectile, trei ţinte doborâte.

— Rămâneţi cu ochii-n patru, îi preveni ea. Încă nu s-a terminat.

Avea dreptate. Din semiîntuneric apărură alţi şase monştri, cu ochi roşii-strălucitori. Atacul lor făcu încă o victimă.

— Nu!

Un bărbat pe nume Beck căzuse şi sângele îi gâlgâia din beregată. Trei creaturi îl înconjuraseră deja, arătându-şi colţii. Bradshaw şi Ochi-de-şoim doborâră fiecare câte una, dar Beck muri, înainte ca Ann să-l ucidă pe al treilea vampir.

— Continuă să vină!

Deodată, arbaletele deveniră inutile. Lipitorile iuţi ca fulgerul ajunseră printre ei, cu ghearele ucigaşe strălucind. Orientându-se iute, Bradshaw înhăţă de la un vânător barosul cu care echipa de afară spărsese uşa antrepozitului.

— Toată lumea înapoia mea! răcni el. Armaţi arbaletele!

Sudoarea îi sclipea pe faţă şi pe antebraţe.

— Diavoli netrebnici! urlă bărbatul. Îndărăt!

TJR

Barosul care se rotea îi împinse pe vampiri cu spinările de perete, unde se ghemuiră, şuierând.

— Arbaletele!

Săgeţile zbârnâiră, şi demonii se prăbuşiră, zbătându-se şi ţipând. Apoi antrepozitul fu cufundat în tăcere şi nu se auzi decât apa bolborosind dintr-un burlan

spart.

— Ceruri sfinte, murmură Ann. Câţi mai sunt?

Ochi-de-şoim nu răspunse nimic, şi din

Penumbre se desluşi doar un şuierat.

— Îndreptaţi felinarele într-acolo! strigă Ann.

Bradshaw tocmai ridica barosul pentru a sparge

O uşă, când aceasta se prăbuşi către interior, turtindu-l sub greutatea ei. Două lipitori se năpustiră asupra lui, spintecându-i cu ghearele mânecile jachetei. Se aplecau în faţă şi se repezeau scurt spre el aidoma unor dihori care încearcă să scoată un iepure din ascunzătoare.

— Luaţi-i de pe mine!

Fusese o poruncă – aspră şi mânioasă. Bradshaw nu era un bărbat care să dovedească teamă. Teroarea părea să-l asmută într-o furie sălbatică.

Săgeţile bufniră în carnea putredă a vampirilor, scăpându-l de colţii lor, totuşi bătălia continua să fie pe muchie de cuţit. Alte lipitori năvăleau prin uşa dărâmată.

— Trageţi! ţipă Ann, când un chip hidos de spectru se înălţă înaintea ei.

Lupta fu înverşunată, însă la sfârşitul ei toţi vampirii zăceau morţi. Câţiva vânători îşi tamponau grijuliu tăieturile lăsate de gheare.

— Înfigeţi-le tuturor ţepuşe în inimi, ordonă Bradshaw, scoţând o sticluţă de whisky. Nu vreau surprize neplăcute.

În zgomotul ţepuşelor ce străpungeau oase şi carne, Bradshaw turnă alcool peste rănile oamenilor săi.

— Terminaţi cu chiţăitul! se răsti el, când unii ţipară de usturime. Vă va opri infecţia. Trase o duşcă din lichidul arzător, privi în jur şi remarcă: Am reuşit. În ciuda faptului că am fost depăşiţi numeric.

Ochi-de-şoim rămăsese tăcut, cu capul plecat, aşteptând ca Phoenix să-şi reia mustrările, dar acesta avea alte griji.

— Adams… Unde-i Adams?

Bradshaw se încruntă.

— Conducătorul lor, căpetenia de clan? Trupul lui nu-

i pe aici.

La acestea, toţi se apucară să-l caute. Vânătorii de vampiri scotociră prin toate lăzile şi firidele.

— Aţi găsit ceva? întrebă Bradshaw, dar nu i se răspunse decât prin negări mute. A dispărut, Phoenix.

În mod straniu, Phoenix părea să-şi fi pierdut interesul. Examină cu atenţie o hârtie tipărită, lipită pe o ladă. Era o foaie de expediţie.

— Unde-i Constanţa? întrebă el.

— Constanţa? repetă Ann. Ia să vedem… Este un port la Marea Neagră. Acolo a debarcat tatăl meu în călătoria lui fatală spre Ceşcuţ. Luă hârtia şi 11 împături: Trebuie să i-o arătăm lui Foxton.

Opt

Când reveniră la reşedinţa Foxton, în rândurile lor nu domnea euforia. Doi bărbaţi muriseră, altul era grav rănit, iar la acestea se adăuga nesiguranţa lui Ochi-de-şoim. Pierderile nu ştirbiseră totuşi hotărârea grupului, ci dimpotrivă se simţea o reînnoire a ţelului său. Nimeni nu se îndoia că obţinuseră o victorie importantă.

— Constanţa, spuse Foxton, cercetând foaia de expediţie. De acolo am pornit, Van Helsing şi cu mine, în expediţia aceea, care s-a încheiat tragic. Legiunea a fost rechemată în Transilvania.

Se gândea la un castel învăluit în ceţuri, de la poalele Carpaţilor. Bârlogul lui Dracula.

— Se aşteaptă să-l urmărim, adăugă el.

— Atunci nu trebuie să-l dezamăgim, zise Phoenix.

— Dragul meu băiat, rosti Foxton, cu blândeţe, nu-ţi poţi imagina cu ce ne vom confrunta acolo.

— Spuneţi-mi, ca să fiu pregătit.

Bradshaw şi Laura ascultau cu atenţie, ca şi ceilalţi vânători de vampiri. Într-un colţ al încăperii, Ann îl mângâia pe Ochi-de-şoim, care era abătut.

— Când închid ochii, începu Foxton, pot să revăd perfect castelul Ceşcuţ, unde sălăşluieşte Dracula. Îl văd de parcă ar fi chiar aici, în faţa mea, o fortăreaţă monstruoasă, cocoţată pe vârful unui promontoriu stâncos

şi înconjurată de pini şi brazi. Singura cale de acces spre castel este un drum

Accidentat, care şerpuieşte în sus pe muntele abrupt. Zidurile sunt prevăzute cu porţi fortificate şi pe tot perimetrul lor există turnuri dispuse la intervale regulate. Nu seamănă cu niciunul dintre castelele din ţara noastră. Clădirile cu acoperişuri roşii ce se ridică dintre zidurile de piatră sură sunt de forme diferite. Trei sunt conice, iar a patra este ca o clopotniţă.

Îşi şterse fruntea cu batista. Simpla menţionare a cuvântului Ceşcuţ îi aruncase o umbră peste inimă.

— Meterezele sunt albe ca varul şi de jur-împrejurul fortificaţiilor există ambrazuri înguste, pe care le foloseau cândva arcaşii pentru a trage în jos, către duşmani. Tot în ziduri sunt încastrate ferestre mici şi plumbuite, murdare de praf şi negre ca nişte ochi căscaţi în moarte. Întregul castel clocoteşte de rău. Îţi urmăreşte apropierea, apoi te devorează.

Foxton îşi împreună palmele ca într-o rugăciune şi-şi sprijini bărbia pe vârful degetelor.

— Acesta este Ceşcuţ.

— S-a decis atunci, vorbi Bradshaw. Îl urmărim pe Dracula în vizuina lui.

Invalidul privi tăciunii focului şi aprobă din cap.

— Ai dreptate. Regret doar că nu există altă cale. În locul acela teribil mi-am pierdut prietenul i el mai bun şi folosinţa ambelor picioare. Cu ani în urmă, noi doi ne-am zbătut să intrăm în Ceşcuţ. În uiniţele castelului am întâlnit şi am ucis un vampir căpetenie. Înfruntarea a fost lungă şi teribilă, dar, în i ele din urmă, am crezut că-l omorâsem pe Dracula însuşi. Ne-am veselit, gândind că scăpasem lumea

Fr/. tH

De o năpastă cumplită, însă chiar înainte de revărsatul zorilor, când şedeam în tabăra ridicată în faţa castelului, ne-au atacat din inima nopţii. Zeci de lipitori şi spintecători. Am pierdut o mulţime de oameni. Nu lăsaserăm nici măcar o santinelă. Ce rost ar fi avut? Doar

distruseserăm capul… cu siguranţă, trupul urma să se chircească şi să moară.

Privi în jur şi continuă:

— A trebuit să fiu martor la uciderea lui Van Helsing de către Dracula. Creatura mi-a râs în faţă şi m-a sfidat, în timp ce-i reteza gâtlejul prietenului meu.

Ann îşi feri privirea.

— După aceea, s-a năpustit spre mine. Puterea lui era supraomenească. M-a ridicat ca pe o păpuşă din cârpe şi m-a azvârlit de pe crenelurile castelului, după care m-a abandonat pe steiurile de piatră de la baza zidurilor, crezându-mă mort.

— Atunci avem două motive să ne întoarcem, spuse Bradshaw. Pentru a distruge flagelul acesta şi pentru a-l răzbuna pe Van Helsing. De data asta, însă, nu vor mai exista greşeli. Îl vom distruge pe Dracula şi pe toţi cei asemenea lui.

— Ai dreptate, desigur, încuviinţă Foxton. Trebuie să ne întoarcem.

— Dar suntem capabili de o asemenea misiune? întrebă Ann. La urma urmelor, abia ieri ne confruntăm cu înfrângerea totală, iar acum pregătim o cruciadă în munţii Carpaţi.

— Ţi-am spus, interveni Phoenix, nerăbdător să-l susţină pe Bradshaw. Nu avem de ales. Dacă eşuăm…

— Da, zise Ann. Înţeleg consecinţele.

— Proiectul poate fi îndeplinit, îi întrerupse Foxton, însă va fi nevoie să folosim toate resursele de care dispunem. Singure, forţele noastre firave ar fi pur şi simplu anihilate. Comitetul celor nouă trebuie refăcut. Noi o să fim nucleul organizaţiei.

K – Noi?

— Eu, Ann, desigur, şi Bradshaw.

Bradshaw îl privi pieziş pe Foxton.

— Dumneata, Phoenix, o să fii al patrulea membru, iar contactele noastre din Europa vor completa celelalte cinci locuri.

— Cât de repede se pot face toate astea? întrebă

Phoenix.

— Voi expedia telegramele chiar azi, spuse Foxton. Patru membri ai Comitetului vor fi instruiţi să ne aştepte în Marsilia până la sfârşitul lunii. Ultimul şi cel mai important membru ne va aştepta în Constanţa.

— Cine este el? se interesă Bradshaw. Cine-i acest ultim membru?

— Se numeşte Nicolae Dimitrescu, răspunse Foxton, şi ne-a fost călăuza spre Ceşcuţ, în acea ultimă călătorie, sfârşită tragic. El a fost cel mai prudent şi înţelept dintre noi. Nu l-am putut convinge că vampirul căpetenie pe care-l uciseserăm era cu adevărat Dracula şi, dacă n-ar fi plecat nă cerceteze în restul castelului căutând demoni supravieţuitori, probabil că ar fi împărtăşit soarta profesorului Van Helsing. El m-a descoperit, în valea de la picioarele castelului.

Foxton îşi trecu degetele prin păr.

Htf. Rt r

— Îi datorez viaţa, încheie invalidul.

— Putem avea încredere în el?

— S-a luptat cu vampirii de când a devenit bărbat în toată firea, clătină din cap Foxton. El şi călăreţii Szekely s-au împotrivit molimei demonice, lovind-o chiar în leagănul ei.

— S-a hotărât atunci, spuse Phoenix, ridicându-se în picioare. În felul acesta mai rămâne de lămurit o singură problemă.

Luă un cuţit care se afla pe masă şi se apropie de Ochi-de-şoim.

— Phoenix, nu!

Laura şi Bradshaw îi tăiară drumul.

— Nu aşa trebuie procedat, spuse Bradshaw.

Phoenix se holbă neîncrezător la reacţia lor.

— Doar nu credeţi…? Dădu capul pe spate şi izbucni în râs: Nu intenţionez să-i fac vreun rău. Dimpotrivă, vreau să-l salvez.

Când văzu privirile întrebătoare ce-i erau adresate, începu să explice:

— El poartă un semn, la fel ca doamna Cave – acesta este felul în care Gamemaster controlează minţile în care-şi plantează propriile idei. Am mai văzut asta, în altă lume. Unica modalitate de a scăpa de semnul acela este să-l îndepărtăm.

— Vrei să-l tai? strigă Ann, îngrozită.

— Dacă n-o facem, Gamemaster va continua să-i falsifice gândurile. Îmi dai voie?

Ochi-de-şoim se lăsă examinat de Phoenix.

— Priviţi!

Ridică şuviţele de păr blond şi fin ale lui Robert Van Helsing, dezvăluind un semn aidoma unui

Tatuaj, nu mai mare decât o unghie. Avea forma unui liliac.

— De unde a apărut?! exclamă Ann. N-am văzut niciodată pata asta. Aş fi observat-o.

— În ultima vreme, ai fost bolnav sau te-ai trezit din somn simţindu-te altfel? îl întrebă Phoenix pe Ochi-de-şoim.

— Da, încuviinţă băiatul. Acum două luni am avut febră câteva zile, pe timpul când locuiam în internatul şcolar.

— Acela a fost momentul, aprobă Phoenix şi ridică cuţitul. Pot să continui?

— Fă ce trebuie făcut, zise Ochi-de-şoim. Nu mă

Voi mai lăsa folosit nici măcar o clipă de ticălosul ăla.

* * *

Mai târziu în decursul serii, în vreme ce focul pâlpâia scăzut, Ochi-de-şoim moţăia, cu un pansament aplicat pe ceafă. Ann stătea lângă el, supraveghindu-l grijuliu, iar Phoenix se pregătea să se ducă la culcare, când o zări pe Laura îndepărtându-se. Lăsându-i pe Foxton şi Bradshaw să examineze o hartă a Europei Centrale, o urmă până la o fereastră mare, aflată la capătul palierului.

— Este ceva-n neregulă?

— Cuvintele lui Foxton, răspunse fata. Vom fi în Marsilia până la sfârşitul lunii. O lună, Phoenix...

— Te gândeşti la cei de acasă?

— Bineînţeles.

— Ştiu că probabil nu-ţi va fi de mare ajutor: i se Phoenix, dar, dacă este ca în ultima noastră

Jhr. TJ r

Aventură, atunci timpul nu înaintează în lumea noastră. Indiferent dacă cele se petrec aici durează săptămâni sau luni de zile, în lumea noastră totul se derulează într-o secundă. Ai tăi nici măcar nu ştiu că ai plecat.

Laura încuviinţă.

— Ştiu asta.

— Nu te-ajută cine ştie ce, nu-i aşa? întrebă Phoenix, cu simpatie.

Ea se întoarse şi scutură din cap. Ochii îi erau podidiţi de lacrimi.

La un univers depărtare, într-un târguşor banal numit Brownleigh, John şi Christina Graves îngheţaseră în secunda aceea, privind expediţia fiului lor într-o lume periculoasă şi înspăimântătoare. Toate ceasurile din casă indicau aceeaşi oră: momentul dispariţiei lui Phoenix prin calculator. Circulaţia rutieră, copacii, păsările de pe cer încremeniseră ca într-un stop-cadru. Oamenii nu încercau niciun fel de dorinţă de a mânca sau a bea. N-aveau de ce să părăsească display-ul calculatorului. Deşi se puteau mişca, privi şi vorbi, ei, şi tot ceea ce există în casă, erau supuşi suspendării timpului. Pe când priveau, imaginea de pe ecran dispăru sub un viscol de cifre de 3, 6 şi 9.

Era un mesaj.

Aşadar, te îndrepţi către nivelul 2, tărâmul morţilor vii. Domeniul meu. Vino, tinere Legendeer, grăbeşte-te spre îmbrăţişarea mea întunecată.

Cât de nerăbdător alergi spre mine!

Spre moartea ta!

CARTEA A III-A

Cartea morţilor vii

Unu

Noul Comitet care se reuni peste o lună în Constanţa număra opt membri. Flăcăruile slabe ale lumânărilor se

reflectau pe chipurile grave, pe măsură ce amurgul scurt sosi şi pieri. Ceilalţi membri ai grupului, printre care se numărau acum Laura şi Ochi-de-şoim, stăteau şi ascultau din umbră.

— Unde este? întrebă Phoenix, sculându-se de pe scaun şi plimbându-se prin încăpere. Unde-i Dimitrescu?

— Va sosi! spuse Foxton şi făcu un gest liniştitor, dar obţinu exact efectul contrar.

— Ei bine, mie nu-mi place! izbucni Phoenix, care simţea greutatea misiunii lor ca pe o povară insuportabilă. Este ceva important. El nu ştie care-i miza aici? Ar fi putut cel puţin să fie punctual.

Săptămânile de aşteptare îşi puseseră amprenta pe Phoenix, care se simţea în formă maximă atunci când se putea lăsa în seama instinctelor de a lupta, folosindu-şi moştenirea ereditară. În momentele acelea, când el răspundea în mod reflex, nimic nu-i putea opri. Când însă avea timp să reflecteze asupra imensităţii sarcinii care-i aştepta, adolescentul modern ieşea la suprafaţă şi-i înăbuşea voinţa. Atunci se frământa şi ajungea în pragul disperării. Călătoriile cu trenul, serile petrecute plimbându-se prin odăi de hotel şi zilele nesfârşite ale croazierei îl scoseseră din minţi.

— Aş zice să începem fără el, rosti Bradshaw care, în ciuda celor cincizeci de ani ai săi, îşi muşca, de asemenea, nerăbdător buzele.

— Nu, zise suedezul Andersen. Cvorumul acestui Comitet este de nouă voturi. Toţi membrii trebuie să fie prezenţi, înainte de a lansa o asemenea cruciadă. Eu susţin să aşteptăm.

Cuvintele lui atraseră murmure de aprobare. Phoenix, care abia fusese convins să-şi reia locul, sări în picioare şi se apropie de fereastră. Privi afară, absorbind imaginile şi miresmele stranii din portul micuţ. Se lăsase noaptea şi, prin întunericul negru ca tuşul, ici-colo înfloreau focuri şi sclipeau lumânări. Puţina lumină care se distingea sub bolta cerească părea aproape stingheră, copleşită de nesfârşita putere a tenebrelor.

— Să aşteptăm! mârâi Phoenix. Asta-i tot ce ştim să facem. Şi, în timp ce noi aşteptăm, duşmanul nostru îşi regrupează forţele. Trebuie să atacăm, Foxton, şi cât mai iute.

— Vom ataca, nu te teme, răspunse invalidul, echilibrat şi răbdător ca întotdeauna, totuşi, fără Dimitrescu am pătrunde legaţi la ochi pe tărâmul lui Dracula. Nu doresc să arunc expediţia aceasta în gura lupilor.

Câţiva dintre membrii Comitetului schimbară priviri neliniştite. Nu se aşteptaseră atât de devreme la dezacorduri în misiune. În afară de Phoenix, Foxton, Bradshaw şi Ann Van Helsing, în jurul mesei se mai aflau Andersen, germanul Schreck, bulgarul Sakarov şi un ungur bondoc, Tibor Puskas. Acesta din urmă luă cuvântul în continuare. Se

Ridică, îşi netezi jiletca şi porni să vorbească pe un ton protocolar:

— Doamnă şi domnilor, toţi suntem uniţi în privinţa ţelului nostru. Am sosit din toate colţurile Europei pentru a-l distruge pe lordul demonilor. V-aş ruga să nu mai discutăm în contradictoriu. Dezacordurile nu pot decât să ne diminueze atenţia acordată obiectivului principal.

Phoenix făcu o grimasă.

Eşti undeva pe-acolo, Dracula!

Şi tu, Adams!

Şi tu, Gamemaster! O trinitate a răului!

— Te rog să iei loc, Phoenix, zise Foxton. Dacă Dimitrescu întârzie, atunci are motive cât se poate de întemeiate.

Modul în care o spusese sugera o chestiune ştiută numai de el şi de român.

— Chiar aşa?

— Da, Phoenix, chiar aşa. N-a existat nici măcar o zi a vieţii lui în care Dimitrescu să nu fi înfruntat vampirul sau cel puţin să nu-i fi simţit umbră. El este transilvănean şi a crescut cu răsuflarea de gheaţă a demonului în ceafă. Va sosi.

Băiatul se pregătea să-i replice, când auzi ropote de copite pe strada pietruită cu bolovani. O jumătate de duzină de călăreţi galopau sălbatic prin oraş, de parcă ar fi fost urmăriţi de toţi demonii din infern, silindu-i pe trecători să se refugieze grăbiţi la adăpostul zidurilor caselor.

— Acesta pare a fi Nicolae, surâse larg Foxton. Îi place să regizeze apariţii spectaculoase. Unii susţin că strămoşii lui se trăgeau din aprigii călăreţi traci.

Phoenix îi privi pe necunoscuţi descălecând. Trei dintre ei ocupară imediat poziţii la uşa din faţă a tavernei, iar alţi doi dispărură iute în spatele clădirii. Nerăbdarea şi suspiciunea băiatului începură să se risipească. Viteza şi eficienţa cu care călăreţii inspectară şi apoi blocară ieşirile din clădire îl linişti. Aura de energie şi fermitate degajată de grup era aproape palpabilă. Aruncând o ultimă privire în lungul străzii, al şaselea bărbat pătrunse în tavernă. Intră fără să bată la uşă.

Nu era înalt, iar hainele lui ţărăneşti erau grosolane şi mototolite. Avea pielea destul de oacheşă şi o mustaţă deasă. Pometţii obrajilor îi erau înalţi, iar trăsăturile aspre. Enumerate pe rând, niciuna dintre caracteristicile acelea nu-l făcea interesant, dar puse laolaltă sub semnul real al urii faţă de vampiri făceau din el unul dintre bărbaţii cei mai remarcabili pe care-i întâlnise vreodată Phoenix.

— Eu, rosti bărbatul, rămânând în pragul uşii, sunt Nicolae Dimitrescu.

* * *

Peste o oră nu se ajunsese la nicio înţelegere.

— Cu toate că drumurile nu sunt bune, susţinu Dimitrescu, eu sunt convins că ar trebui să vii cu noi, Ramsay. Poţi călători în trăsură. Dacă vei rămâne în Constanţa, vei fi vulnerabil la atacurile vampirilor. Toţi vom fi expuşi, şi pe drum, şi la castel, dar cel puţin puterea noastră stă în număr.

— Am sperat că vei spune asta, Nicolae, izbucni Foxton în râs. Am petrecut prea mulţi ani ascuns în cabinetul meu. Este momentul să intru din nou în acţiune.

La urma urmelor, n-am nevoie de picioare ca să trag cu arbaleta.

Phoenix se simţea mai bine. Dimitrescu era ferm şi decis să atace Ceşcuţ.

— Ce-i cu Ceşcuţ? întrebă băiatul. Dacă Dracula se află acolo, de ce l-aţi scăpat ultima dată?

— Castelul este uriaş, replică Dimitrescu, iritat de înţepătură, mai ales că venea din partea unui adolescent. Este ca un stup cu sute de coridoare şi odăi, cu pereţi falşi şi intrări secrete. Întregul loc este un labirint imens.

Phoenix şi Laura schimbară priviri. Ei ştiau multe despre labirinturi!

— Iar creatura pe care am întâlnit-o era un adversar setos de sânge. Trupele sale l-au apărat cu ghearele şi cu colţii, ca şi cum ar fi fost cu adevărat Stăpânul Tenebrelor. Bătălia a fost îndelungată şi grea şi au pierit mulţi bărbaţi destoinici. Îndărătnicia rezistenţei lor ne-a convins că-l uciseserăm pe Dracula. Dacă ai fi fost acolo, ne-ai fi iertat greşeala.

— Vă cred, încuviinţă Phoenix. Cel pe care-l căutăm este un maestru al amăgirilor.

Dimitrescu îl cântări din ochi pe băiat, apoi îşi trecu privirea peste membrii Comitetului.

— Aidoma tenebrelor în care trăieşte, rosti el, Dracula se foloseşte de năluciri pentru a înşela ochiul şi mintea.

— Aţi mai fost vreodată la Ceşcuţ? întrebă

Phoenix. V-aţi mai întors acolo?

— La castel n-am mai fost, clătină din cap Dimitrescu, însă am trecut recent prin regiunea aceea. Întunericul este apăsător. Există mulţi moroi.

— Moroi? repetă Phoenix…

— Da, moroi.

— Moroii sunt morţii vii, explică Foxton. În părţile acestea este un termen mult mai folosit decât cel de „vampir”.

— Numai bărbaţii curajoşi călătoresc pe drumurile din Ceşcuţ în timpul zilei, spuse Dimitrescu, iar după

căderea întunericului nimeni nu merge pe acolo. Sătenii trag obloanele la ferestre şi ivărele la uşi. În regiunea aceea cu greu se poate vorbi despre ospitalitate.

— Prin urmare, spuneţi…

— Spun, îi luă Dimitrescu vorbă din gură, că de mâine vom pătrunde în infern.

Vânătorii de vampiri părăsiră Constanţa la ivirea zorilor, sperând să iasă neobservaţi din port. Până să pornească ei la drum, speriind păsările nopţii, o mulţime destul de numeroasă se strânsese pentru a le urmări plecarea. Cei vreo optzeci de localnici din faţa tavernei îi priveau în tăcere, dar încordarea lor era aproape palpabilă. În fruntea coloanei vânătorilor se aflau călăreţii Szekely – oamenii lui Dimitrescu – bărbaţi gravi cu jachete soioase şi căciuli de blană. Acestora li se mai alăturaseră alţi douăzeci de voluntari, care-şi petrecuseră noaptea într-un han de la marginea oraşului. Unul dintre ei ţinea hăţurile unei căruţe acoperite cu prelate strâns fixate ce-i ascundeau conţinutul. Îi urmau membrii Comitetului şi Ochi-de-şoim, de asemenea, călări. În sfârşit, huruind şi escortată de călăreţi, venea trăsura lui Ramsay Foxton. Phoenix şi Laura îi ţineau companie. Caii lor fuseseră legaţi de trăsură. La ultima răspântie de la marginea oraşului, un bătrân le tăie calea.

— Este adevărat ce se spune? întrebă el. Mergeţi să-i ucideţi pe moroi?

— Care-i treaba ta? replică Dimitrescu, stirunindu-şi calul.

— Tocmai am sosit de la locuinţa mea din Ceşcuţ, rosti bătrânul. M-au alungat moroii. Morţii vii mi-au ucis soţia şi fiica. Un singur lucru mai doresc de la viaţă – să văd ţara curăţată de moroi. Ia semnul ăsta. Îi va convinge pe cei din Ceşcuţ că sunteţi serioşi în ceea ce încercaţi să faceţi.

Îi întinse o statuetă de lemn care reprezenta o fată dormind cu braţele încrucişate pe piept. Piciorul figurinei fusese ascuţit şi avea un vârf ca o ţepuşă ucigaşă.

— Este din lemn de brad. Înţelegi ce-nseamnă asta,

Înălţimea Ta?

Pentru o clipă, bătrânul se uită la Dimitrescu, de parcă l-ar fi recunoscut, apoi Dimitrescu încuviinţă, primi statueta şi făcu semn coloanei să-şi continue drumul. Phoenix şi Foxton priviră în urmă şi-l văzură pe bătrân dispărând în pâclele zorilor.

— Şi ce dacă-i din lemn de brad? întrebă Laura cu glas tare.

Întorcându-se de la fereastră, Foxton îi răspunse:

— În Transilvania există obiceiul de a sădi un brad peste mormântul unui vampir. Rădăcina copacului are scopul de a străpunge inima mortului viu îngropat dedesubt.

Fata se înfioră.

— Mai bine nu-ntrebam.

— Nu, draga mea, nu-ncerca să te ascunzi de adevăr. Dacă vrei să supravieţuieşti aici, trebuie să înfrunţi adevărul, oricât ar fi de neplăcut.

— Perfect, zise Laura, deci doriţi să mă speriaţi rău de tot. Povestiţi-mi atunci despre Ceşcuţ. În ce intrăm?

— Satul se află într-un colţişor deprimant al dealurilor subcarpatice şi abundă în poveşti despre morţii vii. Ei sunt de trei feluri.

Trei.

— Despre moroi ai auzit deja, urmă Foxton, fără să-şi dea seama de semnificaţia cifrei. O altă formă a demonului este strigoiul, iar a treia este o creatură care se transformă în animal, de pildă în câine sau lup, şi căruia i se spune pricolici.

— Vârcolacul, spuse Laura.

Phoenix era preocupat şi continua să se gândească la felul în care cele trei forme ale vampirului reflectau tiparul numeric ce străbătea lumea miturilor ca un fir roşu.

— Exact, zâmbi Foxton, vârcolacul. Vom găsi creatura aceasta născută sub semnul lunii pline, păzind căile de acces în Ceşcuţ ca un dulău al infernului. Deasupra satului se înalţă castelul în sine, care este mai mult decât o simplă fortăreaţă din piatră. Este un simbol tăcut şi ameninţător

al prezenţei vampirului. Deşi localnicii urăsc flagelul acesta, care le afectează de multe generaţii vieţile, ei nu sunt ospitalieri cu străinii şi au refuzat făţiş să coopereze cu ultima noastră expediţie.

— Prin urmare, vom fi pe cont propriu?

— Din păcate, da.

Peste câteva ore, porniră pe o cărare ce şerpuia printr-o pădure deasă şi încâlcită. În umbrele apăsătoare ale codrului, conversaţiile se stinseră iute. Abia după ce merseseră mai bine de o jumătate de oră prin pădure, Laura rosti:

— Cât de departe este Ceşcuţ?

— La două zile de mers, răspunse Foxton. Evident, în condiţii favorabile. Vom poposi peste noapte în Buzău, iar mâine vom intra în Transilvania.

— La ultima călătorie, întrebă Phoenix, după cât timp au început demonii să vă acorde atenţie?

— Oho, făcu Foxton, au fost cu ochii pe noi încă din clipa debarcării în Constanţa, poţi să fii sigur în privinţa asta. Dar dacă te referi strict la atacuri, ele au început în a doua noapte, la câteva ore de mers de Ceşcuţ.

— Şi le-aţi respins?

— Da, am biruit în toate hărţuielile, atât pe drumul spre castel, cât şi acolo. Privind însă retrospectiv, îmi este imposibil să nu mă întreb dacă nu cumva totul a fost o stratagemă bine calculată, un vicleşug pus la cale pentru a ne abate de pe urma lui Dracula însuşi.

— Prin urmare, vă aşteptaţi ca acum să fie mai greu? observă Laura.

— Da, draga mea, încuviinţă deschis Foxton. Mă aştept ca apropierea noastră să abată o adevărată furtună. Tenebrele vor lovi cu toată furia de care dispun, totuşi noi deţinem două avantaje. În primul rând, tânărul nostru prieten, Ochi-de-şoim. Vom avea mare nevoie de al şaselea simţ al lui.

— Credeţi, aşadar, că Ochi-de-şoim a scăpat de controlul lui Gamemaster? întrebă Laura.

— Da, sunt destul de sigur în privinţa aceasta.

— Aţi pomenit de două avantaje, îi aminti l hoenix.

— Exact, încuviinţă Foxton şi ochii îi scânteiară. Al doilea îl reprezinţi chiar dumneata.

— Eu?!

— Bineînţeles. De aceea continui să cred în viziunile tânărului Robert. Te rog, fără false modestii! Dumneata ai adăugat o dimensiune suplimentară

Cauzei noastre şi, graţie ei, avem o explicaţie pentru acţiunile vampirului. Credeam despre el că era pornit pe distrugeri şi rele lipsite de noimă, dar acum putem înţelege mult mai limpede. El are un ţel – invazia lumii voastre –, iar asta înseamnă că are şi un punct slab. În felul dumitale, Phoenix, ai intuiţii care sunt la fel de importante precum cele ale lui Robert. Ann şi Bradshaw au sesizat amândoi lucrul acesta. Ai reacţionat faţă de ferocitatea vampirului cu o fermitate la fel de nemiloasă. Îi anticipezi acţiunile. Ai fost născut pentru aşa ceva.

Din nou aceeaşi poveste – aluzia la destinul său. Phoenix îşi feri ochii şi se uită afară, printre brazii deşi, către munţii îndepărtaţi.

Asta este ceea ce voi deveni – un vânător nemilos?

Privi drumul soarelui îndărătul trunchiurilor înalte. Era un disc galben-spălăcit, care-i urmărea şi-i reamintea de un ochi care nu clipea, o pupilă atotvăzătoare. La fel ca a lui Gamemaster.

— Foxton, rosti el, fără să se întoarcă, ce şanse apreciezi că avem?

Bărbatul surâse posac.

— Peste zece la sută, totuşi sub cincizeci la sută. Eşti mulţumit cu răspunsul acesta?

Phoenix se simţi străbătut de un fior.

Nu există cale de întoarcere. Destinul te aşteaptă.

Îl privi pe Foxton în ochi.

— Nu-i răspunsul care mi-ar fi plăcut să-l aud, dar este cinstit. Când va sosi clipa, voi fi pregătit.

— Nu m-am îndoit niciun moment de asta, zâmbi Foxton.

Trei

Hangiul îi primi fără să le pună întrebări. Nu la fel stătură însă lucrurile cu muşteriii săi. În clipa în care îi văzură pe călăreţii Szekely, clienţii de la mese începură să-şi dea coate, să-i arate cu degetul şi să se foiască neliniştiţi. Dimitrescu le spuse câteva cuvinte aspre, în româneşte.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Laura.

— Cuvintele sunt prea grosolane pentru urechile unei domnişoare, îi spuse Puskas. O traducere adecvată ar fi: Noapte bună, domnilor.

Ann clătină din cap, în vreme ce germanul Schreck chicoti răutăcios.

— Câte nopţi vor sta înălţimea Sa şi prietenii lui? întrebă hangiul, încercând din răsputeri să-şi Iscundă neliniştea.

— Una singură, îi răspunse Foxton, luând-o înaintea lui Dimitrescu.

Părea doritor să nu-i irite pe localnici, dar tentativa lui împăciuitoare nu avu prea mult succes. Ba chiar fu complet anulată, atunci când I dimitrescu puse pe masă statueta de lemn care-i fusese dăruită în cursul dimineţii, pe drumul de Ieşire din Constanţa. Cei câţiva bărbaţi care beau la mese se ridicară zgomotos şi ieşiră. Hangiul se trase îndărăt, făcându-şi repede semnul crucii.

— Îi căutaţi pe moroi? gâfâi el.

— Exact, încuviinţă Ann.

— Atunci trebuie să plecaţi, vorbi, într-o şoaptă aproape de neauzit, hangiul. Veţi abate ciuma nopţii asupra acestei case.

Foxton se pregătea să negocieze, însă Dimitrescu îşi anunţă clar intenţiile, aşezându-se la o masă şi trântindu-şi picioarele pe ea.

— Cred că asta înseamnă că rămânem, rosti Bradshaw, instalându-se vizavi de român.

— N-aveţi decât, zise hangiul, dar veţi fi singuri. Iar ei vor veni după ce se întunecă. Şi, credeţi-mă, niciun om întreg la minte n-ar vrea să fie aici, la sosirea lor. Eu şi soţia mea vă vom părăsi chiar acum. Vă puteţi servi cu

orice găsiţi în umilul meu han. Totul vă stă la dispoziţie. Acesta este privilegiul sufletelor moarte.

Cuvintele lui nu-i impresionară mai deloc pe Ann, Foxton, Bradshaw şi pe alde Szekely, dar Laura şi Ochi-de-şoim ascultară cu ochii holbaţi.

— Noi vom rămâne în sânul familiei până după plecarea voastră. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi plăti găzduirea în avans, continuă hangiul. După ce luă banii, încheie: Mulţumesc, şi fie ca Domnul să vă aibă sufletele în pază!

Îşi şterse mâinile pe şorţ şi începu să dea ordine, pe-un ton răstit, nevestei şi slugilor sale. În câteva minute, locul rămase practic pustiu.

— Veţi regreta ziua în care aţi trecut pe-aici, şuieră hangiul în engleza lui stricată. L-am prevenit şi pe Darkman, dar n-a vrut să m-asculte. Nu s-a mai întors.

Dimitrescu şi Bradshaw râseră, însă nu şi Phoenix, care privi lung după hangiul ce se îndepărta grăbit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Foxton.

Darkman? Sau un bărbat pe nume Darke?

Phoenix porni imediat după hangiu.

— Aşteaptă! strigă el. Povesteşte-mi despre Darkman. Vreau să aflu mai multe despre el.

— N-am nimic să-ţi spun.

Phoenix scoase îngerul Morţii.

— Ba cred că ai destule. Ce este cu Darkman?

— Era ca şi tine, oftă hangiul, un străin, un englez. A sosit singur. Dacă te interesează, şi-a lăsat o parte din lucruri în odaie. Le-am pus îndărătul tejghelei. Întinse o mână: Pentru câţiva bănuţi pot să fie ale tale.

Phoenix se încruntă şi nu-i dădu nimic.

— Vreau să ştiu despre Darkman.

— Eu i-am spus că e primejdie mare, dar el s-a mulţumit să râdă. Îi privea pe moroi ca pe o glumă. Pentru el, nu era decât un joc.

Exact. Un joc. Un joc care l-a ucis.

— Când a plecat, nu era însă singur. Era urmărit.

— Urmărit? De cine?

— De un moroi cum n-am mai văzut vreodată. Unul care umblă la lumina zilei.

Phoenix tresări.

A dams.

— Am vrut să-l previn, bolborosi hangiul, însă m-am temut de urmări. Înţelege-mă… am o familie.

Phoenix flutură patul arbaletei, făcându-i semn să plece.

— Da, te-nţeleg.

— Ce-a fost asta? întrebă Foxton, când băiatul reveni lângă el.

— Nu suntem singurii care am venit să căutăm castelul Ceşcuţ, răspunse Phoenix şi se uită spre Laura. Chris Darke, un bărbat din lumea noastră, a trecut de curând pe-aici.

Laura icni neauzit. Phoenix trecu îndărătul tejghelei şi scoase registrul hangiului.

— Da, iată-i numele.

Foxton examină iscălitura, apoi privi numele care o încadrau pe foaie.

— Vrei să spui că a venit singur?

— Da.

— Un bărbat singur?

— Da.

— Era nebun?

— Nu, răspunse Laura, nu era nebun, dar nu avea habar în ce se băga.

Foxton se încruntă.

— Este vorba de calculatorul acela despre care v-am povestit, explică Phoenix. Maşina care ne-a adus aici. Chestia asta – îi arătă brăţara de scor. El se foloseşte de lucruri dintr-acestea pentru a transforma evenimentele de aici într-un joc.

— Un joc! mugi Bradshaw, indignat. Un joc ai spus? Ciudat fel de joc, care a ucis atâţia dintre camarazii mei.

— Nu vă mint, rosti băiatul. Este vorba despre un joc foarte complex, care te prinde ca un viciu şi care este ucigaş. În felul acesta, Gamemaster va deschide poarta

dintre lumi…

— Ascunzând-o sub forma unui joc? întrebă Bradshaw, neîncrezător.

— Exact.

Phoenix începu să caute obiectele rămase de la Chris Darke. Le întinse pe tejghea şi fluieră încetişor.

— Ce-ai găsit?

— Carnetul lui de însemnări. Vedeţi numerele acestea? spuse, arătându-le un rând de cifre de 3, 6 şi 9. Acesta este graiul jocului.

— Aha! făcu Foxton. Omnia în numeris sita sunt.

— Poftim?

— Este o expresie din ştiinţa străveche a numerologiei: „Totul stă ascuns în numere". Se spune că…

Explicaţia lui Foxton fu întreruptă în mod brusc. Pe neaşteptate, Robert Van Helsing se clătină şi se rezemă de tejghea.

— O văd, murmură el. Văd poarta dintre lumi. A apărut atunci când ai pomenit de numere.

— O vezi? Cum este?

— Pentru o clipită am întrezărit-o deschizându-se. Te-am văzut pe tine şi pe Laura stând în faţa ei. Nu mă crezi? Atunci ţi-o voi descrie. Este un portal auriu, de jur-împrejurul căruia sunt gravate cu argintiu cifre care sunt multipli de trei. Ea este?

— Da, încuviinţă Phoenix. Exact aşa apare. Dar unde-i?

— Mai lasă-mă puţin, zise Ochi-de-şoim. Da, văd o odaie cu o ieşire, însă fără intrare. Acolo poate fi deschisă poarta.

— „Cu o ieşire, însă fără intrare", repetă Laura. Acum a-nceput să vorbească în cimilituri. Ce vrea să-nsemne asta?

Legiunea sosi cu o oră înaintea zorilor. De altfel, Ochi-de-şoim prevăzuse lucrul acesta cu o oră şi jumătate mai devreme, deşteptându-se cu un strigăt înspăimântat din somnul lui tulburat. Imaginile mintale îl îngroziseră şi, la momentul respectiv, nu înţelesese de ce vestea lui nu

stârnise mai multă agitaţie. În dreptul uşilor şi ferestrelor fusese un du-te-vino continuu, şi toţi ochii căutaseră inamicul invizibil, dar, odată cu trecerea minutelor, cei mai mulţi aţipiseră din nou vlăguiţi. Numai Phoenix, Bradshaw şi călăreţii Szekely rămăseseră vigilenţi la posturile lor de pază.

Când atacul veni, în cele din urmă, vârcolacii fură primii, pătrunzând prin obloanele din lemn ale cârciumii ca şi cum ar fi trecut prin paravane de hârtie. Viteza atacului fu atât de mare, încât Ochi-de-şoim abia avu timp să strige un avertisment, înainte ca făpturile nopţii să pătrundă în clădire:

— Spintecătorii!

Creaturile mugeau feroce, stârnind un vacarm ce bubuia în ţeasta băiatului şi-l făcu să se dea îndărăt, clătinându-se de durere. Gâtlejul îi era uscat şi strâns de un spasm, încât îşi închipui că este sugrumat din interiorul trupului. El le prevestise. Îi acul acesta. Atunci de ce luaseră atât de puţine măsuri? De ce nu se pregătiseră mai bine?

— Ajutor!

Kd—HH

Chiar înainte de atac, Ochi-de-şoim se ridicase şi pornise către ferestre, dar, în mod lipsit de înţelepciune, neglijase să-şi ia arbaleta.

— Ajutor!

Monstrul cel mai apropiat apăru ca o explozie în aer, clămpănind din fălci şi pufăind cu sălbăticia oarbă a unui uragan. Se năpusti imediat asupra lui Ochi-de-şoim, ţintuindu-l la podea cu o lovitură năprasnică. Vârfurile ca acele ale colţilor săi începură să se apropie de băiat.

— Nu!

Dintr-un salt, Phoenix sosi şi doborî spintecătorul cu o singură săgeată trimisă din îngerul Morţii. Recunoscător, Ochi-de-şoim se târî de sub greutatea uriaşă a vârcolacului. Până să se ridice în picioare, încăperea devenise un haos de săgeţi zăngănind, torţe agitate şi vârcolaci atacând. Prima înfruntare nu dură nici două

minute şi se încheie prin uciderea tuturor spintecătorilor.

Ann se întoarse către fiul ei.

— S-a terminat?

Ochi-de-şoim clătină din cap.

— Nici n-a început bine. Dacă vreţi, puteţi să vă uitaţi afară.

Laura alergă spre fereastra cea mai apropiată.

— Nu se poate! gemu ea.

Sub razele lunii se vedeau alţi douăzeci de vârcolaci, forţa principală de atac, ale căror lătrături răsunau puternic, ecourile lor izbindu-se şi ricoşând multiplicate de zidurile caselor ce mărgineau piaţa. Erau urmaţi de vampiri cu chipuri sinistre, aproape lipsite de trăsături, strălucind albe în lumina slabă.

Ochi-de-şoim se strădui să-şi stăpânească inima care-i bătea nebuneşte. Îşi ridică arbaleta la umăr şi o strânse cu putere.

— Ce s-a-ntâmplat cu Dimitrescu şi cu oamenii lui? întrebă el. Acum o oră erau toţi aici, dar au dispărut. Şi Bradshaw unde-i?

De data aceasta nu mai avea certitudinea lucrurilor pe care le vedea. Exista ceva… în mod sigur, exista ceva. O mişcare în beznă, o formă cenuşiu-închis pe fundalul întunecat. Îi era însă imposibil să precizeze dacă era prieten sau duşman.

— De ce nu atacă? întrebă Laura, privind rândurile de demoni.

Pe chipul fetei lucea o peliculă de transpiraţie. Phoenix zâmbi şi trecu înapoia tejghelei.

— Îi caută pe Szekely.

În vreme ce Laura se întreba ce anume era amuzant în afirmaţia aceea, Phoenix aşeză îngerul Morţii pe podea şi ridică un arc mare din ascunzătoarea sa dindărătul tejghelei.

— Bradshaw, acum! răcni el.

Bradshaw apăru dintr-o încăpere vecină, aprinse capătul unei săgeţi special pregătite şi i-o înmână. Întinzând coarda arcului până lângă ureche, Phoenix se

apropie de fereastră şi trase sus în văzduh, descriind un arc de lumină peste piaţă.

— Ce faci? şopti Laura.

Spintecătorii şi lipitorile se împingeau şi se înghionteau, holbându-se la traiectoria de foc a săgeţii.

— Ce se-ntâmplă?

Phoenix îşi bătu uşor nasul cu vârful degetului.

— O să vezi.

Şi exact asta făcu Ochi-de-şoim în aceeaşi clipă.

El văzu.

Îi văzu pe Dimitrescu şi pe oamenii săi ieşind pe uşile tuturor caselor ce mărgineau piaţa. Văzu săgeţile cu vârfuri aprinse care erau aţintite şi slobozite în creaturile încercuite. Văzu un inel de moarte arzătoare.

— Ştiai despre asta? strigă el.

— Bineînţeles că ştiam, încuviinţă Phoenix.

— Ştiai? repetă Laura. Ştiai şi n-ai suflat o vorbă!

Phoenix trecu iute pe lângă prietenii săi.

— Ce era de spus? Voi aţipiserăţi din nou. Trebuia să ne pregătim.

— Ne-ai fi putut ţine treji, replică fata. Aveam dreptul să ştim ce vreţi să faceţi.

— N-aveam timp de pierdut cu discuţii în contradictoriu despre cum să procedăm, zise Phoenix. Câţiva dintre noi am decis să acţionăm pe baza informaţiei primite de la Ochi-de-şoim. Graţie ei, aţi putut să dormiţi puţin. Dacă doriţi, putem vorbi mai târziu despre aspectele bune şi cele rele ale deciziei noastre, însă acum trebuie să luptăm. Bătălia încă nu s-a încheiat.

Avea dreptate. Monştrii din mijlocul pieţei fuseseră ucişi, dar de pe străzile laterale soseau alţii şi alţii, şuierând şi lătrând, ghemuindu-se pentru saltul decisiv. Desfăşurarea de forţe depăşea cu mult situaţia cea mai grea pe care şi-o închipuiseră vânătorii de vampiri.

— Cât de mulţi sunt, cât de mulţi… murmură, copleşit, Ochi-de-şoim.

Părea un ocean al morţii.

Vampiri zburători coborau pe acoperişuri, gata să se

abată în picaj şi să se adape din gâtlejurile oamenilor de jos. Laura, Ochi-de-şoim şi Ann schimbară priviri între ei şi-l urmară pe Phoenix afară. Dimitrescu şi oamenii lui încălecaseră şi se dispuseseră în linie, aţintind săgeţile cu vârfuri de foc spre monştrii care înaintau. Restul vânătorilor de vampiri se poziţionară pe lângă zidul hanului, cu arcurile îndreptate către Legiune.

Şi apoi începu năvala ca o lovitură de berbec a vârcolacilor, urmată de atacurile vampirilor care zbierau şi şuierau. Călăreţii Szekely răriră simţitor rândurile demonilor cu torţele lor ucigaşe, totuşi săgeţile acelea nu putură stopa înaintarea Legiunii. Puskas căzu primul, urlând oribil pe când era târât de un vârcolac, şi Schreck fu răpus peste numai câteva clipe, când un vampir ţâşni din firidă întunecată a unei uşi. În două secunde, fu copleşit de o haită de lipitori.

— Sunt prea mulţi! răcni Andersen.

Avea dreptate. Avantajul surprizei pe care îl câştigaseră vânătorii de vampiri se pierdea din cauza superiorităţii numerice strivitoare a Legiunii.

— Înăuntru! strigă Dimitrescu şi le făcu semn oamenilor săi să descalece.

Începuse a doua fază a bătăliei. Szekely apărau parterul, iar ceilalţi suiră la etaj. Vârcolacii se năpusteau în talazuri furioase, izbindu-se în pereţi şi, cu toate că săgeţile şi proiectilele apărătorilor

Făcură destule victime, avântul asaltului nu scăzu nicio clipă. Vampirii îşi aduceau şi ei contribuţia, scuipând şi zbierând, în vreme ce forfoteau pe acoperiş şi prin balcoanele de la etaj, încercând să pătrundă în han.

— Ann, Ochi-de-şoim, Laura, strigă Phoenix, coborând în goană de la etaj, veniţi cu mine!

— Acum ai nevoie de noi? replică fata, care încă nu-l iertase pentru că o ţinuse în necunoştinţă de cauză.

— Veniţi sau nu?

Ochi-de-şoim fu cât pe-aici să-şi scape arcul când ajunse în vârful scării. În cele treizeci de secunde necesare lui Phoenix pentru a-i chema, lipitorile intraseră în han şi-i

alungaseră pe Sakarov şi Andersen de la posturile lor, silindu-i să se refugieze pe palier.

— La o parte! răcni Phoenix.

Bărbaţii se lipiră de perete, şi săgeţile arbaletelor îşi şuierară mesajele ucigaşe.

— Unde-i Bradshaw? strigă Phoenix, pe când îşi reîncărca arma. Şi Foxton?

— Aici! se auzi glasul lui Foxton. Repede!

Phoenix şi Ochi-de-şoim fură cât pe ce să se

Ciocnească de Bradshaw care se retrăgea spre uşă, angajat în luptă corp la corp cu doi vampiri. Când Sakarov îl urmă pe Phoenix în odaie, Ann ţipă îngrozită. Peste umerii lor îl văzuse pe Foxton târât către fereastră.

— Opreşte-i!

Phoenix ridică îngerul Morţii, dar nu izbuti să tragă din cauza lui Bradshaw, care tocmai îşi

Doborâse un atacator şi-l lichida cu o ţepuşă. Ann trecu pe lângă cei doi şi împuşcă vampirul din stânga lui Foxton, oferindu-i astfel bărbatului şansa de a se prinde de cadrul ferestrei. Ochi-de-şoim şi Laura uciseră ceilalţi strigoi, şi Foxton căzu cu un bufnet pe podea.

— Mulţumesc, zise el gâfâind şi strâmbându-se de durere.

Bătălia continua însă la fel de încrâncenat, căci din ce în ce mai multe lipitori pătrundeau pe ferestre şi prin găurile pe care le făcuseră în acoperiş.

— Nu le mai facem faţă! răcni Andersen, înconjurat de trei lipitori. S-a terminat!

Niciunul dintre ceilalţi nu-i împărtăşea părerea.

Bradshaw se luptă ca un smintit cu ţepuşa şi cu securea. Sakarov i se alătură, şi cei doi se aşezară spate în spate, înfruntând vampirii în dueluri directe, în timp ce Ann, Ochi-de-şoim şi Laura l. iceau tot ce puteau pentru a ţine la distanţă alţi vampiri cu salve susţinute de săgeţi de arbaletă. C Convins că puteau face faţă, Phoenix alergă în ajutorul lui Andersen.

— Daţi-i drumul!

Lipitorile se prinseseră de suedez, lovindu-se şi

nnpingându-se reciproc în lăcomia lor de a se hrăni i u sânge proaspăt. Phoenix trase o săgeată în cel mai apropiat vampir, după care împlântă ţepuşa în al doilea. Al treilea îl abandonă pe Andersen şi se întoarse spre el, scuipând şi mârâind. Forţa atacului în sine îl dezechilibră şi Phoenix căzu pe trepte împreună cu adversarul său, continuând să se lupte. Ajunşi la picioarele scării, Phoenix se pomeni cu

N-A01. r-Monstrul deasupra lui. Ochii săi erau ca nişte pietre negre şi din colţii curbaţi picura venin.

— Nu!

Când vampirul se plecă spre el, îi simţi duhoarea acră de putreziciune şi moarte din răsuflare.

— Nu!

Apoi, vampirul se cutremură. Dădu capul pe spate şi zbieră. Capătul unei săgeţi cu vârf de foc îi ieşea din spinare. Fusese trasă de Dimitrescu. Pe neaşteptate, vacarmul şi ţipetele conteniră, fiind înlocuite de foşnete şi scârţâituri ciudate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Phoenix.

— Se retrag, răspunse Dimitrescu, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. A răsărit soarele.

Cinci

Când, în cele din urmă, orăşenii deciseră că puteau să-şi părăsească adăposturile şi să se întoarcă pe la casele lor, rugurile funerare ale lui Schreck şi Puskas ardeau cu vâlvătăi în piaţă, ridicând o trâmbă de fum cenuşiu pe cerul senin al dimineţii. Energic ca întotdeauna, Bradshaw începuse procesul de purificare la câteva minute după retragerea silită a Legiunii. Hangiul fusese printre primii care se apropiaseră de vânătorii de vampiri, cu ochii holbaţi şi rotindu-şi braţele scandalizat.

— Vedeţi ce distrugeri aţi adus oraşului nostru? răcni el. Vedeţi ce s-a ales de hanul meu?

Foxton clătină obosit din cap şi-i azvârli ceva lui Dimitrescu.

— Ţine, spuse Dimitrescu, punând o pungă dolofană în palma hangiului, şi mai termină cu văicărelile. Ai aici

destul ca să-ţi repari amărâtul de lian. Ia-i şi urmează-ţi viaţa mizerabilă şi meschină. Ar trebui să ne mulţumeşti pentru ce am făcut, nu să baţi câmpii despre bojdeuca ta preţioasă. Acoperişurile şi ferestrele pot fi reparate cu uşurinţă, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre vieţile pierdute şi trupurile ologite. Vampirii nu vor fi alungaţi de pe pământurile noastre decât prin luptă crâncenă.

— Nu puteţi pune capăt ororii! strigă un preot, Care îi ascultase din pragul bisericii aflate vizavi de han. Îi îndurăm pe moroi de multe secole. Răul nu

Doarme niciodată, prietene. Va trebui să învăţăm să trăim cu el şi în continuare. Plecaţi la casele voastre. Nu sunteţi doriţi aici.

— Ce-ai spus? pufni Dimitrescu. Nu sunteţi în stare decât să înduraţi? Aşa vreţi să trăiţi voi şi urmaşii voştri? Doriţi cu adevărat să îngăduiţi la nesfârşit măcelărirea nevinovaţilor? Nu, eu nu voi pleca. Cruciada noastră nu se va opri.

Hangiul părea să fie purtătorul de cuvânt al majorităţii locuitorilor oraşului.

— Noi nu dorim aşa ceva. Nu veţi face altceva decât să abateţi asupra noastră nenorociri şi mai mari. Da, lipitorile mai pun ghearele pe câte un sărman nefericit, însă ceilalţi continuă să trăiască, nu? Ne îngropăm morţii şi ne chinuim mai departe. Acum plecaţi şi lăsaţi-ne să reparăm stricăciunile.

Dimitrescu dădu din cap şi, trecând pe lângă Phoenix, rosti cu amărăciune:

— Nu tot poporul meu este atât de laş.

— Nu sunt laşi, răspunse Phoenix, ci prea îngroziţi pentru a se opune prin luptă. Trebuie să le arătăm că tenebrele pot fi înfrânte.

— Exact asta am încercat să fac timp de douăzeci de ani lungi, aprobă, încruntat, Dimitrescu. Simt c-am început să obosesc.

— Există totuşi o deosebire, zise Phoenix. De data asta, îi putem pune capăt.

— O crezi cu adevărat?

Phoenix îşi reaminti vedenia lui Ochi-de-şoim despre poartă şi cifrele strălucitoare. Castelul Ceşcuţ se găsea la numai o zi de drum, sus, în mijlocul covorului des de pini şi molizi, printre

Vălătucii de ceaţă, şi adăpostea între zidurile sale promisiunea încheierii socotelilor cu Gamemaster şi a întoarcerii acasă.

1 – Da, cred că, de data asta, îl putem termina cu adevărat.

Dimitrescu îşi croi drum printre orăşenii ostili şi porni să cerceteze caii. Phoenix îl urmări pe conducătorul călăreţilor Szekely cum îşi mângâia calul şi-i adresă cuvinte blânde şi încurajatoare.

Plecă de lângă hangiul plângăreţ şi o căută pe Laura.

— Mai eşti supărată pe mine?

— Nu prea, răspunse fata, dar vreau să ştii că azi-noapte am simţit că mă tratezi ca pe o puştoaică.

— N-am dorit să facem prea mare tam-tam, îi explică Phoenix. Legiunea ar fi putut prinde de veste despre planurile noastre şi, în plus… Se opri şi adăugă: Nici nu merită să mă gândesc la aşa ceva.

Laura îl examină cu atenţie.

— Te-ai schimbat.

— Serios?

— Nu mai vorbeşti cu mine la fel de deschis cum obişnuiai s-o faci. Rareori te mai comporţi ca un adolescent de vârsta ta. Ai fost dintotdeauna serios, iar acum…

— Da, încuviinţă el, ştiu la ce te referi.

Destinul meu. Se apropie.

— Azi-noapte, Adams n-a participat la luptă, spuse Laura.

— Nu. M-am întrebat şi eu de ce n-a făcut-o. El şi Dracula vor fi în Ceşcuţ, alături de Gamemaster.

Treimea răului.

— Aşadar, este adevărat ceea ce tocmai mi-a spus Ann, rosti fata.

— Ce anume?

— Azi-noapte a fost doar prima rundă. Greul abia

începe.

— În privinţa asta, nu-i nicio îndoială, încuviinţă Phoenix, simţind tenebrele împletite şi fojgăind ca un ghem de şerpi dincolo de crestele munţilor. Cu cât ne apropiem mai mult de vizuina lui Dracula, cu atât mai feroce şi-o va apăra.

Îmboldit de atenţiile deloc prietenoase ale orăşenilor, Dimitrescu zorea pregătirile pentru plecarea grupului. Doi oameni de-ai să-i îl ridicară pe Foxton în trăsură. Bătrânul invalid îşi îngrijea rănile şi vânătăile cu care se alesese în urma bătăliei nocturne. Alţii strângeau prelatele ce acopereau misterioasa încărcătură a căruţei.

— Se pare că suntem gata de plecare, comentă Laura, pornind spre trăsură. Nu vii?

— Azi o să călăresc, răspunse Phoenix. Trebuie să mă gândesc.

— Bine, zâmbi Laura.

Se pregătea să urce în trăsură, când îl zări pe Andersen ridicându-se în scările calului său. Mişcările îi erau greoaie şi stângace. Părea să fi fost atins chiar mai rău decât Foxton.

— Ce-i cu el?

— Azi-noapte a fost la un pas să devină a treia victimă, răspunse Phoenix. Îl prinseseră trei lipitori. Eu am ucis două, iar Dimitrescu pe a treia.

— A avut noroc, rosti fata, înainte de a i se alătura lui Foxton în trăsură.

Dacă ar fi privit însă cu mai multă atenţie, Laura s-ar fi răzgândit repede. Când îşi îndemnă calul înainte prin mulţimea care murmura nemulţumită, Andersen ridică braţul şi se scărpină pe gât. Mâncărimea era cauzată de două pustule aflate imediat deasupra claviculei. Erau de culoare neagră-purpurie şi supurau. Vânătaia din jurul semnelor de înţepătură căpătase o formă familiară – de liliac. Phoenix se înşelase. Andersen nu fusese la un pas să devină a treia victimă a atacului vampirilor.

Era a treia victimă.

Şase

Când vânătorii de vampiri porniră să urce versanţii împăduriţi, vremea se schimbă. Ploaia puternică îi sili pe călăreţi să se echipeze cu mantii şi pălării cu boruri largi şi să se aplece mult în faţă, sub violenţa averselor.

— Bine aţi venit în Transilvania, rosti Dimitrescu, arătând munţii posomorâţi.

Călăreţii Szekely nu trădau nici măcar o undă de emoţie, dar pentru vânători lucrurile stăteau cu totul altfel. Ei clipeau des în faţa rafalelor de ploaie rece ca gheaţa, parcă încercând să distingă printre copaci formele morţilor vii. Pătrundeau în inima tenebrelor.

— Vezi ceva? îl întrebă Laura pe Ochi-de-şoim.

— Nimic, răspunse băiatul, n-am niciun fel de viziune. Poate că-i din cauza fricii.

Da, gândi Phoenix, poate că-i din cauza fricii. O simţea şi el. Piesele începeau să-şi ocupe locurile finale.

Destinul lui.

Frica lui.

Trecură printr-un cătun, care era destul de pustiu sau, cel puţin, aşa părea. Toate casele aveau ferestrele astupate cu obloane şi niciun suflet nu umbla pe uliţa desfundată, care reprezenta strada principală. Vânătorii îşi văzură de drum, lăsându-i pe săteni să tremure îndărătul obloanelor. Pe măsură ce kilometrii se scurgeau, un sentiment

Sumbru şi rău-prevestitor se furişă în toate inimile. Phoenix nu făcea excepţie. Simţea strecurându-se în el un ţurţure de gheaţă şi, în acelaşi timp, percepea şi altceva.

O aşteptare.

Sus, deasupra lor, dincolo de talazurile întunecate ale copacilor, dincolo de ploaia strălucitoare şi argintie, aştepta duşmanul lui. Încet, încet, fără să atragă atenţia, Phoenix rămase în urma camarazilor săi. Era mulţumit să călărească în ariergardă, pierdut în propriile lui gânduri.

Duşmanul era acolo, în bezna tremurătoare, într-o odaie cu o ieşire, dar fără nicio intrare – un loc alcătuit deopotrivă din oroare şi speranţă: o capcană şi, în acelaşi timp, o poartă.

În curând, ne vom întâlni.

Phoenix îşi şterse ochii de picăturile de ploaie şi privi drept înainte. Călăreţul din faţa lui încetinise şi ei doi se separaseră de coloană principală. Dădu pinteni calului, mânându-l la trap.

— Hei, zise el apropiindu-se de umărul călăreţului, am rămas în urmă.

Văzu că era Andersen, gârbovit în şa, cu cea mai mare parte a chipului ascunsă în mantie.

— Nu te simţi bine?

Suedezul gemu şi se lăsă să lunece din şa, rostogolindu-se pe sol ca un balot inert.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Phoenix, tulburat. Eşti bolnav?

Descălecă şi-l întoarse pe bărbat cu faţa în sus.

— Andersen?

Niciun răspuns, ci doar o răsuflare lentă şi greoaie.

Kd-V. –: tir

— Andersen!

Phoenix se ridică în picioare şi strigă după ceilalţi, dar aceştia se aflau deja prea departe pentru a-l putea auzi.

— Andersen, rosti el, aplecându-se şi vorbind direct la urechea bărbatului, trebuie să m-ajuţi, trebuie să cooperăm.

Însă Andersen nu mai era în stare să coopereze cu nimeni. Phoenix îi privi pielea palidă, ca de ceară, şi se trezi măcinat de agonia indeciziei. Nu-şi putea permite să se piardă de restul grupului, dar în acelaşi timp nu putea lăsa un om bolnav pe drumul acesta, în pădurea aceasta.

— Haide!

Încercă să-l ridice în picioare, însă suedezul era un bărbat voinic, şi Phoenix trăgea zadarnic de trupul lui inert. Disperat, îngenunche lângă el.

— Nu m-aude nimeni? strigă băiatul şi cuvintele sale răsunară peste vârfurile copacilor. Trebuie să m-audă cineva!

Cineva îl auzea, într-adevăr, din pădure. Cineva

cunoscut de Phoenix. Cineva care se apropia de el.

— Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? gemu Phoenix. N-ar fi putut să fie mai rău, nici dacă ar fi fost plănuit…

Cuvintele îi muriră pe buze.

Plănuit?

Privi în jur, prin ploaia care răpăia pe păienjenişul rădăcinilor de arbori şi pe frunzele mucegăite, apoi spre drumul care şerpuia prin pădurea pustie. În scurt timp, paşii celui care se apropia aveau să facă bălţile şi pâraiele acelea să tremure.

Plănuit!

— Bineînţeles, rosti el. A fost plănuit. Este o cursă.

Smulse grăbit eşarfa de la gâtul lui Andersen şi, în clipa în care văzu semnele de muşcătură şi vânătaia în formă de liliac, se trase instinctiv îndărăt. Fără grabă şi fără să-l bage în seamă pe băiat, Andersen se ridică în capul oaselor. Când deschise gura pentru a inspira adânc aerul rece, i se văzură limpede colţii curbaţi.

Se transforma, devenea un vampir!

— Bine dar este lumină, murmură Phoenix. Nu poţi să…

— Ba poate foarte bine, se auzi atunci un glas în spatele lui. La fel cum pot şi eu.

— Adams!

— Mă bucur tare mult că nu m-ai uitat.

Vampirul care umbla şi la lumina zilei părea

Chiar mai înalt şi mai puternic decât înainte.

— Vezi tu, amice, rânji Adams, din motive foarte diferite, Andersen şi cu mine putem călători la lumina zilei peste hotarele umbrei. Înţelegi, eu nu sunt un vampir adevărat, totuşi ca parte a uceniciei mele mi se îngăduie să folosesc trăsăturile utile ale creaturii. Sunt cadouri din partea stăpânului meu. Deţin puterea, ghearele şi colţii vampirului. Cât despre Andersen, transformarea inoculată prin sânge s-a petrecut azi-noapte. În clipa asta, acest zombi obosit şi buimăcit este jumătate om, jumătate vampir. Nici măcar nu-i conştient de rolul pe care îl joacă

în micul meu plan, însă, până diseară, prefacerea i se va încheia. Atunci va fi un soldat al

Krl – IH

Legiunii şi nu va mai putea simţi nicicând razele soarelui pe piele. Asta-i oarecum trist, nu crezi?

Phoenix se retrăgea încetişor, întinzând mâna după îngerul Morţii, care atârna de şaua calului său.

— Asta cauţi? întrebă Adams, ridicând arbaleta. Mă tem că-i cam târziu.

Phoenix îşi trase toporişca de la brâu.

— Care-i treaba, făcu Adams, vrei să tai nişte lemne de foc?

Smulse un arbust zdravăn de pe marginea drumului şi-l azvârli spre el.

— Taie, atunci!

Phoenix privi copăcelul de la picioarele sale. Doi bărbaţi voinici ar fi avut nevoie de o jumătate de oră pentru a-l dezrădăcina. Din pricina nervozităţii, o năduşeală rece îi umezea palmele şi nu mai putea ţine ferm mânerul securii.

— Cam speriat? urmă Adams, apropiindu-se. Cred şi eu. Însă oare despre ce fel de sperietură este vorba? Groaza de moarte? Asta-i cea mai simplă – spaima lipsită de speranţe, spaima care o paralizează pe victimă şi o determină să se întindă pur şi simplu pe jos şi să renunţe la luptă, resemnat să moară. Dar, în cazul tău, nu-i vorba despre o astfel de spaimă, nu-i aşa, Phoenix? Desigur, tu nu eşti un mieluşel care se lasă dus la abator. Tu eşti un luptător. Tu nu ţi-ai pierdut speranţa. Iar eu ştiu exact ce gândeşti. Poate că-l pot doborî cu securea. Sau cu ţepuşa. Poate că reuşesc să-l păcălesc. Poate că în Andersen au mai rămas destule trăsături omeneşti ca să m-ajute.

Phoenix făcu o grimasă. Toate gândurile acelea îi fulgeraseră într-adevăr prin minte.

— Speranţa este cea care înrăutăţeşte situaţia, continuă Adams. Ea determină victima să lupte mult timp după ce a pierdut orice posibilitate de scăpare. Din cauza ei moartea este lungă, lentă şi foarte, foarte dureroasă.

Phoenix auzi piuitul brăţării de punctaj. Scorul său ajunsese aproape la zero.

— Aşa-i, zise Adams, ai intrat de acum în zona de alertă. Ia spune-mi, Legendeer…

Se apleacă înainte, dezvelindu-şi colţii.

— Eşti pregătit să mori?

Şapt E

Fulgerele licăriră în depărtare şi lumina lor albăstruie se arcui peste copacii deşi. Phoenix auzi şi tunetul, rostogolindu-i-se prin cap, dar apoi înţelese că erau pulsaţiile propriului său sânge prin vene.

— Ce ai de gând acum? întrebă Adams.

Ce să am de gând? Nu ştiu.

— Rămâi şi lupţi sau fugi?

Phoenix îl privi şi înţelese că vechiul lui duşman îl întrecea cu mult; în acelaşi timp, îşi simţi propriile slăbiciuni.

Asta-i ceea ce sunt. Nimic. Şi acela era şi destinul lui. Nimicnicie.

Văzându-l pe Phoenix încremenit în loc, cu ploaia şiroindu-i pe faţă, Adams se apleacă şi ridică arbustul pe care-l dezrădăcinase.

— Nu-i deloc distractiv, se plânse el. De atâta timp am aşteptat să-nchei socotelile cu tine, iar tu ce faci? Aşa te comporţi? Aşa-mi voi obţine victoria? Chiar ai de gând să te predai atât de uşor, fără luptă?

Phoenix îl privi pe Adams care rotea copăcelul ca pe o ghioagă şi râse amar:

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? Ştii ce-i amuzant? Mama ta bănuieşte că s-ar putea ca eu să-ţi fi făcut ţie ceva rău!

Pentru o fracţiune de secundă văzu pe chipul celuilalt o umbră de emoţie, ca şi cum ceea ce mai

Rămăsese din adolescent încerca să-şi croiască drum spre suprafaţa conştiinţei ucenicului-demon care înainta către el.

— Vrei să ştii ce voi face? continuă Phoenix, deplasându-şi uşor centrul de greutate. Ei bine, în niciun caz nu mă voi întinde pe jos renunţând la luptă.

Decizia lui fusese luată. Fără îngerul Morţii, era practic dezarmat. Se răsuci şi o luă la fugă, alunecând pe pământul ud. În urma lui se auzi un muget triumfător, după care Adams avansă surprinzător de agil printre copaci. Groaza îl străpunse pe Phoenix cu nişte ace de gheaţă. Creatura cu care se confruntă acum nu mai era băiatul zurbagiu şi invidios, pe care-l cunoscuse în Brownleigh, ci o cu totul altă făptură, desprinsă parcă din altă lume – mai puternică, mai agilă şi mai sălbatică. La fiecare salt al său, Adams părea să facă un salt şi mai lung, reducând distanţa dintre ei. De fiecare dată când făcea o eschivă, Adams părea să o imite mai rapid, apropiindu-se tot mai mult de pradă lui.

— Te distrezi, Phoenix? Te amuză jocul nostru de-a şoarecele şi pisica?

Phoenix continuă să alerge, cu crengile biciuindu-i chipul. Se strădui să nu ia în seamă cuvintele celuilalt şi-şi fixă atenţia asupra picăturilor de ploaie care susurau prin coronamentul pădurii, fulgerele licăriră încă o dată prin ploaia sclipitoare. Pe când alerga, băiatul constată că gândurile i se întorceau spre părinţii săi. Şi-i închipui în faţa calculatorului, ţinându-i pumnii să fugă, să scape. Nu exista însă scăpare, ci doar ploaia, fulgerele şi

— Ţi – H

Celălalt, vânătorul nemilos, care nu obosea şi nu încetinea niciodată.

— Îmi place, chicoti Adams. Aşa-i foarte bine.

Phoenix îşi dori să se fi putut întoarce şi să-i

Îndese cuvintele pe gât, dar un astfel de gest i-ar fi fost fatal. Fuga era unica lui şansă.

Şansă… Şansă pentru cel

Era zadarnic. Nu avea arme, nu avea un plan, nu avea idei. Nu-i mai rămăsese decât voinţa de a supravieţui.

De a câştiga.

Totuşi, eforturile la care-şi supunea trupul îi depăşeau limitele rezistenţei. Respiră de acum horcăind scurt şi chinuit. Se opri, se prinse de o ramură de sus şi vomită. Îl auzi pe Adams în spatele lui şi se aruncă înainte.

Piciorul stâng i se agăţă de o rădăcină şi se prăvăli neajutorat pe o pantă abruptă, care apăruse parcă pe neaşteptate, simţind cum, în urma şocului, plămânii i se golesc de aer. Rostogolindu-se şi dându-se peste cap sub aversele torenţiale, văzu o mulţime de luminiţe.

Prin întunericul pădurii şi perdeaua de ploaie, Phoenix zări felinare. Da – felinare şi torţe! apoi auzi voci. Glasul Laurei. După aceea glasurile lui Ann, Ochi-de-şoim, Bradshaw…

— Sunt aici! Aici!

În spatele lui, întunecat şi mohorât, Adams se oprise locului. Îşi înălţase capul şi asculta zvonul vocilor ce se apropiau.

— M-ai ratat, Adams! strigă Phoenix, triumfător. Auzi? Sunt prietenii mei.

Vânătorii de vampiri alergau către el cu arbaletele armate.

— Data viitoare când mă vei întâlni, voi fi pregătit. Vă vom distruge, Adams. Pe tine, pe Dracula şi pe stăpânul vostru. (îşi căută din priviri duşmanul, dar îl pierduse în umbrele din inima pădurii.) M-auzi? Venim după voi!

Însă Adams dispăruse.

* * *

După zece minute de mers pe jos, ajunseră la călăreţii lui Dimitrescu.

— N-ai păţit nimic, observă Dimitrescu.

— Nu, flăcăul n-a păţit nimic, încuviinţă Bradshaw, încântat. Să nu-ţi vină să crezi! Era în mijlocul unei păduri necunoscute, la sute de kilometri de casă, şi venea drept spre noi. Desfăcu larg braţele: Ei, da, şi-a găsit singur drumul prin sălbăticia asta!

— Ca şi cum ar fi avut o busolă, spuse Ann.

— Am avut, rosti Phoenix şi-şi ciocăni fruntea. Aici este.

— Foarte interesant, comentă Laura, care ştia totul despre instinctul lui, dar cred c-ar fi bine să mergem mai departe.

În jurul lor pogora noaptea.

Opt

Seara aceea veni fără apus de soare. Lumina zilei dispăru încetişor, iar strălucirea ei fragilă fu înghiţită treptat. După ce ascultase relatarea lui Phoenix, Dimitrescu trimisese imediat doi călăreţi să-l caute pe Andersen, cu speranţa că sufletul acestuia mai putea fi mântuit. Era o trăsătură pe care Phoenix începea să o înţeleagă la luptători înnăscuţi ca Dimitrescu şi Bradshaw. Dincolo de cruzimea lor, exista o legătură strânsă cu toţi cei care întorceau armele împotriva morţilor vii. Chiar şi cu cineva care fusese muşcat şi ale cărui vene fuseseră invadate de microbul vampirismului. La numai câteva minute după ce plecaseră, oamenii lui Dimitrescu se întoarseră cu îngerul Morţii şi cu doi cai, dar fără Andersen.

— Am pierdut un timp preţios, observă căpetenia lor, nemulţumită de întorsătura pe care o cunoscuseră evenimentele. Uite-aşa, toate planurile noastre vor fi date peste cap.

— Planuri? repetă Phoenix. Despre ce planuri este vorba?

Aruncă o privire iute spre Laura. De data aceasta fusese rândul lui să fie exclus de la luarea deciziilor de către grup.

În loc să răspundă, Dimitrescu descălecă şi dădu la o parte un colţ al prelatei care acoperea căruţa.

— Explozibile! exclamă Phoenix. Foxton, dumneata ai fost de acord cu asta?

Foxton încuviinţă din cap.

— Planul nostru a fost să le folosim după ce ajungem la Ceşcuţ. Credeam că vom apuca vreo câteva ore de lumină pentru a ne încheia treaba. Privi temător noaptea care se apropia şi continuă: Acum suntem în întârziere cu două ore. Ploaia asta ne-a încetinit cu mai bine de o oră şi am mai pierdut treizeci de minute căutându-te. Tânărul Robert ne-a putut indica doar aproximativ zona în care te aflai, dar atât.

Phoenix coborî fruntea.

— Nu, nu, băiete, n-am vrut să te învinuiesc. A fost doar o constatare. Niciunul dintre noi nu poate îi învinuit pentru metodele perfide ale vampirilor, împrejurările potrivnice şi-au dat mâna ca să ne împotmolim în pădurea această blestemată.

Îşi privi ceasornicul de buzunar şi întrebă:

— Nicolae, în cât timp am ajunge la Ceşcuţ?

— Cel puţin o jumătate de oră.

— Atunci ar fi bine să ne pregătim. Poate că va trebui să ne confruntăm încă de aici cu hoardele de ilemoni şi să ne croim prin luptă drum până în sat.

Parcă pentru a-i adeveri spusele, un vârcolac singuratic începu să urle şi strigătele sale nepământene răsunară în ecouri peste munţi.

— Acolo, sus, zise Laura.

Fiara cenuşie era cocoţată pe un pisc pleşuv. Peste două clipe, urletele ei de jale fură reluate de Jur-împrejurul călătorilor.

— Ce vezi, Robert? întrebă Ann.

Ochi-de-şoim era copleşit.

— Umbre, răspunse el. Şi umbre peste umbre. Sunt ca valurile mării nesfârşite, mamă. Atât de multe, atât de multe…

Cerul tot mai întunecat colcăia de siluete negre. Zeci de vampiri înaripaţi pluteau prin văzduh ca nişte zmeie, pe sub troienele de nori neguroşi.

— Dă-i drumul! îl zori Bradshaw pe Dimitrescu. Despachetaţi explozibilele!

Drumeagul de munte deveni scena unei activităţi febrile când vânătorii de vampiri îşi începură pregătirile. Legară de săgeţi batoane de dinamită, înfipseră ţepuşe în pământ şi aprinseră un cerc de focuri în jurul lor. La un moment dat, Ochi-de-şoim strigă, din răsputeri:

— Începe! Ne atacă!

Ca de fiecare dată, vârcolacii deschideau drumul, năvălind din întuneric, cu ploaia sărind în stropi fini de pe blana lor, cu ochii sclipind roşu ca jarul şi clămpănind din fălcile ca nişte capcane vânătoreşti. Săgeţile arcurilor mari

şi ale arbaletelor şuierară şi cosiră o brazdă lată prin zidul atacatorilor. Indiferent însă cât de mulţi ar fi căzut, continuau să vină alţii, urlând şi mugind, rupând ca pe nişte beţe de chibrituri ţepuşele înalte de doi metri. Drept răspuns, călăreţii Szekely le azvârliră buchete de dinamite aprinse, care explodară asurzitor, drept în inima puhoiului vârcolacilor. Noaptea însăşi părea că luase foc, din pricina puzderiei de trupuri uriaşe ale demonilor cuprinşi de flăcări proiectate în văzduh.

— Recuperaţi din leşuri toate săgeţile, porunci Dimitrescu. În clipa în care o să slăbim şarja, ne vor copleşi.

Deşi apărătorii din interiorul cercului de flăcări nu-şi încetaseră grindina devastatoare de proiectile, laţul se strângea. Vampirii cădeau din cer în picaj, scoţând ţipete hidoase din gâtlejuri.

— Ramsay, strigă Ann, ai mai văzut vreodată atât de mulţi?

Foxton clătină din cap. Teama îi sugrumase orice cuvinte. Explozii distrugătoare sfâşiau întruna beznă, dar valurile de lipitori şi spintecători ce roiau prin pădure erau atât de masive, încât poziţiile de apărare începuseră deja să cedeze. Noaptea deveni o simfonie a terorii. Şuierele săgeţilor se contopeau cu bubuitul exploziilor, cu strigătele răguşite ale călăreţilor Szekely, cu zbieretele vampirilor şi cu urletele vârcolacilor.

— Phoenix, strigă Laura, în spatele tău!

Băiatul se răsuci, dar prea târziu. Un vampir

Ajunsese lângă el, sfâşiindu-i jacheta cu ghearele şi zgâriindu-l pe spinare. Numai cele trei straturi de haine groase îl salvară de la o rană mortală. Pe când se lupta să scape din strânsoarea ca de menghină a lipitorii, Phoenix auzi glasul lui Adams venind din Patele şi de deasupra sa, încărcat de ameninţare.

— De ce mai luptaţi? De ce vă mai chinuiţi?

Căznindu-se să ţină la distanţă colţii sclipitori.

Phoenix îşi văzu inamicul pe acelaşi pisc de pe care uriaşe primul vârcolac.

— De ce vă osteniţi să amânaţi inevitabilul?

Dacă nu s-ar fi aflat pe muchie de cuţit, cu

Vampirul la nici zece centimetri de beregată să poate că Phoenix ar fi găsit amuzante cuvintele lui Ailams. Adolescentul agresiv şi incoerent pe care-l

Ţi – HH

Cunoscuse cu numai câteva luni în urmă n-ar fi vorbit niciodată în felul acela. Într-adevăr, se schimbase mult!

— Este zadarnic. Noaptea este împărăţia mea.

Împărăţia ta?! Dar tu eşti un nimeni!

— Nu eşti decât sluga lui Gamemaster! îşi regăsi vocea Phoenix.

— Sluga? repetă Adams. Asta crezi tu? Cât de mult te înşeli! Eu sunt discipolul său, căpetenia Legiunilor sale, moştenitorul puterii sale.

Phoenix simţi că-l ia cu ameţeală. Moştenitorul puterii sale? Era cu neputinţă!

Furia îi dădu puteri noi şi se luptă cu lipitoarea, încercând în acelaşi timp să caute o ţepuşă la brâu. Încleştarea teribilă îi răsturnă pe cei doi: adolescentul şi creatura nopţii căzură pe pământ şi se prăvăliră printre copaci. Rostogolindu-se la vale prin ploaie şi izbindu-se dureros, din piatră-n piatră, Phoenix întrezări cadre fulgerătoare din bătălia care se derula peste tot în jur. Îl văzu pe Sakarov mânuindu-şi arcul ca pe o măciucă şi încercând cu disperare să respingă atacul demonului care fusese Andersen. Îl văzu pe Foxton trăgând săgeţi din scaunul lui de invalid, flancat de Ann şi de Ochi-de-şoim. Îi distinse pentru câteva fracţiuni de secundă pe Bradshaw şi pe călăreţii Szekely, care se străduiau să confere o formă şi un scop haosului luptei.

Cu un urlet, Phoenix smulse ţepuşa de la brâu şi o împlântă în spinarea creaturii, străpungându-i inima. Răcnetul de triumf nu dură însă decât o secundă. Abia simţise cum slăbea strânsoarea

Vampirului, când îşi dădu seama, îngrozit, că se clătinau pe muchia unei stânci înalte şi abrupte. Vampirul, mort sau pe moarte, continua să fie agăţat de el, trăgându-

l în gol cu greutatea sa. În clipa în care stânca îi fugi de sub picioare, auzi glasul Laurei:

— Phoenix, nu!

Apoi se prăbuşi vertiginos către stâncile ascuţite din fundul prăpastiei, spintecând aerul cu o asemenea viteză încât i se tăie respiraţia.

Şi totul se transformă în beznă.

Nouă

Aplecându-se înainte cât de mult cuteza, Laura privi în hău. Putea să distingă ceva – o formă răstignită, întunecată, pe fundalul spălăcit al pietrelor. Acolo trebuia să fie cei doi... sau cel puţin unul dintre ei. Ar fi dorit să strige, să-l anunţe pe Phoenix că pornea către el, însă ar fi fost prostesc... sau zadarnic. Trase cu ochiul spre Adams, care urmărise desfăşurarea luptei de la înălţimea piscului golaş. El văzuse prăbuşirea lui Phoenix, apoi dispăruse de pe steiul de piatră.

„Trebuie s-ajung prima la el”, gândi Laura, neliniştită de dispariţia lui Adams.

Începu să coboare pe stâncă şi, după ce trecu peste platforma de piatră pe care se ghemuise, constată, spre uşurarea ei, că panta nu era pe atât de abruptă pe cât crezuse iniţial. Continuând să se uite în jur după Adams, porni în jos, apropiindu-se de forma răşchirată şi întunecată. Încă putea să audă zgomotele bătăliei, dar acestea deveniseră înăbuşite. Exploziile şi urletele sălbatice fuseseră înlocuite acum de sunetele ploii în noapte. Laura încercă un sentiment de vinovăţie pentru că abandonă lupta, totuşi nu-l putea lăsa pe Phoenix acolo, rănit... sau chiar mai rău.

— Aşa-i, îşi şopti ea. Coboară încetişor, fără să rişti nimic.

Prin tălpile subţiri ale cizmelor simţea fiecare pietricică, însă nici măcar coborârea aceea precautã

Nu era lipsită de pericole. La un moment dat, lunecă pe o piatră care se desprinse şi se rostogoli pe pantă. Fata îşi ţinu răsuflarea, dar formă întunecată din râpă nu se clinti. Coborî mai departe, abia cutezând să respire, abia

cutezând să privească formă neagră de care se apropia.

— Numai câţiva paşi. Doar câţiva mai sunt.

În cele din urmă, ajunse pe fundul râpei. Ploaia contenise şi luna străluci de dincolo de nori, aruncându-şi razele până la poalele stâncii, astfel că Laura văzu limpede în jur. Vampirul cu care se luptase Phoenix zăcea, zdrobit, pe un bolovan şi era în mod evident mort.

Dar unde dispăruse Phoenix?

Pe neaşteptate, dintr-un tufiş din stânga ei se auzi o mişcare şi foşnetul ramurilor îi umplu pieptul de bucurie. Fu ispitită să dea fugă înaintea lui, dar peste o clipă se felicită că n-o făcuse. Ochi roşii scrutau noaptea.

Un vârcolac!

Laura îl auzi apropiindu-se, mârâind şi adulmecând zgomotos. Nu încăpea nicio îndoială. La numai zece metri depărtare, printre brăduţi se afla un spintecător.

Doamne, nu!

Se lipi cât putu de pământ, simţindu-i umezeală şi răceala care îi pătrundeau prin veşminte. Răsuflarea îi ieşea întretăiat, la unison cu bubuiturile nestăvilite ale inimii. După aceea, o văzu. Nu întreaga creatură, nu coada, picioarele, capul sau colţii, ci doar o ceaţă argintiu-cenuşie. Un crâmpei

ÎtiÂL1

De demon-lup deplasându-se la periferia vederii ei. Un gând îi fulgeră arzător în minte: ¿Mă vedel

Îşi apăsă faţa în muşchiul care acoperea solul, parcă încercând să se îngroape. Ce făcea acolo? Laura se pomeni întocmindu-şi o listă de instrucţiuni realmente prosteşti: „Stai nemişcată. Nu respira. Iar dacă trebuie neapărat... fă-o silenţios!” Tăcerea o apăsa greu. Începea s-o strivească. Ar fi dorit să ridice ochii din solul îmbibat de apă, totuşi nu cuteza. Apoi îl auzi pe vârcolac mişcându-se.

Mă poţi vedeai

Creatura nu putea s-o vadă, dar percepea mirosul fetei şi al fricii ei. Ştia cine era ea şi ce simţea.

Atunci de ce n-ataci? Străduindu-se să tragă aer adânc în piept, Laura întoarse ochii spre vârcolac şi în

clipa aceea înţelese. La jumătatea distanţei dintre monstru şi locul unde se ascunsese ea zăcea Phoenix.

Îl păzeşti.

Ridicând capul, fata îl desluşi pe Adams coborând stânca. Venea să-şi revendice trofeul. Laura ar fi dorit să se repeadă şi să-l scuture pe Phoenix, să-l trezească şi să-l avertizeze asupra pericolului, însă vârcolacul mârâi gros, din fundul gâtlejului, într-un soi de uruit ca de tunet îndepărtat, care-i furnică fetei pielea.

„Este viu”, gândi ea, privindu-l pe Phoenix care zăcea cu faţa în jos. „Trebuie să fie. Altfel de ce ar păzi vârcolacul un mort?”

Trebuia să acţioneze, dar în ce fel? Simţea pe spate greutatea arbaletei, în canelura căreia exista

Deja o săgeată, de altfel singura. O punea înaintea unei dileme înfiorătoare.

Doi demoni – o singură săgeată.

Simţea în gât gustul fricii, greu şi acru, iar uruitul surd şi neomenesc răsună din nou, ridicându-se treptat până la un ţiuit asurzitor şi transformându-se, în cele din urmă, în urletul straniu spre lună al vârcolacului.

— Plecaţi de lângă el!

Laura se ridică în picioare, cu arbaleta în mâini, îndreptând-o întâi către spintecător şi apoi către Adams.

— Care-i treaba, Laura? întrebă Adams. Nu ştii pe care să-l alegi?

Pentru ca după aceea blana argintiu-cenuşie şi fălcile masive ce clănţăneau întruna să se contopească laolaltă într-un răget primitiv, terifiant. Laura apăsă trăgaciul arbaletei. Spintecătorul nu mai apucă să sară spre ea, ci se auzi un horcăit pe jumătate animalic, pe jumătate omenesc, iar ucigaşul argintiu-cenuşiu zvâcni din picioare, schelălăi… şi muri.

— Bine tras, comentă Adams, când ajunse pe fundul râpei, dar mie ce-o să-mi faci?

Smulse săgeata din trupul vârcolacului şi o rupse.

— O ţintă doborâtă, care te-a lăsat însă complet dezarmată. Porni către fată: în sfârşit, vă am pe amândoi în

mână. Mi-aţi sâcâit stăpânul, dar acum i red că jocul s-a terminat.

— Înapoi… Să nu-ndrăzneşti să te-apropii de mine… înapoi!

Cuvintele îi ieşeau întretăiat, ca nişte gemete mânioase şi, în acelaşi timp, speriate, de furie neajutorată.

— S-a terminat, Laura, rosti Adams, întinzând braţul.

Nu se terminase însă. În clipa când ghearele îi atinseră obrajii fetei, el se încorda, după care braţele începură să-i tremure sălbatic. Duse o mână la omoplaţi. Peste o clipă, privea stupefiat săgeata de arbaletă pe care şi-o smulsese din spinare.

— Da, s-a terminat, se auzi glasul lui Phoenix, dar nu aşa cum credeai.

Pe măsură ce Adams se lăsa în genunchi, el reîncărcă şi ţinti. Laura fu pe punctul să protesteze. Nu în felul acesta trebuia procedat, nu cu sânge rece de asasin, totuşi pe Phoenix nu-l puteai întoarce din drum cu una cu două. Totuşi, fata se pregătea să-l oprească, dar zări ceva coborând din văzduh, ca un zmeu negru şi şuierător.

— Phoenix, în spatele tău!

Băiatul se lăsă într-un genunchi, se răsuci şi trase. Picajul vampirului se sfârşi prin zbârnâitul voios al îngerului Morţii, dar răgazul acela de o clipă îi fu suficient lui Adams. Lipitoarea îi oferise prilejul de a scăpa. Clătinându-se din cauza rănii, se făcu nevăzut în adâncurile întunecate ale pădurii. Phoenix schiţă un gest, gata să pornească în urmărire, însă Laura îl prinse de mânecă.

— Acolo n-o să-l găsim niciodată, zise ea.

— Trebuie! Cât timp trăieşte, situaţia asta nu se va mai termina.

— Dacă te duci după el, vei fi ucis. Gândeşte-te câţi demoni sunt acolo. În plus, i-ai văzut puterile de refacere.

Phoenix şovăi. Laura adăugă:

— Asta doreşti? Să-ţi baţi joc de propria viaţă? El îşi consultă brăţara de punctaj. Scorul afişat

Era liniştitor. Şovăiala se transformă în decizie.

— Nu, aprobă Phoenix. Să suim îndărăt şi să vedem cum s-a desfăşurat lupta.

Porniră să suie, cu fiecare pas plin de speranţă şi groază.

Zece

Laura privi în lungul drumului de munte.

— Unde-au dispărut toţi?

Dovezile bătăliei se zăreau la tot pasul. Pământul era scurmat de copitele cailor şi sfredelit de exploziile dinamitei. Săgeţi de arbaletă şi de arc erau înfipte în sol şi în trunchiurile arborilor, aidoma acelor din pernuţa unei croitorese. Focurile se potoliseră, totuşi continuau să azvârle o lumină stranie peste câmpul de luptă. Nu se zărea însă nicio urmă a vârcolacilor, a vampirilor sau a oamenilor pe care aceştia îi asediaseră. Pe solul pârjolit nu exista nici măcar un leş.

— Phoenix, rosti Laura, neliniştită, asta ţi se pare de bine sau de rău?

Băiatul clătină din cap, dorindu-şi ca pământul scormonit să-şi dezvăluie tainele.

— Nu ştiu ce să zic…

Încă o examinare a terenului duse la o descoperire. Phoenix ridică statueta din lemn pe care Dimitrescu o primise la Constanţa.

— Nu prea ne-a fost de folos, comentă el.

Laura îşi duse palmele pâlnie în jurul gurii şi se

Pregăti să strige.

— Ce-ai de gând? se răsti Phoenix.

— Să strig după ajutor.

— Şi dacă ai noştri au fost învinşi? Dacă au pierit toţi? Ai putea să ne aduci demonii pe cap.

I a 1

— Ai dreptate, iartă-mă.

După o clipă sau două, chipul lui încordat se relaxă şi băiatul zâmbi.

— Nu-i nimic. Ştiu că eşti speriată. Şi eu sunt, dar trebuie să ne gândim. Trebuie s-ajungem la castelul Ceşcuţ. Acolo este cheia.

— Totuşi, ce-o să facem numai noi doi?

Phoenix strânse din umeri.

— Orice vom putea.

Petrecu vreo câteva minute recuperând săgeţi pentru arbaletă, apoi înaintă câţiva metri pe drum.

— Laura, şuieră el, vino-aici!

Arătă în faţă, indicând urme de copite şi făgaşele paralele lăsate de roţile unei căruţe sau trăsuri.

— Ai noştri sunt vii! exclamă fata.

— Fie asta, rosti Phoenix, precaut, fie demonii au luat caii şi mijloacele de transport.

— Îmi doresc să nu te fi auzit spunând aşa ceva.

O linişte adâncă, nefirească, pogorâse peste

Pădure. Singurele zgomote erau provocate de picăturile de ploaie ce loveau ramurile.

— Mergi pe lângă drum, o sfătui Phoenix, la adăpst de razele lunii.

Briza se transformase într-un frig tulburător, straniu, care-i făcea pe cei doi să tresară la cel mai mic zgomot din pădure. Peste două minute, Phoenix o simţi pe Laura apropiindu-se de el. Fata îjji trecu braţul după al lui şi merseră mai departe, strâns lipiţi unul de celălalt. După mai bine de o jumătate de oră, băiatul umbla aproape ca în transă, înaintând ca un robot, cu ochii semiînchişi

— l – H – ST. * r

De epuizare. În ciuda oboselii însă, dintr-un motiv pe care nu l-ar fi putut preciza, nu se putea decide să abandoneze statueta de lemn. Era o legătură cu camarazii lor.

Deodată, Laura îşi desprinse braţul.

— Ce-i?

— Sus… acolo!

Se grăbi puţin, luându-i-o înainte, şi arătă aţâţată:

— Castelul!

Era exact aşa cum îl descrisese Foxton, înălţându-se drept din vârful muntelui pe care era cocoţat. Uriaşa fortăreaţă din piatră era înconjurată de ziduri în care fuseseră decupate ambrazuri şi ferestre înguste. Întregul

edificiu, ameţitor de înalt, era încununat de turnuri şi turle acoperite cu ţiglă roşie. Intrările erau ascunse de hăţişurile de brazi şi molizi care păreau să se caţere până la jumătatea zidurilor netede.

— Capătul călătoriei, rosti Phoenix.

— Şi acum ce facem? întrebă Laura.

— Ştiu ce n-ar trebui să facem, răspunse el. Nu ne apropiem de castel cât timp este noapte.

— Te contrazice cineva? zâmbi fata.

Drumul lor se sfârşi după alte cincisprezece, douăzeci de minute, când descoperiră o colibă grosolană din lemn. Înăuntru nu exista mobilier şi o singură persoană de-abia s-ar fi putut întinde pe jos. Era însă lipsit de importanţă. Phoenix se simţea atât de obosit, încât improviză o pernă din statueta învelită în haina lui. Adormiră aproape imediat, deşi stăteau în capul oaselor, cu hainele ude de ploaie.

182

* * *

Phoenix se trezi, simţindu-se scuturat de braţ. Printre pleoapele întredeschise văzu chipul scofâlcit şi bărbos al unui bătrân de vreo şaptezeci de ani, care-l privea cu atenţie. De pe buzele acestuia se auzi un şir de cuvinte ininteligibile. J – îmi pare rău, spuse băiatul, dar nu-nţeleg.

Laura se trezise, de asemenea.

— Poate că ne zice c-am încălcat vreo proprietate.

Urmă alt torent de vorbe româneşti, aspre.

— N-are rost, rosti Phoenix, înălţând ambele mâini. Nu-nţelegem. Se sculă în picioare ca să poată explica mai bine: Noi am venit din Anglia.

În momentul în care se ridică, statueta din spatele lui se rostogoli la vedere, şi ochii bătrânului se căscară larg. Phoenix recunoscu un cuvânt.

— Moroi.

— Da, încuviinţă el, dorind să fie liniştitor. Noi suntem vânători de vampiri.

Îşi dădu seama cât de prosteşte sunau cuvintele celea din partea unor adolescenţi, însă bătrânul nu era interesat

de felul în care arătau ei, ci doar de statueta stranie din lemn.

— Moroi.

— Exact, aprobă Phoenix, cu sentimentul că sunau ca două personaje dintr-o comedie din anii II) 50. Aici. Mulţi moroi.

Bărbatul începu să dea îndărăt, pământiu la l; la.

I – Nu trebuie să fugi, interveni Laura, pe un ton liniştitor. Am venit să v-ajutăm.

Dar bătrânul văzuse suficient. Retrăgându-se sub razele firave de soare, o luă la fugă.

— Întoarce-te! strigă Phoenix. Te rog!

Însă necunoscutul dispăruse şi singurele indicii privind drumul pe care apucase erau câteva crenguţe rupte şi ramurile ce se legănau.

— Indiferent ce ar fi obiectul ăsta, comentă Laura, amintindu-şi de hanul din Buzău, îi sperie îngrozitor pe localnici.

Phoenix ridică statueta şi privi printre copaci spre zidurile castelului.

— Să sperăm că are acelaşi efect şi asupra vampirilor.

— Vrei să spui că urcăm acolo?

— Exact.

— N-ar trebui însă mai întâi să-i căutăm pe ceilalţi?

— Care ceilalţi? îşi plecă ochii băiatul. Ai văzut chipul omului acela. Suntem primii străini pe care i-a zărit. Pentru mine, lucrurile sunt clare. Ei n-au răzbătut.

— Nu se poate, suspină Laura, lăsându-se pe pământ.

— Şi unde-i Adams? urmă Phoenix. Poţi să fii sigură că pregăteşte ceva. Poate că-i deja acolo, sus, punând la punct ceremonia primirii noastre.

Fata îşi cuprinse umerii cu braţele, de parcă, pe neaşteptate, s-ar fi simţit îngheţată până în măduva oaselor.

— Îi dăm drumul, anunţă Phoenix. De acum înainte, suntem pe cont propriu.

Unspr EZECE

În fortăreaţă nu se intra pe un pod mobil, ci pe un fel de estacadă îngustă şi pietruită, tăiată în stâncă. De o parte şi alta, Phoenix şi Laura puteau privi în jos peste parapetul scund, spre prăpastia ameţitoare.

— De aici l-a aruncat Dracula pe Foxton, zise băiatul.

Nu se uitau prea des în jos, preferând să-şi ţină privirile drept înainte. Niciunul dintre ei nu se dădea în vânt după înălţimi. De la altitudinea aceea puteau zări chiar cătunul Ceşcuţ, cuibărit printre molizi. Aşa, de la depărtare, părea incredibil de frumos, ca un peisaj de pe o carte poştală ilustrată, dar amândoi ştiau ce ascundea vederea aceea pitorească – o istorie pătată de sânge şi o populaţie trăind în teroare.

— Crezi că-i înţelept din partea noastră? întrebă Laura, când se apropiară de porţile din lemn gros, tu ferecături metalice, din capătul estacadei.

Acestea erau întredeschise ca fălcile pe jumătate căscate ale unei reptile somnolente. Phoenix îşi sprijini îngerul Morţii pe braţul uşor îndoit.

— Nu, răspunse el, sunt sigur că nu-i înţelept, lotuşi înţelepciunea şi prudenţa nu joacă niciun rol aici. Suntem unicii supravieţuitori ai misiunii noastre. N-avem de ales.

Se strecurară prin poartă, ridicând privirile către uriaşul ei turn de pază.

— Cel puţin peste noi nu toarnă nimeni ulei încins, adăugă băiatul.

Laura se chirci instinctiv.

— N-a fost deloc o glumă bună.

După ce trecură de poartă, se treziră într-o curte interioară uriaşă, unde priviră lung la vălmăşagul de clădiri ce alcătuiau donjonul castelului. Ochiurile de sticlă murdară, încastrate adânc în piatră, cu greu puteau fi numite ferestre. Nu ofereau celor din exterior posibilitatea de a vedea ceva înăuntru, dar nici eventualii locatari n-ar fi reuşit să desluşească mare lucru din cele ce se petreceau afară. Vopseaua de pe ramele ferestrelor şi de pe uşi era gălbuie şi scorojită. Phoenix se dădu câţiva paşi înapoi şi studie nivelurile superioare.

— El este pe-acolo pe undeva, comentă Phoenix.

— De asta mă tem şi eu, încuviinţă Laura.

Phoenix schiţă un surâs.

— Haidem, avem treabă de făcut! Ştii ce căutăm – o odaie cu o ieşire, însă fără intrare.

Laura îl urmă spre uşa din faţă a aripii care probabil adăpostise cândva odăile pentru locuit. Când Phoenix apăsă pe clanţă, fata speră din tot sufletul ca uşa să fie încuiată, dar aceasta cedă cu un scârţâit, apoi se căscă larg.

— Brrr, ce mai duhoare!

Recunoscură imediat mirosul descompunerii, parfumul morţilor vii.

— Am nimerit, asta-i vizuina lui.

Plafoanele înalte erau un păienjeniş de fisuri, şi pe

Mulţi pereţi se vedeau pete cafenii de umezeală, în

Vreme ce covoarele cu model de sub picioarele lor se decoloraseră în asemenea hal, încât desenele aproape că nu mai puteau fi recunoscute. Mobilele purtau, de asemenea, patina vremii, pe scurt, era limpede că fusese părăsit de mult. Phoenix înaintă câţiva paşi, după aceea se opri şi privi în lungul unuia dintre coridoarele întunecoase ce se întindeau atât în stânga, cât şi în dreapta lor. Când îl urmă, Laura îşi armă arbaleta cu o săgeată. Phoenix tocmai se pregătea să facă o observaţie referitoare la liniştea din castel, dar cuvintele i se opriră pe buze. Uşa se trântise cu un pocnet sec în urma lor.

Din clipa aceea, nu liniştea, ci zgomotele începură să-l neliniştească. Nu erau puternice, ci asemenea unui cor în surdină care se infiltra prin aerul umed. Lemnăria trosnea şi pârâia, duşumelele scârţâiau, ramele ferestrelor zăngăneau şi undeva, în adâncul labirintului de coridoare, şuiera vântul. La toate acestea se mai adăuga ceva – lumina zilei în sine părea să se dizolve în penumbra atotstăpânitoare a castelului. Ai fi zis că e un muc de lumânare, gata să se stingă dintr-o clipă în alta.

— Ce loc oribil! observă Laura.

— Te aşteptai la altceva?

Cei doi avansară nesigur.

— Şi acum încotro? întrebă fata. Să nu cumva săndrăzneşti să-mi spui c-ar trebui să ne despărţim. Niciodată n-am înţeles de ce procedează aşa în lilme.

— Vom cerceta castelul odaie cu odaie, răspunse Phoenix. Nu te-ndepărta de mine şi vorbeşte doar atunci când este strict necesar.

Porniră pe una dintre galeriile lungi, inspectând toate încăperile, firidele şi nişele. Prin unele odăi găsiră opaiţe cu ulei sau lumânări, dar niciuna dintre ele nu arsese vreodată. Tot castelul era ca un templu închinat penumbrelor. După ce pierdură o oră explorând, una câte una, camerele înşirate de-a lungul coridoarele lambrisate în lemn de stejar, se pomeniră iar în sala centrală, în faţa scării mari.

— Bănuiesc că asta-nseamnă că vom urca, comentă Laura.

Băiatul o luă înainte, ascultând cum toate treptele protestau scârţâind atunci când călca pe ele. În capul scării exista un tablou uriaş în ulei, reprezentând un personaj cu plete lungi şi în straie de luptă, posibil de la sfârşitul Evului Mediu. Ceea ce atrăgea însă cu adevărat atenţia la el erau ochii pătrunzători, foarte negri şi sfredelitori.

— El este, nu?

— Da, cred că el este Dracula.

Ochii îi erau ca de jăratic, iar părul care-i cobora în valuri pe umeri avea o nuanţă roşiatică. Pe când priveau tabloul, prin castel păru că înaintează un geamăt sumbru. Acum puteau să-i atribuie un chip lui Dracula, dar ce era cu pericolul care pândea în spatele său – cu Gamemaster?

— Ai auzit un glas? întrebă Phoenix.

— Am auzit ceva.

Deşi nu era nici măcar amiază, cei doi vorbeau în şoaptă de parcă ar fi fost toiul unei nopţi întunecoase.

— Mai departe încotro?

Coridoarele în tonuri verzui ce se deschideau în stânga şi în dreapta păreau identice, dar Phoenix

Era decis să nu dea dovadă de nehotărâre. Porni la stânga, continuând să audă sunetele macabrei vieţi interioare a castelului. Ceea ce considerase în mod greşit a fi linişte, atunci când intraseră în clădire, se dovedea a fi cu totul altceva. Distingea o gamă întreagă de zgomote care, deşi înfundate, nu erau totuşi o iluzie: râcâieli şi scârţâieli, bubuituri surde ce aduceau cu pulsaţiile unei inimi, hârşâitul unui obiect sau al unui corp greu care era târât pe o podea deasupra lor.

— Auzi? murmură Laura. Întregul castel este viu.

Ca într-un stârv mâncat de viermi, descompunerea colcăia imediat sub învelişul de la suprafaţă.

— Ştiu.

Cercetară camerele, dar acestea erau pustii. În plus, toate aveau intrări şi ieşiri, uşi şi ferestre.

— Zadarnic, rosti Laura.

— Nu ne oprim, insistă Phoenix. Este pe-aici pe undeva. Trebuie să fie!

Merseră mai departe, trecând de la o încăpere la următoarea, tot mai convinşi că se angajaseră într-o căutare inutilă. La jumătatea altui pasaj absolut identic cu cele prin care trecuseră până atunci, fata se opri brusc.

— Ai auzit ceva?

— Aud tot felul de chestii de când am intrat.

— Nu, a fost diferit. Nu un sunet slab, ci altceva.

Abia terminase de vorbit, când se auzi un zgomot ca şi cum s-ar fi spart o fereastră.

— Ai dreptate, încuviinţă Phoenix. Nu suntem singuri aici.

Rămase nemişcat, ascultând cu luare-aminte.

— Adams? întrebă Laura.

— El este singurul demon care acţionează în timpul zilei, aprobă Phoenix.

Îşi simţea braţele şi picioarele grele şi întregul lui corp era un amalgam de dureri şi vlăguiri. Pentru prima dată îşi aminti că nu mâncase nimic şi deveni conştient de foamea care-i rodea măruntaiele. Se temea de demonul pe care nu-l cunoştea, de Dracula care-i aştepta, însă altceva

îi sporea oboseala chinuitoare – faptul că-l ştia pe Adams prin apropiere. Iar Adams era mai puternic, mai iute şi mult mai crud decât avea să fie Phoenix vreodată.

Nu mai vreau să mă lupt cu el.

— Nu te simţi bine?

— Nu-ţi face griji pentru mine, răspunse băiatul. Sunt…

Glasul i se stinse. La o secundă după ce începuse să vorbească, auzise ceva deplasându-se în adâncul castelului. Zgomotele fuseseră mai clare de data asta: nişte paşi regulaţi ce urcau treptele. Expresia de pe chipul Laurei îi confirmă că şi ea îi auzise.

— Este mai aproape, zise Phoenix, coborându-şi glasul la nivelul unei şoapte.

Înaintară tiptil spre casa scării, aruncându-şi căutături nervoase unul celuilalt. Fata întrezări o

Mişcare dedesubtul lor şi se retrase iute, lipindu-se de un perete.

— Cine este? Ce este?

Phoenix se întinse peste balustrada din lemn, căutând să vadă ceva.

— Stai cu arbaleta aţintită către capul scării, murmură el şi se strecură grăbit spre un cufăr de lemn, pitindu-se după el.

Prin ferestrele mari ce luminau galeriile de pe latura estică a castelului, Phoenix zărea versantul muntos bătut de vânt şi pătura sa de brazi şi molizi. Pentru un moment, i se păru că desluşeşte o mişcare îndepărtată. Poate că erau oameni ce înaintau spre castel, totuşi în secunda următoare nu mai văzu absolut nimic.

Am început să am năluciri.

Flutură discret din braţ către fată, anunţând-o astfel să fie cu ochii-n patru. Laura ridică degetul mare cu un gest uşor nervos şi privi în lungul patului arbaletei, ochind cu atenţie. Peste o clipă, motivul îngrijorării lor apăru în capul treptelor. Degetul lui Phoenix mângâiase întruna trăgaciul arbaletei, abia stăpânindu-se să nu-l apese, însă acum se dovedi că nu era nevoie. Cu un sentiment

copleşitor de uşurare, băiatul coborî arma. 0 – Ochi-de-şoim!

— Trăieşti! strigă Laura. Ce-i cu ceilalţi? Unde sunt?

Robert Van Helsing se aşeză greoi pe pervazul unei ferestre.

— Crezusem că n-o să vă mai pot ajunge din urmă.

— Cum ai scăpat? Unde-ai fost?

Ochi-de-şoim trase adânc aer în piept, apoi

Începu să povestească:

— Ne-au copleşit cu totul. Nu ştiu exact momentul când voi doi aţi dispărut în noapte, dar lupta se transformase în haos. Demonii ne înconjuraseră pe fiecare şi nu mai puteam folosi arcurile, de teamă să nu ne rănim între noi. A fost îngrozitor. Nu ştiu cum m-am despărţit de ceilalţi. Bradshaw şi cu mama acum luptau lângă mine, iar în secunda următoare fugeam, urmărit de doi vârcolaci, care m-au hăituit în pădure. Alergam cu sufletul la gură, când a apărut ca din senin unul dintre oamenii lui Dimitrescu. L-a ucis pe un vârcolac, dar al doilea a fost prea iute pentru el. Şi-a dat viaţa ca să mă salveze pe mine. Mi-am revenit îndeajuns ca să-l omor pe al doilea vârcolac, însă până m-am întors la drum, dispăruseră cu toţii.

— Ai vreo idee unde ar putea să fie?

— Nu ştiu, totuşi câţiva sunt în viaţă. Le văd umbrele, dar neclar. Nu pot distinge chipuri. Am rămas singur pentru multe ore.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Nu ştiu exact. Cred că am umblat aproape toată noaptea şi probabil că m-am învârtit în cerc. În cele din urmă, m-a doborât oboseala şi m-am culcat, cum am putut, la marginea drumului. M-am ghemuit pur şi simplu sub manta şi am zăcut acolo. În viaţa mea nu m-am simţit atât de singur şi de înfrigurat. La scurt timp după ce s-a crăpat de ziuă, am pornit la drum, luând-o după semnele cele mai evidente, cu speranţa că voi găsi supravieţuitori.

— Te-ai îndreptat spre castel?

Ochi-de-şoim încuviinţă.

— Am avut o viziune. Ea m-a condus încoace şi atunci v-am zărit pe voi doi. Eraţi la mare depărtare în faţa mea şi mergeaţi pe estacadă spre castel. Bineînţeles, v-am urmat. Uşa castelului era zăvorâtă şi a trebuit să sparg o fereastră ca să intru.

— Uşa castelului era zăvorâtă?

— Da.

Phoenix şi Laura schimbară priviri.

Cine a încuiat-o?

— Când am intrat, n-am mai ştiut de unde să vă iau. N-am îndrăznit să vă strig, căci mă temeam de ce altceva ar fi putut să mai fie pe-aici. Aproape că renunţasem la orice speranţă de a vă găsi.

— Şi noi ne bucurăm să te vedem, spuse Laura. Probabil c-ai fost foarte speriat.

Ochi-de-şoim era gata să izbucnească în lacrimi.

— Căutam odaia despre care ne-ai povestit, îi zise Phoenix. Aceea cu o ieşire, dar fără intrare. Deocamdată n-am găsit-o.

— Nu este în partea aceasta din castel, rosti Robert Van Helsing. Nu poate să fie. Imaginea ei mi-a reapărut pe când urcam să ajung aici, şi camera pe care am văzut-o se găseşte sus, foarte sus. Distingeam pământul la depărtare foarte mare. Ca să fiu sincer, nici măcar n-o pot numi cameră, ci mai degrabă o firidă mare, în zidul castelului.

— Mai sus? repetă Laura. Atunci trebuie să fie într-unul dintre turnuri.

Porniseră spre uşa din faţă a castelului, când percepură o schimbare în clădirea sumbră. Toate

Zgomotele slabe, scârţâielile şi fojgăielile păreau că se unesc într-un torent ameninţător, care aducea cu un râu ieşit din matcă, cu o viitură ce se rostogolea în direcţia lor.

— Ce-i asta?

Phoenix nu putea să identifice zgomotul, dar acesta sporea în intensitate. Îi reamintea de răpăitul ploii, însă în acelaşi timp trosnea ameninţător. Îşi închipui o vijelie care învolbura frunzele toamnei, deşi ceea ce se petrecea aici era infinit mai primejdios.

— Ochi-de-şoim?

— Văd un val cafeniu. Vine pe tavan şi pe pereţi.

Laura alergă în capul scării şi scoase un ţipăt.

Ochi-de-şoim duse palmă la gură, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Gândaci. Văd un potop de gândaci.

Era exact ceea ce se îndrepta către ei.

— Pe-aici!

Phoenix îi conduse într-o galerie pe care n-o exploraseră, dar şi acolo lucrurile stăteau la fel. Puteau vedea carapacele cafenii a mii de insecte ce acopereau podeaua, pereţii şi plafonul, transformând pasajul într-un tunel mişcător şi susurător.

— Ce facem? strigă Phoenix.

Cu mâinile crispate, Laura îşi acoperi faţa.

— Scoate-mă de-aici! îl imploră ea. Nu suport gândacii. Nu suport să-i simt atingându-mi pielea!

Zgomotul înaintării insectelor era de acum asurzitor, sfredelindu-le creierii.

— Nu mă pot concentra, exclamă Phoenix. Nu mă pot gândi.

Nici Ochi-de-şoim nu se putea gândi la o cale de evadare, însă putea să vadă.

— Acolo, indică el o nişă micuţă din penumbre. Pe-acolo este ieşirea noastră.

Phoenix smulse o lanternă de la centură şi-i îndreptă raza spre firidă. Zări un panou din lemn.

— Daţi-vă înapoi.

Laura îşi astupase urechile, măcar să nu mai audă apropierea gândacilor.

— Grăbeşte-te!

Phoenix se folosi de patul îngerului Morţii ca de un berbec, şi tăblia începu să crape.

— Cedează.

— Grăbeşte-te!

Băiatul izbi cu piciorul resturile panoului. I; – Ce ne-aşteaptă jos? îl întrebă pe Robert Van Helsing.

— Nu te pot ajuta, sosi răspunsul, îngrijorat. Nu văd

decât beznă.

Covorul insectelor era aproape lângă ei.

— Oricum n-avem de ales, zise Phoenix. După mine!

Se năpusti drept înainte, în hău, şi, la capătul unei căderi ameţitoare, se trezi în patru labe, pe o pardoseală din lespezi de piatră.

— Laura? Ochi-de-şoim?

Vreme de câteva momente înspăimântătoare nu primi niciun răspuns. După aceea, auzi vocea Laurei din stânga sa. I.

— Unde-i Ochi-de-şoim? L – Aici sunt. Cred c-am găsit ieşirea.

Treispr EZECE

Ieşiră printr-un chepeng micuţ, aflat la baza zidului castelului. Afară cerul începuse să se întunece şi fulgi de zăpadă se învolburau în rafalele de vânt. Aerul devenise muşcător de rece, pătrunzându-le ca o lamă de cuţit prin haine şi înfiorându-le pielea.

— Nu-s convinsă că-i mai bine decât înăuntru, rosti Laura, dârdâind.

— Nu te teme, zise Phoenix şi ridică ochii spre cel mai înalt turn al castelului. Nu peste mult timp, vom intra din nou.

Ochi-de-şoim se retrăgea încet cu spatele, fără să-şi desprindă privirea de la turn.

— Acela este, vorbi el. Îl pot simţi.

Iar apoi avu impresia că ajunsese chiar acolo în vârf, tremurând sub rafalele de vânt şi privind către pământul de sub el. Scoase un strigăt şi se împletici, prinzându-se de Phoenix ca să nu cadă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost sus, răspunse Ochi-de-şoim. V-am privit de acolo.

— De unde? întrebă Phoenix. De la care fereastră?

Continuând să se ţină de el, Ochi-de-şoim arătă spre vârful turnului.

— Acolo!

Indicase o deschidere din piatră, lipsită de ferestre,

care îi amintea în mod straniu lui Phoenix de gura ştirbă a unui bătrân.

— Eu urc. Cine mă-nsoţeşte?

— Eu nu, clătină din cap Ochi-de-şoim. Nu merg acolo.

— Nu-i nimic, zâmbi Phoenix. Avem nevoie de tine aici jos, ca să ne dirijezi.

— Bănuiesc că asta-nseamnă că trebuie să vin cu tine, observă Laura.

— Trebuie. Am nevoie de cineva care să mă acopere.

Phoenix se îndreptă primul spre uşa din lemn putred de la baza turnului. Se opri o clipă pentru a privi masă întunecată de nori aducători de zăpadă ce se apropia, după care păşi în semiîntunericul dinăuntru. Aprinse o lanternă şi porni să urce scara spiralată din piatră. După numai două minute, Laura dădu un ţipăt.

— Scuze, făcu ea când Phoenix se întoarse fulgerător. Nişte pânze de păianjeni…

— Zău aşa, făcu băiatul, te sperii de toate goangele!

Ea nu acceptă reproşul cu atâta uşurinţă.

— Nu uita că gândacii ăia te-au speriat şi pe tine.

După alte minute de ascensiune, ajunseră la o uşă.

— Crezi că aici este? întrebă Laura.

— Nu prea. Nu cred c-am ajuns nici la jumătatea urcuşului. Vreau doar să mă orientez.

Phoenix străbătu pardoseala peste care erau împrăştiate paie şi se apropie de fereastră. Era bătută în scânduri.

— Nu se deschide, mormăi el. Nu pot să-i fac semn lui Ochi-de-şoim.

În urma lui, Laura se întrebă cu glas tare:

— Oare la ce-o fi folosit locul acesta?

Phoenix arătă cu degetul mare către o firidă

Întunecată.

— Poţi vedea şi singură.

Fata zări abia atunci scheletul şi cătuşele care atârnau peste încheieturile descărnate.

— Brrr, hai să plecăm de-aici!

Cu cât urcau mai mult, cu atât deveneau mai conştienţi de vântul care urla. La înălţimea aceea, furtuna bântuia cu o ferocitate inimaginabilă, ca un colos care încerca să smulgă pietrele din pereţi. Cei doi cercetară alte câteva odăi, înainte de a ajunge la una a cărei fereastră putură s-o deschidă.

— Ochi-de-şoim! strigă Phoenix. Cât mai avem?

Robert Van Helsing nu-i putea însă auzi glasul

Prin urletele vântului. Phoenix se aplecă mai mult în afară, simţind cum măzărichea îi înţeapă faţa.

— Ochi-de-şoim!

Tot niciun răspuns.

— Ştiu ce trebuie să fac, rosti Phoenix cu glas tare şi-şi îndreptă lanterna spre băiatul de jos.

Acesta începu imediat să ţopăie, gesticulând către un punct aflat undeva deasupra capului lui Phoenix, după care îi arătă două degete.

— A doua fereastră în sus, anunţă Phoenix, triumfător. Haide, Laura!

Îi aştepta însă o dezamăgire. Ajunseră la fereastra cea mai de sus din turn, priviră afară şi zăriră sub ei deschiderea căutată, dar, când coborâră şi priviră pe fereastra de la etajul de mai jos, deschiderea apărea deasupra lor.

— Aşadar, la asta se referea Ochi-de-şoim, remarcă Phoenix. Uşa a fost zidită. Sau poate că din capul locului n-a avut nicio uşă.

— Cum se poate aşa ceva? se miră Laura.

El strânse din umeri.

— Nu ştiu nici eu mai multe. Trebuie să găsim o cale de intrare.

Oricât de temeinic cercetară, nu descoperiră însă niciun indiciu despre vreo uşă secretă sau lespede slăbită, nimic prin care să pătrundă în interior. Phoenix bătu în zidărie două piroane de oţel, totuşi nu obţinu mare lucru.

— Cel puţin am însemnat locul, rosti el.

Complet descurajaţi, începură lunga coborâre

Spre curtea interioară. Când, în cele din urmă,

ajunseră jos şi ieşiră în vântul care se înteţise, nu-l mai găsiră pe Ochi-de-şoim.

6 – Unde-o fi Ochi-de-şoim? (Spaima încleştase măruntaiele lui Phoenix.) Ochi-de-şoim!

— Phoenix, Laura, aici!

Alergară de îndată în direcţia din care venea glasul. În sfârşit, îi aşteptau şi veşti bune.

— Dimitrescu! Bradshaw!

Ochi-de-şoim îşi rezervă exclamaţiile de fericire pentru cineva mult mai important.

— Mamă!

Condus de călăreţii lui Dimitrescu, grupul suia coasta muntelui.

— Robert, slavă Cerului că n-ai păţit nimic!

— Asta înseamnă că aţi câştigat bătălia? întrebă Phoenix.

— Da, încuviinţă Bradshaw, am învins, dar am plătit foarte scump.

— Au pierit şase dintre oamenii mei, rosti trist Dimitrescu. Şi Sakarov.

— Dar unde-aţi fost?

— Jos, în pădurea aceea nesfârşită, răspunse Bradshaw. V-am căutat pe voi trei, dar până la urmă ne-am pierdut speranţele şi am căutat adăpost în sat. Nici prin cap nu ne-a trecut că aţi fi atât de nesăbuiţi ca să urcaţi aici. Şi în niciun caz pe cont propriu.

— Apoi, tatăl meu a zărit o lumină sclipind în turnul cel mare, completă Dimitrescu.

— Tatăl dumitale…?

Din spatele grupului apăru bătrânul pe care îl văzuseră în dimineaţa aceea, în colibă.

— Vrei să zici că…

— Acesta este satul meu, spuse Dimitrescu. L-am părăsit în tinereţe, scârbit de lipsa de împotrivire a sătenilor şi am mai pus piciorul aici numai de două ori:

prima dată, ca să lupt alături de Foxton şi Van Helsing, şi a doua oară, anul trecut, când mi-a murit mama.

— Şi de unde aţi ştiut că noi eram cei din turn? se miră Laura.

De data aceasta le răspunse Bradshaw:

— Când bătrânul Dimitrescu ne-a povestit despre tinerii pe care-i întâlnise în pădure, de dimineaţă, ne-am dat seama cine suise în turn. Aţi găsit ceva?

Ochi-de-şoim arătă deschiderea de sub vârf. EQQ

— Aceea este odaia, însă nu are uşă. Am scotocit peste tot.

— Prin urmare, singura cale de acces este prin exterior.7 Întrebă Ann.

Phoenix aprobă tăcut.

— Ei bine, zise Bradshaw, mijind ochii în faţa ninsorii, este imposibil să escaladăm tumul pe viscol. Ne vom consolida poziţia din sat şi ne vom întoarce mâine.

Phoenix privi pentru ultima dată către turn.

Pe mâine, atunci.

V Vf r-Paisprezece

În decursul lungii după-amiezi, în timp ce zăpada se aşternea în strat gros şi vântul biciuia pereţii, Phoenix se cufundă în gânduri. Stând lângă foc în casa bătrânului Dimitrescu şi înmuind bucăţele de pâine în blidul cu supă, gândul i se îndreptă către părinţii săi. Se gândi la ei în acelaşi fel în care Laura se gândise atât de des la mama şi la tatăl ei. Văzuse pe chipul fetei privirea aceea care trăda dorul de casă. Cel puţin părinţii ei erau scutiţi de a şti ce se întâmpla în lumea paralelă a miturilor. Încremeniţi într-un singur fragment de timp, ei nu erau siliţi să îşi urmărească fiica luptându-se pentru supravieţuire. Nu la fel stăteau lucrurile pentru Christina şi John Graves, spectatori într-un Colosseum electronic. Phoenix ştia că ei se uitau chiar în clipa aceea la tot ce se întâmpla. Se uitau în permanenţă.

— Nu te simţi bine? îl întrebă Ann, zărindu-i privirea pierdută.

— N-am nimic, pur şi simplu meditam, răspunse

băiatul.

Prinse căutătura Laurei, ai cărei ochi scânteiară înţelegător.

— Aproape că s-a făcut întuneric, urmă Ann. Trebuie să mergem.

Oftând, Phoenix se sculă de pe taburet şi-şi puse blidul pe masa simplă din lemn. Nu era vorba numai despre părinţi. Prin minte i se roteau şi alte gânduri, despre camera cu o ieşire, însă fără intrare.

Despre poarta dintre lumi şi treimea răului care le stătea în cale. Dacă învingeau în bătălia din noaptea aceasta şi vremea era bună mâine, ar fi putut să fie vorba despre numai câteva ore înainte de a fi la un pas de a-l înfrânge pe El, cel ai cărui ochi ardeau prin toate lumile.

Gamemaster.

— Sunt gata, spuse cu glas tare.

Porni cu greu prin omătul înalt, după Laura şi cei doi Van Helsing, şi văzu şirurile de săteni care se îndreptau spre biserică, răspunzând chemării insistente a clopotului. Dimitrescu avusese ideea să adune tot satul într-o clădire în care puteau să încapă cu mic cu mare şi pe care s-o apere.

— N-ai zice că-i o biserică, nu-i aşa? comentă Laura.

Avea dreptate. Clădirea avea aspectul unei cetăţui. Toate ferestrele fuseseră astupate cu scânduri şi în clopotniţă fuseseră postaţi arbaletrieri. Pereţii şi troienele de nea din jur erau înroşite de apusul stacojiu.

Ca şi cum ar fi fost mânjite cu sânge.

Aproape că ajunseseră la zidul scund de piatră din jurul bisericii, când Ochi-de-şoim se opri brusc.

— Ce s-a-ntâmplat, Robert? întrebă Ann.

— Lipitorile, icni băiatul. Sunt deja aici.

— Aici?

Rămaseră locului, mijind ochii în amurgul transilvănean, înghiontiţi de mulţimile de săteni care se grăbeau să intre în biserică.

— Ochi-de-şoim, întrebă Phoenix, ce vrei să spui prin aici?

— Îi pot zări în întuneric. Băiatul înălţă faţa spre cer, unde avea să răsară în curând astrul nopţii, şi adăugă: Se mişcă, ridicându-se spre lumina lunii.

Phoenix se încruntă.

Ridicându-se? De unde anume1. Apoi înţelese.

— Cimitirul! Evident, sunt în cimitir. De aceea era atât de pustiu castelul. Ei sunt aici.

Câteva familii de săteni treceau pe lângă pietrele de mormânt, aruncând priviri furişe spre întunericul care începuse să cuprindă locurile. În mod vădit, localnicii pricepeau mai bine decât orice străin că acesta era un loc al morţilor vii.

— Plecaţi de-acolo! răcni Phoenix. Strigă după aceea singurele cuvinte despre care ştia că aveau să fie înţelese: Moroi, strigoi!

Un bărbat se apropiase însă prea mult de morminte. Phoenix văzu pământul erupându-i sub picioare şi o mână cu gheare se înălţă şi-i înhăţă glezna.

— Sosesc! Laura, Ann, duceţi-i pe oameni în biserică! Repede!

Alergă spre zidul de piatră, îl sări cu uşurinţă şi goni pe poteca pe care nefericitul sătean era de acum îngropat până la brâu. Două perechi de braţe cu gheare îl prinseseră şi-l trăgeau, în vreme ce din sol răzbăteau ţipete nepământene.

— Dă-mi mâna!

Pe chipul bărbatului se citea o expresie de stupoare. Phoenix se întinse către el.

— Mâna! Imediat!

Prinzându-i încheietura, Phoenix trase o săgeată cu mâna liberă, apoi lovi cu toporişca în pământul care explodase. Deodată, săteanul fu catapultat din

Strânsoarea demonilor şi, pe jumătate alergând, pe jumătate târându-se, se îndreptă spre adăpostul relativ sigur al bisericii.

— Fugi, Phoenix! se auzi glasul Laurei.

Vampiri mânjiţi de noroi ţâşneau din toate

Mormintele, schelălăind ca nişte fiare înfuriate. Din

clopotniţă şi din ambrazurile improvizate în ferestrele astupate cu scânduri se revărsă o grindină de săgeţi de arbalete, care doborau lipitorile de îndată ce se ridicau la suprafaţă. Ferindu-se de ploaia de săgeţi, Phoenix fugi către biserică. Aproape că ajunsese, când un vârcolac apăru în galop de după clădire.

— Pricolici! se auziră strigăte.

Instinctiv, Phoenix apăsă trăgaciul îngerului Morţii, dar acesta percută în gol. Nu avusese timp să-l reîncarce. Doar viteza de reacţie a lui Ann îl salvă. Femeia se repezi înainte, puse patul arbaletei pe umărul lui şi trase drept în inima creaturii.

— Intraţi! strigă Foxton din uşa bisericii. Hai, grăbiţi-vă!

Abia încuiaseră, zăvorâseră şi blocaseră uşa, când un uragan de colţi şi gheare se năpusti asupra bisericii. Peste vacarmul general, un bocănit greu răzbătea dinspre acoperiş.

— Clopotniţa, rosti Bradshaw. Coborâţi-i pe oameni de-acolo.

Arcaşii terminaseră săgeţile şi coborâră în goană pe scară, înainte de a se întoarce şi asigură chepengul prin care veniseră. Phoenix îi auzi strigând rapoarte gâfâite. Nu înţelegea cuvintele, totuşi desprinse ideea de bază: Legiunea ataca în forţă.

— De ce n-au fost chemaţi sătenii să se adăpostească în primărie? întrebă el, furios.

În mod cert, Dimitrescu trebuia să cunoască pericolele, fiindcă biserica era atât de aproape de cimitir. Privi în jur.

— Şi unde sunt Dimitrescu şi Szekely?

Îşi aminti de hanul din Buzău şi-l căută pe Bradshaw.

— Aveţi un plan, aşa-i?

Bradshaw îşi coborî arbaleta şi-i făcu semn Laurei să treacă în locul lui la fereastră.

— Vino cu mine. Îl conduse pe Phoenix la amvon şi-i spuse: Priveşte pe-aici.

Băiatul îşi lipi ochiul de o gaură ce fusese sfredelită

prin scândurile groase. Nu mai puţin de cincizeci de călăreţi se revărsau din primărie, lansând săgeţi aprinse în noapte.

— De unde au venit toţi oamenii ăştia?

— Tu de unde crezi? mormăi Bradshaw. Nicolae i-a convins, în cele din urmă, pe săteni să lupte. De altfel, era şi timpul s-o facă.

Vârcolacii băteau că tunurile în peretele vestic al bisericii. Deja apăruseră fisuri, iar tencuiala cădea în bucăţi mari, umplându-i pe oameni de praf. Phoenix şi Bradshaw alergară să-i ajute pe arcaşii de la ferestre. Demonii smulseseră de acum majoritatea scândurilor şi ajunseseră la geamuri. Toţi luptau, până şi copiii, lovind cu tot ce aveau la îndemână – hârleţe, furci, seceri, practic cu orice – pentru a ţine la distanţă torentul de strigoi.

— De ce nu mai folosesc explozibilele? întrebă Phoenix, trăgând în gâtul unei lipitori livide.

— Avem alte planuri pentru ele, răspunse Bradshaw. Nu putem irosi nici măcar un baton de dinamită.

Phoenix îl privi întrebător, dar nu aveau timp să stea prea mult de vorbă pe tema aceea. Doi vampiri depăşiseră apărătorii de la o fereastră situată chiar deasupra altarului şi pătrunseseră în biserică. Ann şi Phoenix reacţionară primii, doborându-i cu săgeţi trase rapid şi precis.

Deodată, zbieretele şi urletele de afară atinseră paroxismul.

— Îi atacă pe călăreţii Szekely, zise Bradshaw.

Coborî în biserică şi-i adună pe toţi cei care

Păreau în stare să lupte, alcătuind o trupă care să iasă şi să ajute comandoul lui Dimitrescu. Phoenix îşi croi drum până ajunse în faţă.

— Deschideţi uşile… acum!

Imediat ce grupul lui Bradshaw ieşi din clădire, uşa mare se trânti, închizându-se în urma lui. Odată ieşit în rafalele de vânt, Phoenix putu să aprecieze forţele cu care se confruntau. Zeci de spintecători şi lipitori continuau să asedieze pereţii exteriori ai bisericii, totuşi şansele apărătorilor crescuseră considerabil. Strigoii încetaseră să

mai iasă din cimitir şi pe cer nu se mai zăreau vampiri.

Roata se întorcea.

Cincispr EZECE

Legiunea mai atacă în două rânduri, înainte ca zorile să răsară în Ceşcuţ, dar niciunul dintre atacuri nu avu forţa titanică a celui dintâi.

— Am reuşit, şopti Ann, când valul de demoni dispăru sub cerul care începuse să se lumineze, anunţând răsăritul. I-am respins.

Foxton îşi şterse praful şi sudoarea de pe faţă şi-şi întoarse scaunul cu rotile în direcţia ei.

— Da, am câştigat runda asta. Culcaţi-vă puţin. Ceva mai târziu, pornim la drum.

— Atât de repede? întrebă Ann.

— Castelul, nu? interveni Phoenix. Ne-ntoarcem la castel.

— Bineînţeles că acolo ne ducem, zâmbi, obosit, Foxton. El este izvorul terorii şi calea voastră spre casă. Acolo vom găsi atât latură întunecată, cât şi pe cea luminoasă a lumii noastre. Îl vom scoate pe Dracula din bârlogul lui şi-l vom arde. De data asta, trebuie să piară.

* * *

Până ce Phoenix se trezi din somnul lui agitat, primul grup pornise deja spre castel, condus de Bradshaw şi Dimitrescu. Phoenix i se alătură lui Foxton în trăsură.

— Ce fac ei acolo? îl întrebă pe invalid. Cred că am dreptul să ştiu.

Foxton surâse către Laura, care suise după băiat, după care-i răspunse:

— Vom arde cuibul o dată pentru totdeauna. Szekely plasează dinamită în cât mai multe odăi cu putinţă, iar ce nu pot dărâma intenţionează să ardă. În cei şaizeci de ani ai mei n-am fost niciodată mai aproape de victorie.

Panica puse stăpânire pe Phoenix.

— Să arunce în aer castelul?! Dar de ce nu s-a discutat asta? Ar fi trebuit să aibă loc o întrunire a Comitetului.

— Comitetul nu mai există, spuse Foxton. Jumătate

dintre noi au murit. Toate deciziile au fost luate de Bradshaw, Dimitrescu şi de mine. Nu mai putem întârzia. Nici măcar acum, după tot ce am făcut, puterea lui Dracula n-a fost distrusă. El este acolo sus şi ne aşteaptă. Va trebui să-i distrugem bârlogul înainte de căderea nopţii. Nu te teme însă, tânărul meu prieten, fitilul nu va fi aprins până ce nu vei fi aflat dumneata secretul odăii. Aici este vorba despre mai mult decât un flagel al vampirilor, aşa cum ai repetat de atâtea ori.

Fu rândul Laurei să fie tulburată.

— Dar ce se va-ntâmpla, dacă nu-i aflăm repede secretul? Nu vă puteţi continua planul fără a ţine seama de asta. Nu înţelegeţi, domnule Foxton? Este unica noastră cale spre casă. Am putea rămâne aici pe vecie.

— Îmi pare rău, zise Foxton, când trăsura se puse în mişcare, dar trebuie să ne înţelegeţi situaţia. Am frânt spinarea puterii vampirilor, însă ei pot crea alţi morţi vii, înmulţindu-se la nesfârşit. Un

L Hl-Singur vampir poate fi microbul din care să izbucnească o nouă epidemie. Nu le putem îngădui să-şi revină şi să-şi întindă din nou molimă. Aceasta trebuie să fie lovitura de graţie. Vi se va oferi posibilitatea de a reveni acasă. (îşi consultă ceasornicul de buzunar.) Este ora două. Peste două ore şi jumătate, va începe să se întunece. Aceste ore de lumină vă aparţin. Dar, indiferent care va fi rezultatul eforturilor voastre, până la căderea nopţii, castelul Ceşcuţ trebuie distrus.

Hurducându-se, trăsura ieşi din sat. Locuitorii din Ceşcuţ, înşiraţi de-o parte şi de alta a drumului, urmăreau posomorâţi plecarea celui de-al doilea grup de vânători de vampiri.

— Ai zice c-am fost învinşi, rosti Laura. Priviţi-le chipurile.

— Oamenii aceştia au fost martorii multor zori mincinoşi, îi spuse Foxton. Ei au plătit un preţ teribil trăind în umbra vampirilor şi nu se vor putea bucura, până ce nu vor fi distruse toate aceste făpturi ale infernului.

Phoenix se uită pe fereastră, aplecându-şi capul

pentru a vedea castelul. Destinul îl aştepta acolo sus, în turnul întunecat. Sângele îi zvâcnea în urechi şi fiecare centimetru de piele îl furnică de teamă şi surescitare. De ce oare Gamemaster nu făcuse mai multe pentru a-i opri? Unde era Adams? Toate astea puteau însemna un singur lucru: turnul avea să fie încercarea lor cea mai dificilă de până atunci.

Ne mai aşteaptă încă destule, aşa este?

Ziua se arăta luminoasă, geroasă şi liniştită, iar ninsoarea din noaptea trecută se troienise de ambele părţi ale drumului de munte. Condiţiile pentru a ajunge la fereastra din turn erau pe cât de bune aveau să fie vreodată. Era un moment de acalmie înainte de reînceperea furtunii. Băiatul privi drumul întortocheat, urmărindu-l cum şerpuia în sus către silueta ameninţătoare a castelului.

— Eşti pregătit? întrebă Laura.

Phoenix clătină încet din cap. Îl măcinau îndoielile.

— Ţi-aş putea răspunde, dacă aş avea cea mai mică idee despre ce mă aşteaptă acolo sus. Se întoarse către fată: Şi dacă el este prea puternic? Dacă nu voi şti ce să fac?

De undeva, de departe, auzi glasul sibilic:

Trebuie. Trebuie să ştii ce să faci.

Simţi o adiere uşoară care lunecă peste pătura de nea sclipitoare.

Este destinul tău.

— Ce-ai spus? întrebă Laura.

Phoenix tresări şi vorbele ei îi sfredeliră mintea. Fusese ca în transă, repetând cuvintele pe care le auzise în cap.

— Un glas, îi spuse. Aud un glas. Se ciocăni în frunte: Este aici, înăuntru. Ştiu de unde provine, instinctul acesta al meu. Cred c-am ştiut-o dintotdeauna.

— Nu-nţeleg, se încruntă fata.

— Este Andreas. El este călăuza noastră.

— Andreas?! Dar el este…

V tn-i

— Mort? Da, ştiu. Totuşi, îmi vorbeşte. Dacă vampirii pot învia, de ce n-ar putea s-o facă şi un muritor de rând?

Foxton le ascultă o vreme conversaţia, apoi se aplecă înainte:

— Crezi cu adevărat că eşti călăuzit de un spirit?

— Nu, replică băiatul, Andreas este în mine şi ţelul meu este de a-i împlini destinul. Aici nu este vorba despre credinţă – eu ştiu.

Invalidul îl privi drept în ochi.

— Admir certitudinile tinereţii. Acum ai ocazia de a-ţi pune teoria la încercare. Am ajuns. Le întinse pe rând mâna: Îngăduiţi-mi să vă urez numai bine, tinerii mei prieteni. Dacă Robert are dreptate în privinţa odăii, atunci nu ne vom mai vedea. Mult noroc!

Phoenix şi Laura îi strânseră mâna şi coborâră din trăsură. Călăreţii Szekely plasaseră majoritatea explozibililor şi curăţau zăpada din curţile şi zonele deschise din jurul clădirilor castelului. Bradshaw îl întâmpină pe Phoenix cu un zâmbet:

— Te aşteptam. Am plănuit felul în care să intri şi sper că nu ţi-e frică de înălţime.

Phoenix ridică ochii spre vârful turnului. Simţi un gol în stomac şi un tremur în picioare.

— Te vom coborî pe fereastra cea mai de sus.

Băiatul o auzi pe Laura trăgând aer în piept.

— Şi eu voi fi coborâtă în acelaşi fel?

— Păi, dacă vrei s-ajungi acasă, rânji şiret Bradshaw, şi calea ta se află în odaia aceea, atunci mă tem că-i singurul drum.

Phoenix aproape că percepea teama radiind dinspre fată şi amplificând propria lui spaimă.

— Ochi-de-şoim, eşti sigur că acolo sus vom găsi poarta?

— Aşa v-am văzut, încuviinţă Robert Van Helsing: tu şi Laura stând în faţa porţii.

Phoenix simţi adevărul imaginii aceleia şi-şi încleştă maxilarele.

— Atunci să-i dăm drumul.

Dacă de jos părea înspăimântător şi ameţitor, din vârful turnului era de-a dreptul terifiant. Oamenii lui Dimitrescu smulseseră tocurile ferestrei din camera aflată cel mai sus şi înlăturaseră câteva blocuri de piatră, creând o deschidere largă. Deşi la nivelul solului ziua părea calmă, aici, în vârf, sufla un vânt puternic. Phoenix cercetă scripetele improvizat.

— Sunteţi siguri că-i solid?

— Pe cât de solid l-am putut construi, răspunse Bradshaw, şi Phoenix oftă, cutremurându-se din tot trupul. Iartă-mă, flăcăule, dar nu pot să-ţi dau mai multe garanţii.

— Nu-ţi face griji, replică băiatul, înăbuşindu-şi cu greu temerile. Eu sunt gata.

Îşi trase pe el harnaşamentul improvizat şi făcu vreo câţiva paşi nesiguri spre deschidere. Când privi în jos, toate simţurile i-o luară razna. Pământul părea că se înclină şi se leagănă sub el.

— Nu ştiu dac-o pot face, bolborosi el, simţind palele tăioase de vânt îngheţat pătrunzându-l până la os.

— Trebuie, rosti Ann, dacă vrei să te-ntorci acasă.

Atunci, Phoenix îşi dădu seama de tabloul de ansamblu; vânătorii de vampiri înconjurând castelul, explozibilele cu fitilurile pregătite şi poarta dintre lumi aşteptându-l, chiar sub picioarele sale.

— Ai dreptate, vorbi el, cu glas tremurător. Coborâţi-mă.

Bradshaw îşi puse mâna pe umărul lui.

— Când ajungi în dreptul deschiderii, va trebui să te balansezi ca să intri. După ce-ţi scoţi harnaşamentul, smuceşte de două ori de frânghie.

Phoenix aprobă din cap şi le mărturisi celor de lângă el:

— Am un nod în gât.

— Gândeşte-te care-i miză, surâse, înţelegător, Bradshaw. Asta îţi va da putere.

Băiatul privi în jur, la Bradshaw şi la Dimitrescu, la Ann şi la Robert Van Helsing.

— De unde veţi şti dacă am trecut prin poartă?

— După ce o vom coborî pe Laura după tine, spuse Bradshaw, nu daţi drumul la frânghie. Trei smucituri vor însemna că aţi deschis poarta. După aceea, vom începe să râdem de pe faţa pământului locul acesta hidos.

Nu mai era vreme pentru despărţiri sau şovăieli. Apucând cu disperare frânghia şi strângând-o cu atâta putere încât încheieturile degetelor i se albiră, o-Phoenix păşi peste marginea ferestrei, în rafalele de vânt. Călăreţii Szekely prinseră capătul celălalt al funiei şi băiatul se simţi coborât în smucituri ce-l ameţeau. Făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru a-i oferi un oarecare control asupra coborârii. Frânghia îi trecea pe sub coapse şi se putea echilibra, vârând laba unui picior într-un laţ din partea inferioară. Cu toate acestea, nimic nu-i putea opri legănatul nebunesc în vârtejurile de vânt şi, oricât s-ar fi străduit să nu privească în jos, nimic nu putea opri lumea de dedesubt să nu se rotească şi zguduie.

În niciun caz nu pot să fac asta. Scoateţi-mă de-aici. Trageţi-mă sus, înapoi! imploră în gând Phoenix, disperat să fie readus într-un loc sigur. Ridică ochii. Din cauza rafalelor puternice de vânt nu ar fi fost auzit, dar era suficient să tragă de frânghie ca să-şi abandoneze misiunea. Se încleştă mai tare de funie şi simţi fibrele aspre zgâriindu-i palmele şi degetele.

Vă rog! Coborârea continuă însă, până ajunse în dreptul deschiderii. Ninsoarea se pornise din nou, îndesindu-se şi înţepându-i ochii, de-i era cu neputinţă să vadă ce se afla înăuntru. Curiozitatea şi surescitarea începuseră să-i alunge spaima.

Aproape c-am ajuns. Trebuie doar să-mi fac vânt. Numai gândul de a-şi mări balansul îi făcea rău. Rămase atârnând astfel, în mod jalnic, refuzând să cedeze, dar, în acelaşi timp, lipsit de curajul de a merge mai departe.

Şi acum!

Deschiderea se căsca drept în faţa lui, oferindu-i răspuns la toate frământările. Acum ori niciodată.

Închizând ochii, Phoenix îşi făcu vânt. În trei rânduri atinse marginea de piatră a deschizăturii şi îşi însângera

unghiile, străduindu-se să se agaţe, dar de fiecare dată fu smuls îndărăt. A patra oară reuşi totuşi să se prindă şi se târî în deschidere. În timp ce se descotorosea de harnaşament, ochii i se holbară de spaimă. Nu se vedea nici urmă de poartă, dar înăuntru există un obiect familiar şi înspăimântător. În colţul îndepărtat al încăperii goale, pe o saltea de paie murdare, se găsea o ladă grosolană, lungă de peste doi metri. Nu semăna câtuşi de puţin cu sarcofagele lustruite şi cu ornamente complexe din imaginaţia populară, însă era imposibil să nu-i înţelegi întrebuinţarea.

Era un coşciug.

Şaispr EZECE

Fără să aibă habar de descoperirea pe care Phoenix o făcuse în încăperea de dedesubt, Laura păşi în gol, cu un ţipăt de groază.

— N-o să păţeşti nimic, o linişti Bradshaw. Important este să nu…

— …mă uit în jos, gâfâi ea încheindu-i propoziţia. Da, ştiu.

O clipă rămase atârnând în loc, mijind ochii prin ninsoare spre cei din jur, şi surâse fără putere, neştiind dacă îi puteau desluşi chipul prin viscolul alb, ameţitor.

— Sunt gata! strigă după aceea încercând să acopere vuietul vântului. Coborâţi-mă!

Începură s-o coboare, cu funia trosnind şi scârţâind neliniştitor deasupra capului.

— Barem nu pot să văd pământul, îşi spuse ea, clănţănind din dinţi.

Aşa era. Când cuteză să privească în jos, nu reuşi să zărească altceva decât propriile ei picioare zbătându-se neajutorate prin aerul îngheţat, în căutarea unui suport solid. Apoi văzu deschiderea căscată larg în latura turnului.

— Phoenix!

Nu-i răspunse nimeni, dar nu era de mirare că nu era auzită în urletele vântului. Pentru o clipă, pentru o câtime de secundă, feţei i se păru că întrezăreşte o mişcare

înăuntru. În mod straniu, parcă

Văzuse două siluete care-şi dădeau târcoale, totuşi cum ar fi fost posibil aşa ceva?

„Asta e, Laura, fato”, îşi spuse ea. „Acum, balansează-te”.

Când porni însă să-şi întindă picioarele înainte şi să-şi lase corpul pe spate, simţi că funia o smuceşte puternic. Din pricina asta, începu să se rotească şi atunci privi în sus, prin viscol. Ceva nu era în regulă.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

Abia putea distinge chipul lui Bradshaw, care o privea de sus. Gura bărbatului era larg deschisă şi ochii holbaţi. Îi striga ceva. Un avertisment. Ţinându-se cu o mână de frânghie, Laura duse mâna cealaltă la ureche, făcând-o pâlnie într-un gest teatral care anunţa că nu-l putea auzi. După aceea, ciulind urechea, începu să audă crâmpeie din ce îi striga Bradshaw.

— Ochi-de-şoim… viziune…

Ea clătină din cap, şi bărbatul răcni mai tare.

— Cineva înăuntru… pericol… trebuie… să te-ntorci!

Cele două siluete care-şi dădeau târcoale… Confruntarea dintre umbre… Nu fusese o părere. Cineva era acolo cu Phoenix. El. El trebuia să fie.

Dracula.

Simţind cum funia începe s-o ridice, Laura ţipă, protestând:

— Nu, nu!

După care, în ciuda temerii de a nu cădea, porni să se răsucească şi rotească, luptându-se cât putu ca să nu fie urcată înapoi.

— Vă rog, nu mă puteţi aduce sus! Zări privirea I derutată de pe chipul lui Bradshaw şi urmă: Trebuie

Să fiu cu el!

— Nu, răcni bărbatul, este o cursă!

— Vă rog!

Începu să-şi desfacă harnaşamentul.

— O să sar.

— Nu fi nebună, fato!

— Ba da. Vreau acasă! mai bine mor decât să rămân aici.

Gestul acela fu convingător. Bradshaw încuviinţă cu un aer resemnat, şi Laura rămase nemişcată în harnaşament.

Sosesc, Phoenix!

Se balansă de câteva ori, lovindu-se în două rânduri de zidul de piatră, dar, în cele din urmă, ajunse să stea cât de cât cu tălpile pe muchia deschiderii. Se afla la hotarul dintre două lumi, cu lumina tot mai slabă îndărătul ei şi cu semiîntunericul odăii misterioase în faţă. Ceea ce văzu înăuntru o umplu de disperare. Phoenix zăcea lat lângă peretele îndepărtat, iar din gură şi din nas îi curgea sânge. Între băiatul căzut şi Laura stătea personajul din tablou.

Dracula.

Fata ieşi încetişor din harnaşament, străduindu-se să nu facă mai mult zgomot decât era necesar, în timp ce Dracula avansa spre Phoenix. Laura îşi luă arbaleta din spinare, apoi privi în jur, căutând îngerul Morţii. Arma lui Phoenix era făcută bucăţi, lângă coşciug. Laura înghiţi în sec, cu greu, din cauza gâtlejului uscat. În clipa aceea, Phoenix o

Zări. Băiatul încercă să-şi controleze expresia feţei, însă speranţa lui i se trădă în ochii dintr-odată măriţi. Dracula se întoarse.

— Bine ai venit, zise el, vorbind pentru prima dată.

Laura îndreptă arbaleta către inima lui şi apăsă pe trăgaci. Pe chipul livid al lui Dracula apăru o expresie de dispreţ. Mâna lui cu gheare prinsese săgeata din zbor.

— Asta-i tot ce poţi face, copilă? Mă aşteptasem la mai multe.

Fata simţi o gheară de gheaţă strângându-i inima. Cu o furie deznădăjduită, repezi spre el arbaleta, mânuind-o ca pe o ghioagă. În mod ciudat, Dracula mârâi, dar nu atacă, şi Laura înţelese. Ea stătea într-un petic de lumină slabă a soarelui iernatic, la intrarea în cameră.

— Phoenix, adu-l în lumină!

Dracula se răsuci, însă băiatul se ridicase deja.

Înarmat cu o toporişcă, bătu un piron de oţel în umărul vampirului, dar nu reuşi să-i atingă inima, deoarece creatura făcu o mişcare bruscă din braţ.

Csss! Dracula se clătină şi se dădu un pas înapoi, apropiindu-se de lumină, apoi îşi regăsi echilibrul şi se aruncă să-l sfâşie pe Phoenix cu ghearele.

— A durut, aşa-i? făcu băiatul. Stai să-l vezi p-ăsta!

Încercă să-i împlânte un al doilea piron, dar vampirul era incredibil de iute şi-i zbură securea din mână. Reflexele lui erau prea rapide, chiar şi pentru Laura. În ciuda rănii din umăr, Dracula pară o a doua săgeată.

— Strădaniile voastre sunt zadarnice, şuieră el.

Se înălţă deasupra băiatului şi gura i se căscă.

Dezvăluindu-i colţii din care picura venin. Phoenix nu se dădu bătut. Bâjbâi printre sfărâmăturile îngerului Morţii şi smulse coarda de oţel a arbaletei. În clipa în care Dracula fu lângă el să-l oprească, Laura îşi roti arma şi-l izbi cu toată puterea în ţeastă.

— V-ar trebui ceva de zece ori mai puternic, ca să-l opriţi pe lordul vampirilor, mârâi Dracula.

Phoenix găsise însă acel „ceva”. Repezindu-se spre vampirul care-l scăpase din ochi, îi înfăşură coarda de oţel în jurul gâtului.

Css! Dracula reacţionă sălbatic, răsucindu-se şi zbătându-se, în vreme ce laţul îi pătrundea în carnea rece. Zvârcolirile sălbatice îl ridicară pe Phoenix de pe pardoseală. De două ori fu izbit de pereţii de piatră şi zguduit până în măduva oaselor. Mâinile îi erau mânjite de sângele care curgea din locul în care coarda de oţel îi tăiase palmele, totuşi nu slăbi strânsoarea.

— Nu-i da drumul! strigă Laura, armându-şi arbaleta pentru a treia oară.

De data aceasta, Dracula nu mai reuşi să se ferească de săgeata care-i pătrunse în trup. Sânge negru i se revărsă înspumat din gură.

— La o parte! răcni Phoenix, eliberând coarda.

Laura îl ascultă şi băiatul se repezi în vampirul

Care se împleticea, împingându-l spre fereastră. În

clipa în care ajunse în lumină, Dracula începu să zbiere. Phoenix se pregătea să-şi termine sarcina feroce, implantându-şi toporişca între omoplaţii

Creaturii, când văzu că nu mai era nevoie s-o facă. Ultimele raze ale soarelui îşi făcuseră efectul. Flăcări ţâşniră în jurul vampirului şi începură să-i mistuie trupul, arzându-l până la os. Pielea alburie crăpă, desprinzându-se de craniu şi de schelet, apoi, din rărunchii vampirului care se dezintegra, ţâşni un urlet de moarte, ce răsună infernal în amurgul care coborâse peste castel. În numai câteva clipe, Dracula se prefăcu într-un pumn de pulbere.

Şaptespr EZECE

— S-a terminat? întrebă Laura, îmbujorată la faţă. Am câştigat?

— Nu, răspunse un glas din spatele ei. N-aţi câştigat încă.

Vorbise Adams, care stătea pe marginea deschizăturii, trupul lui masiv conturându-se întunecat în lumină tot mai slabă a iernii.

— Spune-i, Phoenix, continuă el. Explică-i că amicul nostru cu colţi era un pion ce putea fi sacrificat. O simplă marionetă, nimic mai mult.

Privi cu tristeţe simulată grămăjoara de colb de pe podea.

— Chiar ai crezut că va fi aţa de uşor, Laura? Da, puteţi ucide un vampir înfigându-i o ţepuşă în inimă, dar cum îl distrugeţi pe stăpânul meu? Ce este el: o apariţie paranormală, o fantomă sau un spirit care bântuie prin lume? Nu puteţi să ucideţi ceva imaterial.

Laura se uită la Phoenix.

— Însă ăsta nu-i tot adevărul, nu-i aşa, Adams? replică Phoenix. El nu este un spirit pentru că aşa şi-ar dori, nu? Altfel de ce s-ar strădui de atâta timp şi cu atâta furie să pătrundă în lumea noastră? (Văzu că Adams schimba feţe-feţe şi ştiu că se afla pe calea cea bună.) Într-un mod pe care încă nu-l pot înţelege, Gamemaster a suferit o înfrângere – a devenit un spectru sau ceva asemănător. Am sau nu dreptate, Adams?

Adams pufni zgomotos.

— Într-adevăr, stăpânul meu doreşte să fie liber, să se întrupeze într-o formă fizică şi, credeţi-mă, atunci când o va face, va alege o gazdă perfectă pentru puterea lui. Din păcate, voi nu veţi fi prezenţi ca să vedeţi acest lucru.

Adams privi în jur.

— Aşadar, asta era ţinta voastră – odaia cu o ieşire, dar fără intrare. Clătină din cap: Chiar v-aţi încrezut în Ochi-de-şoim? Mai degrabă ar trebui să i se spună Creier-de-şoim.

— Dar poarta… începu Laura.

— Poarta! rânji Adams. Vezi vreo poartă? Totul nu-i decât iluzie. Odaia asta este o stradă care nu duce nicăieri, fundătura finală.

Fata puse o săgeată în canelura arbaletei.

— Există o poartă, rosti ea. Trebuie să existe.

Ţinti spre inima lui Adams.

— Haide, las-o jos, zise Adams. N-o să tragi.

— Nu mă-mpinge s-o fac.

Însă Adams chiar asta făcu. Întinzând un braţ, împinse umărul fetei şi o propulsă către fereastră.

— Te cunosc bine, Laura. Îţi cunosc slăbiciunile şi punctele sensibile. Când te uiţi la mine, tu nu-l poţi vedea decât pe băiatul care am fost. De ce te amăgeşti? Tu nu poţi să ucizi.

— Încetează! strigă ea, strângând patul arbaletei. Dă-te-napoi!

Phoenix sări spre Adams, dar fu azvârlit de-a curmezişul hrubei şi se izbi dureros de peretele opus.

— Şi dacă nu vreau? O îmbrânci din nou Adams.

— O să trag.

— Nu, spuse Adams, întinzându-se iarăşi către ea. N-o să tragi.

— Ba da, ameninţă fata şi degetul ei porni să apese trăgaciul.

— Şi-o să mă omori cu sânge rece, nu? Nu prea cred.

O împinse încă o dată, până la marginea ferestrei. Laura lunecă pe pardoseala de piatră, se dezechilibră şi

căzu.

— Nu!

Phoenix se sculă şi se năpusti înainte. Plonjă disperat după Laura, dar era prea târziu. Cel puţin aşa crezu. Exact în clipa în care fata se prăbuşea, o siluetă înceţoşată o lovi din spate, propulsând-o înapoi în hrubă. Cu răsuflarea tăiată în urma impactului, ateriză grămadă pe podeaua acoperită cu paie. Laura simţi cum arbaleta îi zboară cât colo din mâini.

— Dimitrescu!

Şeful călăreţilor Szekely se folosi de inerţia balansului pe funie pentru a-şi continua pătrunderea în interior. După ce o împinsese pe Laura la loc sigur, se răsuci şi se azvârli spre Adams.

— Ciuma ta va muri aici, căpetenie de clan! răcni el, prinzându-l în braţe.

Adams nu era însă chiar aşa uşor de doborât. Înfigându-şi cotul în coastele lui Dimitrescu, îl izbi apoi cu pumnul şi-l trimise îndărăt în viscol, unde vânătorul de vampiri rămase atârnând, cu răsuflarea tăiată, neajutorat, ţinându-se cu o singură mână de funia care se rotea.

— Nicolae!

— Nu te mai obosi, mârâi Adams. Într-o oră va pogorî noaptea şi îngerii întunericului se vor ridica în văzduh, iar voi veţi fi morţi. Mângâie obrazul Laurei: Sau poate că-i voi lăsa să te preschimbe pe tine într-o ispită drăgălaşă pentru morţii vii. Te-ai întrebat vreodată cum ţi-ar sta cu colţi?

Fata se trase îndărăt la atingerea lui. Cu coada ochiului îl vedea pe Dimitrescu, agăţat cu greu de frânghie, zvâcnind din picioare.

— Ia-ţi labele de pe ea! strigă Phoenix.

Drept răspuns, Adams îi trase o palmă care-l doborî la podea. Laura alergă spre Phoenix şi-l ajută să se ridice în capul oaselor. Amândoi stăteau cu spatele lipit de perete, iar ochii lor căutau cu disperare o portiţă de scăpare – ieşirea pe care le-o făgăduise Ochi-de-şoim. Dar nu există niciuna.

Adams porni încet spre ei. Îi vedeau iarăşi conturul

siluetei pe fundalul viscolului. În spatele lui, Dimitrescu se străduia din răsputeri să nu cadă, cu toţi muşchii încordaţi la maximum. Ghearele, colţii şi ochii negri ai lui Adams scânteiau, iar rânjetul de pe faţă sclipea în lumina muribundă.

— Spune-ţi rugăciunea, Legendeer. Imploră-ţi divinităţile în care crezi.

Îi domina prin statură, zvârlind flăcări ucigaşe prin ochi.

În clipa aceea, Laura îşi zări arbaleta. Îl privi scurt pe Phoenix şi se înţeleseră. Băiatul ştia ce trebuia să facă. Instantaneu se repezi către Adams, iar Laura plonjă spre arbaletă. Adams se scutură cu uşurinţă de Phoenix, după care se năpusti cu o

Viteză de neînchipuit, încât ajunse lipit de ea în clipa în care se ridicase cu arma în mână. De data asta, însă, nu mai fu nicio ezitare. Ea apăsă pe trăgaci şi Adams căzu pe spate, zbătându-se şi zvârcolindu-se, iar din gât slobozi un urlet sălbatic. Dar pe când Laura bâjbâia încercând să armeze a doua săgeată, Adams începuse deja s-o smulgă pe prima din corpul său.

— Grăbeşte-te! strigă Phoenix, încă sfâşiat de durerile produse de loviturile lui Adams.

Phoenix văzu cum duşmanul său de moarte scoate şi vârful săgeţii din carnea străpunsă.

— Încerc!

Atunci săgeata intră în canelură şi, lăsându-se pe spate, fata ţinti. Nu mai avea însă timp. Adams pornise deja şi mâna lui înarmată cu gheare căuta să-i sfârtece faţa şi gâtul. Phoenix rotea cu disperare toporişca pe care şi-o recuperase, abia reuşind să-i pareze atacurile dezlănţuite.

— Armează! Armează! (De pe colţii lui Adams, veninul îi picura deja pe obraji.) Te rog!

Adams era totuşi mult prea rapid şi puternic. Dintr-o mişcare, zbură arbaleta din mâna fetei, şi Phoenix închise ochii. Cu toate speranţele irosite, aşteptă lovitura finală.

H, I... n

Optsprezece

Lovitura finală nu mai sosi. Deasupra lui se dezlănţuise altă luptă.

— Nicolae!

Probabil că Dimitrescu reuşise să-şi recapete echilibrul, deoarece acum era încleştat cu braţele şi picioarele în jurul lui Adams, pe care-l luase prin surprindere. Smulgându-l de lângă adolescenţi, Dimitrescu se azvârli împreună cu adversarul său în viscolul de afară şi, peste numai o clipă, amândoi atârnau la înălţime deasupra solului, semănând cu doi gemeni condamnaţi la moarte, care se zbăteau sub braţul spânzurătorii.

— Trebuie să facem ceva! strigă Laura, căutând arbaleta.

Phoenix ajunse primul la armă, o ridică şi se repezi către deschidere.

— Degeaba, gemu el, disperat. Nu pot să trag.

Adversarii de afară se roteau chiar mai sălbatic.

Atârnaţi unul de celălalt, luptându-se, în acelaşi timp, pentru supremaţie, contopindu-se într-o unică formă neagră în vâltoarea viscolului şi în incertitudinea întunecată a amurgului care avansa. Phoenix începu să audă zgomotele din castel – scârţâielile, foşnetele, şuierăturile. Legiunea vampirilor se trezea la viaţă.

— Fă ceva! îl imploră fata. Trebuie să-l ajutăm pe Nicolae.

Băiatul distingea de acum ameninţarea sumbră a strigoilor care se deşteptau. În câteva minute, aveau să forfotească pe ziduri. Ridică arbaleta, totuşi nu cuteză să tragă.

— Nu pot. S-ar putea să-l nimeresc pe Nicolae.

— Trebuie să rişti. Trage!

Phoenix privi cu atenţie siluetele care se zvârcoleau. Aţinti arbaleta asupra perechii încleştate şi simţi disperarea muşcându-l ca o durere.

— Zadarnic…

Închise ochii şi simţi cum îl podidesc lacrimile. Auzea strigătele de durere ale lui Dimitrescu, fiindcă Adams se dovedea mai puternic.

— Îmi pare rău, Nicolae…

În clipa aceea, o voce îi umplu mintea ca o bucurie.

Fă-o! Phoenix deschise ochii.

Nu! Nu trebuie nici măcar să-i deschizi încrede-te în ceea ce ştii că există în tine.

Instinctul îi preluă mişcările, şi Phoenix slobozi săgeata. Apoi totul se sfârşi la fel de iute pe cât începuse. Se auzi un urlet pătrunzător, după care una dintre siluete căzu în gol, fluturând din braţe.

Laura se întoarse spre el cu chipul îmbujorat de fericire:

— Ai reuşit, Phoenix! Nicolae a scăpat. După aceea, vocea îi deveni gravă: Trebuie să deschidem poarta dintre lumi. Este aproape noapte. Castelul trebuie aruncat în aer, mai înainte ca vampirii să poată învia.

Phoenix dădu din cap. În sfârşit, ştia ce trebuia să facă. Pentru o clipă îl urmări pe Dimitrescu.

Urcând pe frânghie la oamenii săi, apoi se răsuci spre perete şi-şi lipi buricele degetelor pe piatră.

Încrede-te în tine, spuse vorbitorul neauzit. Poarta este acolo unde doreşti să fie.

Într-adevăr erau acolo – numerele din jocul pe calculator, cifrele aurii şi argintii care clipiseră în portalul de lumină, 333 666 999.

Fă ca mai devreme. Simte cu mintea. Băiatul vedea numerele lucind în beznă. Călăuzeşte-mă, Andreas! Arată-mil

Apăsă degetele pe piatră, le trase cu putere în jos şi, pe neaşteptate, stânca dură cedă, devenind moale ca o plastilină. Degetele lui o modelau, săpând poarta în piatra înmuiată.

— Asta-i! ţipă Laura. Ai reuşit! Mergem acasă.

Afară, viscolul începuse să se domolească şi luna

Plutea leneş dinapoia norilor.

— E timpul, urmă fata. Au aprins fitilele.

— Vampirii vor pieri în seara asta, zise Phoenix. Haide!

— Ascultă! exclamă Laura, pe când se apropiau de

poartă.

Primele explozii bubuiau în serie în sala mare a castelului.

— Am reuşit.

Fără alte cuvinte, păşiră împreună prin poartă.

Victorioşi.

EPILOG

Acum ori niciodată

În viaţa adevărată, după „Sfârşit” mai urmează întotdeauna ceva.

Crăciunul din anul acela trecu fără evenimente majore. Legiunea vampirilor fu lansat la timp pe piaţă şi ajunse liderul vânzărilor de jocuri pentru calculatoare în Europa şi în SUA. Pentru Phoenix şi Laura important era însă ceea ce nu se întâmplase.

Costumul pentru realitatea paralelă nu se realizase. Jucătorii nu intrau în mod fizic în joc. Poarta dintre lumi nu se deschisese. Gamemaster nu apăruse.

Se sfârşise.

Sau nu?

Zi de zi, Phoenix se trezea punându-şi aceeaşi întrebare. Şi dacă după „Sfârşit” mai urmă ceva?

— Ai văzut asta? îl întrebă Laura, în autobuzul care-i ducea spre şcoală.

Phoenix luă anunţul de la fată, văzu fotografia miniaturală reprodusă şi îşi pierdu răsuflarea.

— De unde o ai?

— Era pe o cutie de lapte din supermarket.

Băiatul rămase tăcut, privind fotografia. Era

Adams, dar nu aşa cum îl văzuseră ei în lumea miturilor. Acesta era Adams aşa cum fusese odată, în altă viaţă, o fiinţă umană despre care puteai bănui că avea şi o urmă de nevinovăţie, un elev zâmbitor. Înainte de Legendeer. Înainte de tenebre.

— Greu de crezut c-a fost vreodată aşa, nu? rosti Laura.

— Într-adevăr.

Phoenix citi textul de sub fotografie:

Dispărut Puteţi da o mână de ajutor?

Acum patru luni, Steven Adams, în vârstă de 14 ani, a dispărut fără urmă de acasă şi n-a mai fost văzut de atunci. Este brunet, zvelt şi înalt pentru vârsta lui.

Urmau alte detalii fizice şi un număr de telefon.

— Nu pot să cred că-i aceeaşi persoană, spuse fata.

— El se află în altă lume, zise Phoenix, şi trăieşte după alte legi.

— Crezi, aşadar, c-a supravieţuit prăbuşirii?

— Ştiu c-a supravieţuit.

— De unde ştii?

— Ca să intre în hruba din turn, s-a ridicat în zbor, nu? În acelaşi fel putea să zboare în sens invers, spre pământ. În plus, am o presimţire în privinţa asta.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că îţi doreşti să fie viu…

Nici nu ştii cât de mult mi-o doresc.

— Poate că da.

Laura îl privi neîncrezătoare.

— Cum poţi să-ţi doreşti aşa ceva? Este nebun. A fost cât pe-aici să ne-omoare pe amândoi.

Băiatul se uită afară pe fereastra autobuzului.

— Câtă vreme el este viu şi eu sunt viu.

Expresia şocată de pe chipul Laurei cerea o explicaţie.

— Să nu le spui niciodată părinţilor mei, începu Phoenix, dar am sentimentul că nu mai aparţin acestei lumi. Aici totul este atât de neînsemnat, de meschin şi de anost… Eu sunt Legendeer. Menirea mea este acolo, printre demoni. Eu aparţin lumii miturilor, şi ei sunt jumătatea mea întunecată.

— Astea-s aiureli.

— Crezi? Aşa să fie? De ce?

— Pur şi simplu pentru că sunt aiureli.

— Uite, spuse Phoenix, chiar din momentul în care am revenit în Brownleigh, mi-am dorit cu disperare să mă-ntorc.

— La Ceşcuţ?

— Nu, acolo s-a terminat totul. Trebuie să fiu în locul unde se află şi Gamemaster.

— Nu-ţi place acasă? Îţi fac zile fripte ai tăi?

— Nici vorbă. Ar fi putut să reacţioneze mult mai rău, dar acum mă lasă din nou să merg singur peste tot, atâta vreme cât am asupra mea echipamentul de contact.

Îi arătă pagerul şi telefonul mobil.

— Să înţeleg că ei nu cred în jumătăţi de măsură? făcu Laura.

— Nu, însă de acum nu mai este vorba despre ei, ci despre mine. Mai ţii minte însemnarea pe care ţi-am citit-o din jurnalul lui Andreas? Că el se simţea ca un străin pe lumea asta? La fel se-ntâmplă şi cu mine. Şi cred c-aşa a fost din capul locului.

— Dar n-ai văzut ce i s-a întâmplat lui?!

— Nu te teme, ştiu exact ce i s-a întâmplat, dar asta n-a însemnat că s-a înşelat, nu? Laura, nu s-a terminat – o ştiu. Şi cred că în adâncul sufletului o ştii şi tu.

— Este staţia noastră, îl înghionti fata, şi Phoenix o urmă, coborând din autobuz.

Ştia că Laura se bucura să ia o pauză în discuţia despre subiectul acela. Nu existau însă răgazuri, în niciun caz din partea lui Legendeer.

— Nu l-ai jucat încă? întrebă un puşti din anul întâi, aflat în faţa lor.

— Legiunea vampirilor? răspunse colegul lui. Ba da, e marfă.

— Ar fi putut totuşi să-l fi făcut şi mai bun, nu crezi? ziseseră că o să lanseaze şi costumele alea, de realitate paralelă. M-au dezamăgit.

— Acum n-o să mai fie nicio dezamăgire.

Phoenix şi Laura schimbară o privire.

— Ce vrei să zici?

— Scrie-aici negru pe alb, zise puştiul şi îi arătă revista Gamestation.

— Pot să văd şi eu? interveni Phoenix, privind peste umărul lui.

— Cumpără-ţi!

— O s-o cumpăr. Adică, o am deja – am abonament şi o s-o găsesc acasă. Văzu şovăiala de pe chipul celuilalt şi continuă: Nu ţi-o iau de tot, ce naiba! Uite, dacă vrei, poţi să ţii de ea până citesc şi eu ştirea aia!

Puştiul se învoi, iar Phoenix şi Laura citiră articolul cu care se deschidea secţiunea de noutăţi:

Acum ori niciodată pentru Magna.com

A sosit ora adevărului pentru seria de mare succes Legendeer a companiei Magna.com. În ciuda vânzărilor extraordinare din toamnă şi iarna aceasta, principalul joc al companiei va fi evaluat, în cele din urmă, în funcţie de promisiunea de a oferi jucătorilor „iluzia că se găsesc în mod real în interiorul jocului”. Aceasta înseamnă comercializarea mult aşteptatului costum pentru realitatea paralelă, care va transforma jocurile pe calculator din aventuri pe care le priviţi în aventuri la care luaţi parte. Al treilea eşec consecutiv de a oferi echipamentul anunţat îi va dezamăgi cu certitudine pe milioanele de fani ai seriei, iar fanii dezamăgiţi încetează pur şi simplu să mai cumpere, în prezent, se află în etapa de dezvoltare partea a Îii-a din Legendeer.

Se spune că designerii jocului plănuiesc o bătălie finală, decisivă, între forţele binelui şi ale răului.

Să sperăm că Magna.com nu va sfârşi cu renumele unei pagube de proporţii.

— Mulţumesc, rosti Phoenix şi se îndepărtă.

— Asta-i deci, zise Laura, grăbindu-se după el. Lucrurile se desfăşoară aşa cum ţi-ai dorit.

Phoenix o privi în ochi.

— Nu contează ce-mi doresc eu, îi spuse. Este ceea ce trebuie să fie. Acesta este destinul meu, tot aşa cum a fost destinul lui Andreas.

Chiar în clipa aceea, în studioul lui John Graves destinul preocupa mintea altcuiva. Înşiruirea de cifre încă nedecodificată pâlpâia pe ecran. Era vocea lui Gamemaster:

Ai citit, Legendeer? Ce articol inspirat! Aşadar, acum ori niciodată.

Crede-mă însă, tânărul meu erou, nu eu voi fi cel zdrobit de roată Sorţii. Victoriile tale au fost câştigate împotriva discipolilor mei, nu împotriva mea. Am fost nevoit să privesc cum ei mă dezamăgeau. În scurt timp, o să vă plătesc, ţie şi semenilor tăi, cu sânge şi teroare. Puterea mea este în creştere. Am plantat o sămânţă şi vlăstarul creşte viguros şi înalt. În scurt timp, nu voi avea nevoie de alţii pentru a-mi îndeplini dorinţele. Voi păşi din nou printre stele şi vă voi arde minţile cu furia mea. Bucură-te de victoria ta cât mai poţi, băiete!

Pentru prima dată, după atât de multă vreme, pot să adulmec vântul, pot să-mi simt pulsaţiile sângelui, vibraţiile nervilor, zvâcnirile de şarpe ale muşchilor. Pot să aud suspinele lumilor şi rugile îndurerate ale inamicilor mei. Le pot mirosi fumul rugurilor funerare. Pentru tine nu există tihnă, tinere erou! Vei culege vânt!

Jocul nu se termină până ce nu este câştigat, Legendeer.

Ga me oon!

Cuprins

Phoenix a descoperit o asemenea lume. Armate de vampiri şi de vârcolaci, creaturile celor mai tenebroase vise ale noastre, sunt pe punctul de a ne invada lumea. După lupta sa cu crudul Gamemaster în Umbra Minotaurului, Phoenix ştie că este vorba despre ceva cât se poate de real.

Pregătindu-se să intre în noul joc ucigaş din seria Legendeer, el ştie că trebuie să câştige, altfel nu va mai reveni niciodată în lumea lui.

Legiunea vampirilor este al doilea volum din Trilogia Legendeer.

Legiunea vampirilor este mai mult decât un simplu joc. Joacă-l, dacă-ndrăzneşti